

370.1984

ก13121

๗.3

ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไข ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2
โรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏิ จังหวัดนนทบุรี

ปริญญานิพนธ์

ของ

กมลรัตน์ พิชัยวงศ์

P-3 ส.ค. 2549

5 5 37 2007

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา

พฤษภาคม 2549

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

W 2007 000 8.3

ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไข ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2
โรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏิ จังหวัดนนทบุรี

บทคัดย่อ
ของ
กมลรัตน์ พิชัยวงศ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2549

กมลรัตน์ พิชัยวงศ์. (2549). ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏิ จังหวัดนนทบุรี. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม : รองศาสตราจารย์ชูชีพ อ่อนโคกสูง, รองศาสตราจารย์เวชนี กรีทอง.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏิ จังหวัดนนทบุรี ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้น ลักษณะมุ่งอนาคต บุคลิกภาพ แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ การเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏิ จังหวัดนนทบุรี จำนวน 300 คน เป็นนักเรียนชาย จำนวน 133 คน และนักเรียนหญิง จำนวน 167 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษามีจำนวน 8 ชุด ได้แก่ ชุดที่ 1 แบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไข ชุดที่ 2 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต ชุดที่ 3 แบบสอบถามบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัว ชุดที่ 4 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ชุดที่ 5 แบบสอบถามการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน ชุดที่ 6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ชุดที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และชุดที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การทดสอบค่าที (t-test) และการวิเคราะห์การแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance)

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง และมีวิธีแก้ไขแบบสุ่ม
2. นักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
3. นักเรียนที่มีอายุต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
4. นักเรียนที่เรียนอยู่ในระดับชั้นต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่มีวิธีแก้ไขแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณารายคู่ พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีวิธีแก้ไขแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีวิธีแก้ไขแบบสุ่มดีกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ส่วนคู่อื่น ๆ ไม่พบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

5. นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แต่มีวิธีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
6. นักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัว มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่มีวิธีแก้ไขแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
7. นักเรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่มีวิธีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
8. นักเรียนที่มีการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียนต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แต่มีวิธีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
9. นักเรียนที่มีลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่มีวิธีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
10. นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่มีวิธีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
11. นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่มีวิธีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ENGLISH LEARNING PROBLEM AND SOLUTION OF THE SECONDARY
LEVEL, PRIMARY GRADES 4 – 6 STUDENTS AT
CHUMCHON WATSAMORRAKOTE SCHOOL
IN NONTHABURI PROVINCE

AN ABSTRACT
BY
KAMOLRAT PICHAIWONG

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education degree in Educational Psychology
at Srinakharinwirot University

May 2006

Kamolrat Pichaiwong . (2006). *English Learning Problem and Solution of The Secondary Level, Primary Grade 4-6 Students at Chumchon Watsamorrakote School in Nonthaburi Province*. Master thesis , M.Ed. (Educational Psychology). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Assoc. Prof. Chucheeep Onkokesung, Assoc. Prof. Waythanee Greethong.

The purposes of this research were to study and compare English learning problem and solution of the secondary level, primary grade 4-6 students at Chumchon Watsamorrakote School in Nonthaburi Province . These variables were gender, age, class level , further orientation, personality, English learning motivation, guardians ' learning attention, physical English learning environment, interpersonal relationship between students and teachers and interpersonal relationship between students and peer groups

The 300 samples : 133 males and 167 females were the secondary level, primary grade 4-6 students at Chumchon Watsamorrakote School in Nonthaburi Province In academic year 2005. The instruments were 8 questionnaires : English learning problem and solution questionnaires, further orientation questionnaires, personality questionnaires, English learning motivation questionnaires, guardians ' learning attention questionnaires, physical English learning environment questionnaires, interpersonal relationship between students and teachers questionnaires and interpersonal relationship between students and peer groups questionnaires. The data was analyzed by t-test, and one way analysis of variance. Then Scheffe's Method was used for testing significantly difference of English learning problem and solution in each pair of variables.

The results were as follows :

1. The secondary level, primary grade 4-6 students ' English learning problem showed moderate level and solution were fighting method.
2. There were no significantly differences of English learning problem and solution between males and females of the secondary level, primary grade 4-6 students .
3. There were no significantly differences of English learning problem and solution among different age of the secondary level, primary grade 4-6 students.
4. There were no significantly differences of English learning problem

among different class level of the secondary level, primary grade 4-6 students, but there were significantly differences of the solution of English learning among different age of the secondary level, primary grade 4-6 students at .05 level. In comparison of matthayom suksa V and VI students , it shew that there was significantly differences of the solution of English learning between matthayom suksa V and VI students : matthayom suksa VI students used fighting method more effective than matthayom suksa V students .

5. There were significantly differences of English learning problem among different further orientation of the secondary level, primary grade 4-6 students at .01 level , but there were no significantly differences of the solution of English learning among further orientation of the secondary level, primary grade 4-6 students. .

6. There were no significantly differences of English learning problem between introvert and extrovert personality of the secondary level, primary grade 4-6 students, but there were significantly differences of the solution of English learning between introvert and extrovert personality of the secondary level, primary grade 4-6 students at .05 level.

7. There were significantly differences of English learning problem among different English learning motivation of the secondary level, primary grade 4-6 students at .01 level. , but there were no significantly differences of the solution of English learning among different English learning motivation of the secondary level, primary grade 4-6 students .

8. There were significantly differences of English learning problem among different guardians ' learning attention of the secondary level, primary grade 4-6 students at .05 level. , but there were no significantly differences of the solution of English learning among different English learning motivation of the secondary level, primary grade 4-6 students .

9. There were significantly differences of English learning problem among different physical English learning environment of the secondary level, primary grade 4-6 students at .01 level. , but there were no significantly differences of the solution of English learning among different English learning motivation of the secondary level, primary grade 4-6 students .

10. There were significantly differences of English learning problem

among different interpersonal relationship between students and teachers of the secondary level, primary grade 4-6 students at .01 level. , but there were no significantly differences of the solution of English learning among different interpersonal relationship between students and teachers of the secondary level, primary grade 4-6 students .

11. There were significantly differences of English learning problem among different interpersonal relationship between students and peer groups of the secondary level, primary grade 4-6 students at .01 level. , but there were no significantly differences of the solution of English learning among different interpersonal relationship between students and peer groups of the secondary level, primary grade 4-6 students .

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไข ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2
โรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏิ จังหวัดนนทบุรี

ของ
กมลรัตน์ พิชัยวงศ์

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญสิริ จีระเดชากุล)

วันที่ 19... เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2549

..... ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์

(รองศาสตราจารย์ชูชีพ อ่อนโคกสูง)

..... กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

(รองศาสตราจารย์เวณิ กรีทอง)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์ไธภา)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญาโทฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความสามารถของ รองศาสตราจารย์ชูชีพ อ่อนโคกสูง ประธานควบคุมปริญญาโท รองศาสตราจารย์เวชนี กรีทอง กรรมการควบคุมปริญญาโท ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรพรรณรัตน์ พลอยล้อมแสง และอาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา กรรมการสอบปากเปล่าที่แต่งตั้งเพิ่มเติมได้กรุณาให้คำปรึกษา แนวคิด และข้อเสนอแนะ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องด้วยความเมตตาอย่างสูง ซึ่งผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรพรรณรัตน์ พลอยล้อมแสง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ และอาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา ที่ให้ความกรุณาแก่ศิษย์ในการเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ตลอดจนให้คำแนะนำและชี้ข้อบกพร่องต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัยเป็นอย่างยิ่ง

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์อภิรักษ์ ตรีคุณชวการณ์ ผู้อำนวยการโรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏิ ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการอนุญาตให้ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง และให้ความร่วมมือตลอดจนอำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างเป็นอย่างดีตลอดมา ผู้วิจัยซาบซึ้งในความกรุณาเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง และขอขอบคุณนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏิที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามด้วยดีตลอดมา

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดลานนาบุญ ในการให้ความอนุเคราะห์และอำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูลเพื่อการหาคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ในภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ตลอดจนอบรมสั่งสอน และปลูกฝังคุณธรรมความดีรวมทั้งการให้ความรัก ความเอาใจใส่ แก่ผู้วิจัยเสมอมา

ผู้วิจัยขอขอบคุณ เพื่อนๆ สาขาวิชา จิตวิทยาการศึกษาทุกคน ที่ให้ความช่วยเหลือ และเป็นกำลังใจที่ดีซึ่งกันและกันตลอดมา

ท้ายที่สุดนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อไพฑูรย์ พิชัยวงศ์ คุณแม่ชวนพิศ พิชัยวงศ์ ที่ให้การสนับสนุนการเรียน และให้ทุนทรัพย์ในด้านการศึกษาแก่ผู้วิจัยตลอดมา ตลอดจนความรัก ความห่วงใย ความเอาใจใส่ และกำลังใจที่มีค่ายิ่งแก่ผู้วิจัยตั้งแต่ต้นจนปัจจุบัน เป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัยในการศึกษาค้นคว้าจนปริญญาโทฉบับนี้สำเร็จด้วยดี

กมลรัตน์ พิชัยวงศ์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	3
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	3
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
กรอบแนวคิดของการศึกษาค้นคว้า.....	8
สมมติฐานของการวิจัย.....	9
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ.....	11
วิธีแก้ไข.....	20
เพศ.....	26
อายุ.....	28
ระดับชั้น.....	30
ลักษณะมุ่งอนาคต.....	31
บุคลิกภาพ.....	37
แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ.....	41
การเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน.....	52
ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ.....	56
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู.....	60
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน.....	63
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	65
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	65
การสร้างคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	65
การหาคุณภาพเครื่องมือ.....	80
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	81

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 (ต่อ)	
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	81
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	82
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ศึกษาค้นคว้า.....	83
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์และการแปลข้อมูล.....	83
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	83
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	95
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	98
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	98
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า.....	98
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	99
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	99
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	100
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	101
อภิปรายผล.....	102
ข้อเสนอแนะ.....	114
บรรณานุกรม.....	116
ภาคผนวก.....	127
ภาคผนวก ก.....	128
ภาคผนวก ข.....	133
ภาคผนวก ค.....	152
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	162

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

- 1 แสดงคำร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏิ จำแนกตามตัวแปรเพศ อายุ และระดับชั้น..... 85
- 2 แสดงคำร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏิ จำแนกตามตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต บุคลิกภาพ แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ การเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน..... 87
- 3 แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของนักเรียนจำแนกตามลักษณะมุ่งอนาคต บุคลิกภาพ แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ การเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และวิธีแก้ไข..... 91
- 4 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษจำแนกตามตัวแปรเพศ ลักษณะมุ่งอนาคต บุคลิกภาพ แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ การเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน..... 92
- 5 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างวิธีแก้ไข จำแนกตามตัวแปรเพศ ลักษณะมุ่งอนาคต บุคลิกภาพ แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ การเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน..... 94

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
6 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของปัญหาการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษของนักเรียน จำแนกตามอายุ.....	96
7 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของปัญหาการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษของนักเรียน จำแนกตามระดับชั้น.....	96
8 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของวิธีแก้ไขของนักเรียน จำแนกตามอายุ.....	96
9 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของวิธีแก้ไขของนักเรียน จำแนกตามระดับชั้น.....	97
10 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ของวิธีแก้ไขของนักเรียน จำแนกตามระดับชั้นด้วยวิธีของเซฟเฟ.....	97
11 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t) ของแบบสอบถามปัญหาการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ.....	153
12 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t) ของแบบสอบถามวิธีแก้ไข.....	154
13 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t) ของแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต.....	155
14 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t) ของแบบสอบถามบุคลิกภาพ.....	156
15 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t) ของแบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ.....	157
16 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t) ของแบบสอบถามการเอาใจใส่ของ ผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน.....	158
17 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t) ของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพ ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ.....	159
18 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพ ระหว่างนักเรียนกับครู.....	160
19 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่าง นักเรียนกับ เพื่อน.....	161

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในโลกปัจจุบันการติดต่อสื่อสารถือว่าเป็นเรื่องที่สำคัญ ไม่ว่าจะเป็นการสื่อสารในรูปแบบวัจนภาษา คือ ภาษาพูด และอวัจนภาษา คือ ภาษาเขียน ภาษาท่าทางล้วนแต่มีความสำคัญทั้งสิ้น เพราะการสื่อสารเป็นสื่อกลางที่ทำให้คนเราสามารถเข้าใจกันได้ ยิ่งในโลกยุคโลกาภิวัตน์ในปัจจุบันที่การติดต่อสื่อสารกว้างไกลสามารถติดต่อกันได้ทั่วโลกไม่ว่าจะอยู่มุมไหนของโลกก็สามารถที่จะรู้ข่าวสารของอีกมุมโลกหนึ่งได้โดยง่าย และภาษาที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกันในสังคมโลกปัจจุบันนี้ก็มีภาษาที่สำคัญอยู่หลายภาษาด้วยกัน เช่น ภาษาจีน ญี่ปุ่น ฝรั่งเศส และภาษาอังกฤษ เป็นต้น ยิ่งเราเรียนรู้เกี่ยวกับภาษามากขึ้นเท่าไรก็ยิ่งทำให้เราสามารถรับรู้และก้าวทันความเจริญของโลกได้มากเท่านั้น (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. 2542 : 1)

ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่พยายามพัฒนาก้าวทันโลกที่ไร้พรมแดนหรือโลกโลกาภิวัตน์ อย่างกระตือรือร้น มีการพัฒนาทั้งในด้านสังคม เศรษฐกิจ และด้านเทคโนโลยี ข้อมูลข่าวสารต่างๆจึงจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจึงควรเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับวัฒนธรรมและใช้ภาษาอังกฤษให้เป็นประโยชน์ในการศึกษาต่อหรือในการประกอบอาชีพ กระทรวงศึกษาธิการ โดยกรมวิชาการ ได้ปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานจากเดิม คือหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) จนมาถึงปัจจุบันได้ใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ซึ่งมีจุดประสงค์เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เป็น คนดี มีปัญญา มีคุณภาพชีวิตที่ดี มีขีดความสามารถในการแข่งขัน ดำรงชีวิตอย่างมีความสุขได้บนพื้นฐานของความเป็นไทยและความเป็นสากล รวมทั้งมีความสามารถในการประกอบอาชีพหรือศึกษาต่อตามความถนัด (กระทรวงศึกษาธิการ.2540 : 13 - 15)

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานปัจจุบันกำหนดให้ ภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับที่เด็กนักเรียนทุกคนทั้งในระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษาต้องเรียน เพื่อเป็นการยกระดับความสามารถของเยาวชนไทยให้ทัดเทียมกับนานาชาติประเทศที่เจริญแล้ว การเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้นได้มีจุดประสงค์ให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้ เข้าใจ และสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน ซึ่งการที่จะบรรลุจุดประสงค์ได้นั้นต้องอาศัยองค์ประกอบหลายๆด้านเป็นตัวส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถที่จะเรียนรู้ และปฏิบัติให้บรรลุจุดประสงค์ได้ องค์ประกอบด้านต่างๆไม่ได้เกิดโดยธรรมชาติแต่เพียงอย่างเดียว แต่ต้องเกิดจากการที่ผู้สอนและผู้เรียนช่วยกันเสริมสร้างให้เกิดขึ้นมาอีกด้วย ได้แก่ ทักษะในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน (วรสิริ ลิขิตวงศ์. 2547 : 4) เนื่องจากการเรียนการสอนจะบรรลุจุดประสงค์ได้ต้องมีทั้งผู้สอนและผู้เรียนที่มีความมุ่ง

หมายอย่างเดียวกัน และให้ความร่วมมือที่ดีต่อกันในการเรียนการสอน ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ดีและมีประสิทธิภาพจึงจำเป็นต้องอาศัยทั้งผู้สอนและผู้เรียนที่มีความตั้งใจจริงและมีจุดมุ่งหมายที่ต้องการจะประสบความสำเร็จในด้านการเรียนการสอน และหวังให้การเรียนการสอนเกิดประสิทธิภาพสูงสุดจึงจะทำให้บรรลุจุดมุ่งหมายได้

จากการที่ผู้วิจัยเป็นเพื่อนกับครูผู้สอนที่โรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏิ จึงมีโอกาสรู้จักและสัมภาษณ์ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 6 จำนวน 6 คน เกี่ยวกับปัญหาการเรียนของนักเรียน พบว่านักเรียนส่วนใหญ่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ และวิชาคณิตศาสตร์ไม่ค่อยดี ผู้วิจัยจึงได้ทำการสำรวจปัญหาเบื้องต้น โดยใช้แบบสอบถามปลายเปิด จำนวน 2 ข้อ กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏิ จังหวัดนนทบุรี จำนวน 300 คน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ข้อที่ 1 ถามว่า "ขณะนี้นักเรียนคิดว่าตัวนักเรียนเองมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องใดบ้าง" ผลการสำรวจพบว่า นักเรียนมีปัญหาด้านการเรียน จำนวน 171 คน คิดเป็นร้อยละ 57 ได้แก่ เรียนไม่รู้เรื่อง ท่องศัพท์ภาษาอังกฤษไม่ได้ เรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่รู้เรื่อง เรียนวิชาคณิตศาสตร์ไม่รู้เรื่อง ปัญหาเศรษฐกิจ จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 24.67 ได้แก่ พ่อแม่ยากจน ไม่มีเงินรับประทานอาหาร ไม่มีเงินจ่ายค่าเล่าเรียน ไม่มีเงินซื้อชุดนักเรียน ไม่มีเงินซื้อหนังสือ ปัญหาครอบครัว จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 18.33 ได้แก่ ปัญหาพ่อแม่หย่าร้างกัน พ่อแม่ทะเลาะกัน

ข้อที่ 2 ถามว่า "จากปัญหาในข้อ 1 นักเรียนคิดว่าเกิดจากสาเหตุใดบ้าง" ผลการสำรวจพบว่า ปัญหาการเรียนมีสาเหตุมาจากตัวนักเรียนเอง ได้แก่ ไม่ตั้งใจเรียน ไม่อ่านหนังสือ ไม่มีสมาธิในการเรียน ไม่มีหนังสือเรียน สาเหตุจากครอบครัว ได้แก่ พ่อแม่ ทะเลาะกัน พ่อแม่ไม่สนใจ สาเหตุจากเพื่อน ได้แก่ เพื่อนชวนคุย เพื่อนชวนกินขนม เพื่อนเสียงดัง สาเหตุจากอาจารย์ผู้สอน ได้แก่ สอนเร็วเกินไป อธิบายไม่รู้เรื่อง

จากผลการสำรวจปัญหาดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 6) โรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏิ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี มีปัญหาการเรียนมากที่สุด และเป็นปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากกว่าวิชาอื่นๆ ดังที่ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2544 : 53) กล่าวว่า ปัญหาการเรียน หมายถึง ปัญหาการเรียนการสอนที่เกิดจากผู้เรียน คือ ผู้เรียนมีพื้นความรู้อ่อน และมีความรู้ไม่เท่ากัน ไม่สนใจเรียน ไม่ตั้งใจเรียน เบื่อหน่ายต่อการเรียน ไม่มีความพร้อมในการเรียน เรียนไม่เป็น จดคำบรรยายไม่เป็น ไม่กล้าซักถามเมื่อไม่เข้าใจ มีจำนวนผู้เรียนมากเกินไป ผู้เรียนชอบคุยกันในเวลาเรียน เกียจคร้าน ไม่ทำงานส่ง ไม่มาเรียน ไม่ตรงต่อเวลา เข้าห้องเรียนสาย ส่งงานช้า หากความรู้ด้วยตนเองไม่เป็น สื่อสารไม่เป็น พูดไม่เป็น เขียนไม่เป็น จับประเด็นไม่ได้ ไม่ให้ความร่วมมือ เฉื่อย ไม่กระตือรือร้น สุขภาพกายและสุขภาพจิตไม่ดี

จากการที่นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 6) โรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏิ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษนี้ ก่อให้เกิดผลเสียในการเรียนซึ่งจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ และจะก่อให้เกิดปัญหาในการเรียน

ภาษาอังกฤษในระดับสูงต่อไป รวมทั้งการเข้าทำงานในองค์กร บริษัท หน่วยงานต่างๆอีกด้วย ดังที่ สำราญ ท้าวเงิน (2547 : 1) กล่าวว่า ในปัจจุบันภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่สำคัญมากที่คนทุกคนต้องเรียนรู้ และสามารถฟัง พูด อ่าน เขียนได้ ผู้ได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษก็เปรียบดังผู้ที่มีกุญแจไขไปได้ทุกที่ที่ต้องการ ถ้าไม่มีความสามารถในด้านภาษาอังกฤษแล้วก็อาจจะขาดโอกาสที่ดีในการประกอบอาชีพในอนาคตได้

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏิ จังหวัดนนทบุรี เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏิ จังหวัดนนทบุรี
2. เพื่อเปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไข ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏิ จังหวัดนนทบุรี ตามตัวแปร เพศ อายุ ระดับชั้น ลักษณะมุ่งอนาคต บุคลิกภาพ แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ การเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ความสำคัญของการวิจัย

ผลที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้ ใช้เป็นข้อมูล เพื่อให้ผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษานำไปใช้เป็นประโยชน์ในการวางแผน ปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ได้อย่างเหมาะสม

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
 - 1.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏิ จังหวัดนนทบุรี ปีการศึกษา 2548 จำนวน 300 คน เป็นนักเรียนชาย จำนวน 133 คน และนักเรียนหญิง จำนวน 167 คน ซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด
2. ตัวแปรที่ศึกษา
 - 2.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่
 - 2.1.1 เพศ
 - 2.1.2 อายุ

- 2.1.3 ระดับชั้น
- 2.1.4 ลักษณะมุ่งอนาคต
- 2.1.5 บุคลิกภาพ
- 2.1.6 แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
- 2.1.7 การเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน
- 2.1.8 ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
- 2.1.9 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
- 2.1.10 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน
- 2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่
 - 2.2.1 ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
 - 2.2.2 วิธีแก้ไข

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง สิ่งที่เป็นอุปสรรคที่นักเรียนประสบอยู่ในระหว่างการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ทำให้การเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ไม่ประสบผลสำเร็จตามจุดประสงค์ของหลักสูตร จนทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ได้แก่ เนื้อหาวิชายาก อาจารย์สอนแล้วไม่เข้าใจ มีคำศัพท์ที่ยากต่อการท่องจำ เรียนไม่รู้เรื่อง ทำการบ้านไม่ได้ อ่านไม่ออก เขียนคำศัพท์ไม่ถูกต้อง ซึ่งปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสามารถแบ่งตามทักษะต่างๆออกเป็น 4 ด้าน ต่อไปนี้

1.1 ทักษะการฟัง ได้แก่ นักเรียนฟังข้อความหรือบทสนทนาแล้วไม่เข้าใจ ความหมาย ตีความไม่ได้ สื่อความหมายไม่ได้ และไม่สามารถนำไปปฏิบัติได้

1.2 ทักษะการพูด ได้แก่ นักเรียนไม่สามารถออกเสียง ไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์ ข้อความ ประโยค และไม่สามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง

1.3 ทักษะการอ่าน ได้แก่ นักเรียนไม่สามารถเข้าใจความหมายคำศัพท์ ประโยค จับใจความสำคัญไม่ได้ ไม่สามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์ ข้อความ และประโยคได้อย่างถูกต้อง

1.4 ทักษะการเขียน ได้แก่ นักเรียนไม่สามารถเขียนข้อความ คำศัพท์ ประโยค และบทสนทนาต่างๆได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

2. วิธีแก้ไข หมายถึง วิธีการที่นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 6) โรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏิ จังหวัดนนทบุรี ใช้ในการแก้ไขปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกได้เป็น 3 วิธี คือ

2.1 วิธีแก้ปัญหแบบสู้ หมายถึง การเพิ่มความพยายามหรือหาวิธีการเพื่อแก้ปัญหา และลงมือแก้ปัญหาด้วยตนเองโดยการพัฒนาความสามารถของตนเอง ได้แก่ การ

ค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง ท่องคำศัพท์ เพิ่มความพยายามให้มากขึ้นกว่าเดิม ขยันมากขึ้นกว่าเดิม และปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของตนเอง

2.2 วิธีแก้ปัญหาแบบรอมชอม หมายถึง การให้ผู้อื่นช่วยแก้ปัญหา ได้แก่ ขอคำแนะนำเพิ่มเติมจากครู ขอคำอธิบายเพิ่มเติมจากครูผู้สอน การขอร้องให้เพื่อนอธิบายเมื่อไม่เข้าใจถามเพื่อนเป็นครั้งคราว และปรึกษาเพื่อนเมื่อเรียนไม่รู้เรื่อง

2.3 วิธีแก้ปัญหาแบบถอยหนี หมายถึง การหลีกเลี่ยงปัญหา โดยไม่พยายามแก้ปัญหาเหล่านั้นด้วยตนเอง ได้แก่ ไม่เข้าชั้นเรียน ไม่ค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม ชวนเพื่อนคุย หลับในชั้นเรียน ไม่สนใจเรียน แก้ง่วง หลบหน้าครู ไม่ยอมแก้ไขการบ้าน ให้เพื่อนทำการบ้านแทน และไม่ทำการบ้านที่ได้รับมอบหมาย

3. เพศ ได้แก่ หญิง หรือ ชาย

4. อายุ หมายถึง อายุของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ ตั้งแต่ 9 – 12 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏิ แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่

4.1 อายุ 9 - 9 ปี 11 เดือน

4.2 อายุ 10 - 10 ปี 11 เดือน

4.3 อายุ 11 - 12 ปี

5. ระดับชั้นที่กำลังศึกษา ได้แก่

5.1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

5.2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

5.3 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

6. ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง ความคิด ความรู้สึก และการกระทำของนักเรียนที่สามารถคาดการณ์ไกลและเห็นความสำคัญของผลดีผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ศึกษาแนวทางแก้ปัญหา วางแผนเพื่อเป้าหมายในอนาคตและปฏิบัติเกี่ยวกับอนาคต เพื่อไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ ลักษณะมุ่งอนาคตประกอบด้วย

6.1 ความสามารถคาดการณ์ไกลหวังผลที่อาจเกิดขึ้นจากการกระทำเกี่ยวกับการศึกษาและการประกอบอาชีพ

6.2 การศึกษาแนวทางแก้ปัญหาและวางแผนดำเนินการเพื่อเป้าหมายเกี่ยวกับการศึกษาและการประกอบอาชีพในอนาคต

6.3 การรู้จักเลือกกระทำและรอคอยผลที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตเกี่ยวกับการศึกษา การประกอบอาชีพ และการมีความเพียรพยายามในปัจจุบันเพื่อประสบความสำเร็จในชีวิต

7. บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะรวมของนักเรียนที่สะท้อนความรู้สึกนึกคิด และพฤติกรรม การแสดงออกเพื่อตอบสนองความต้องการในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 แบบ คือ

7.1 บุคลิกภาพเก็บตัว ได้แก่ นักเรียนที่มีลักษณะเงียบขรึม ชอบอ่านหนังสือมากกว่าเข้าสังคม ไม่ชอบพบปะพูดคุยกับคนอื่นยกเว้นคนใกล้ชิดหรือเพื่อนสนิท ไม่ชอบเข้าสังคม ไม่ชอบความตื่นเต้น ใช้ชีวิตอย่างเคร่งเครียด มีระเบียบแบบแผนควบคุมอารมณ์และความรู้สึกได้ดี โดยปกติไม่มีความประพฤติในทางก้าวร้าว และค่อนข้างมองโลกในแง่ร้าย

7.2 บุคลิกภาพแสดงตัว ได้แก่ นักเรียนที่ชอบเข้าสังคม ชอบงานสังสรรค์รื่นเริง มีเพื่อนมาก ช่างพูดช่างคุย ไม่ชอบการเรียนหรือการทำงานตามลำพัง ชอบความสนุกสนาน ตลกขบขัน มองโลกในแง่ดี แต่อาจจะมีพฤติกรรมก้าวร้าวบ้าง และอารมณ์เสื่อง่าย

8. แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้สึกของนักเรียนที่ต้องการจะเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้เข้าใจ อยากประสบความสำเร็จในการเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และสามารถนำความรู้ในวิชาภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ความกระตือรือร้นในการเรียน และร่วมแสดงกิจกรรมเกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษเมื่อมีโอกาส ความพยายามในการฝึกทักษะด้านต่างๆในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ได้แก่ ฝึกการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนอย่างสม่ำเสมอ

9. การเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน หมายถึง การรับรู้ของนักเรียนเกี่ยวกับการเอาใจใส่ในการเรียนที่ผู้ปกครองมีต่อนักเรียนในด้านต่างๆ ได้แก่ ให้การสนับสนุนนักเรียนในด้านการเรียน ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียนที่ทางโรงเรียนจัดขึ้น ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการเรียนของนักเรียน ให้กำลังใจแก่นักเรียนเมื่อนักเรียนประสบปัญหา แสดงความคิดเห็นในด้านการเรียนของนักเรียน ใ่วางใจนักเรียนในการทำกิจกรรมกับเพื่อน

10. ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน หมายถึง สภาพแวดล้อมทางการเรียนการสอนที่มีผลต่อนักเรียน ได้แก่ สถานที่เรียน สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน ประกอบด้วย

10.1 สถานที่เรียน ได้แก่ ขนาดของห้องเรียนเมื่อเทียบกับปริมาณของนักเรียน ความเป็นระเบียบเรียบร้อยภายในห้องเรียน บริเวณห้องเรียนปราศจากสิ่งรบกวนต่างๆ ได้แก่ เสียงดัง และ กลิ่นที่ไม่พึงประสงค์

10.2 สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน ได้แก่ ชนิดของสื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอนที่นำมาใช้ ปริมาณและคุณภาพของสื่อและอุปกรณ์ชนิดต่างๆเทียบกับปริมาณของนักเรียน รวมทั้งความสามารถในการใช้สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอนของครูและนักเรียน

11. สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู หมายถึง การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อครู และการปฏิบัติตนของครูต่อนักเรียน ทั้งภายในและภายนอกห้องเรียนเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

11.1 การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อครู ได้แก่ การที่นักเรียนตั้งใจเรียน การขอคำแนะนำและซักถามเมื่อมีข้อสงสัยเกี่ยวกับการเรียน การให้ความเคารพเชื่อฟังครู และการปฏิบัติตามคำสั่งของครู

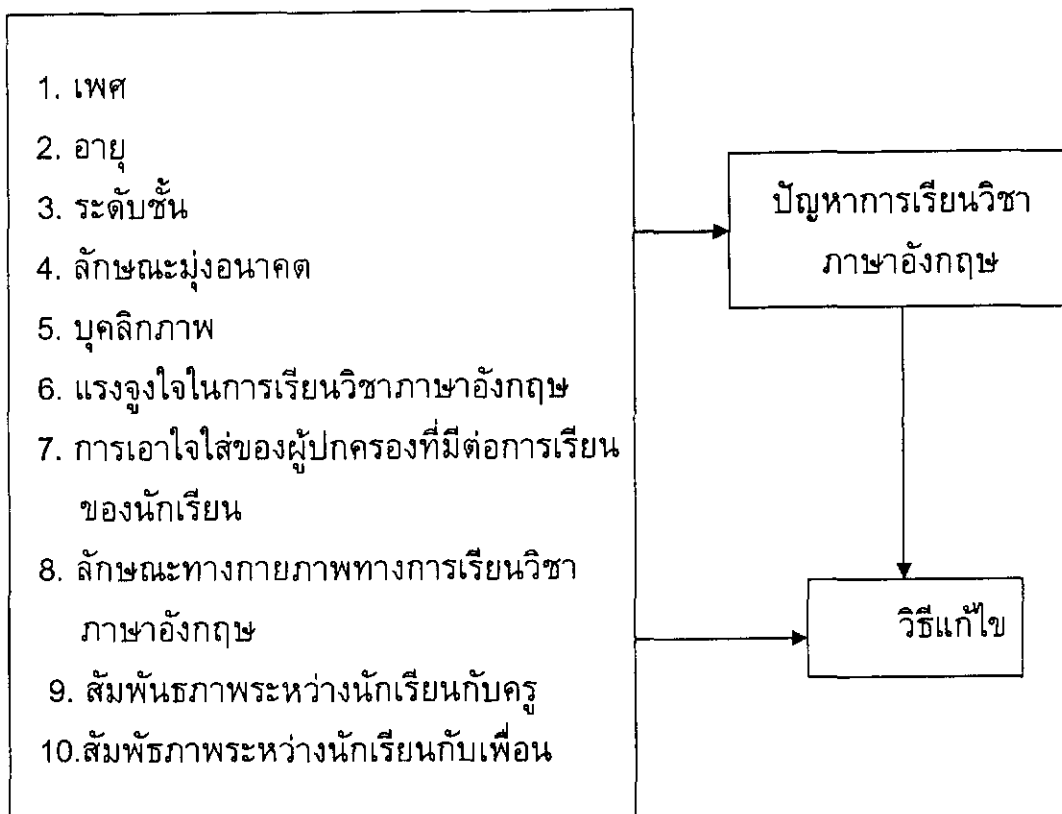
11.2 การปฏิบัติตนของครูต่อนักเรียน ได้แก่ การให้ความรักความเอาใจใส่แก่นักเรียน ให้ความรู้และคำแนะนำต่างๆ ยอมรับฟังความคิดเห็นของนักเรียน ให้ความเป็นกันเอง และดูแลให้คำปรึกษาเมื่อนักเรียนเกิดปัญหาขึ้น

12. สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน หมายถึง การปฏิบัติตนของนักเรียนและเพื่อนที่มีต่อกันทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน การปฏิบัติตนดังกล่าว ได้แก่ การช่วยเหลือพึ่งพาซึ่งกันและกัน การแสดงความเป็นห่วงเป็นใยกัน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นทั้งในด้านการเรียนและด้านอื่นๆ การรับฟังความคิดเห็นของกันและกัน การทำกิจกรรมต่างๆ ทั้งกิจกรรมการเรียนและกิจกรรมโดยทั่วไปร่วมกัน และส่งเสริมกันและกัน ในด้านการเรียนให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และวิธีแก้ไข ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนชุมชน วัดสมรโกฏิ จังหวัดนนทบุรี แตกต่างกันตามตัวแปรเพศ อายุ ระดับชั้น ลักษณะมุ่งอนาคต บุคลิกภาพ แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ การเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานดังนี้

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้

1. นักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขแตกต่างกัน
2. นักเรียนที่มีอายุต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ปัญหาค้นคว้าแตกต่างกัน
3. นักเรียนที่เรียนอยู่ในระดับชั้นต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขแตกต่างกัน
4. นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขแตกต่างกัน
5. นักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัว - แสดงตัวต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขแตกต่างกัน
6. นักเรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขแตกต่างกัน
7. นักเรียนที่มีการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียนต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขแตกต่างกัน
8. นักเรียนที่มีลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขแตกต่างกัน
9. นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขแตกต่างกัน
10. นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีแก้ไข
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิธีแก้ไข
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีแก้ไข
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพศ
 - 3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเพศ
 - 3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพศ
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอายุ
 - 4.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอายุ
 - 4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอายุ
5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้น
 - 5.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้น
 - 5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้น
6. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคต
 - 6.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคต
 - 6.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคต
7. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ
 - 7.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ
 - 7.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ
8. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
 - 8.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
 - 8.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
9. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน
 - 9.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน
 - 9.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน

10. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

10.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

10.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

11. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

11.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

11.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

12. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

12.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

12.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

1.1.1 ความหมายของปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ศรีวิไล ดอกจันทร์ (2527 : 101 – 102) ได้ให้ความหมายเพิ่มเติมว่า ปัญหาที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรนั้นคือ

(1.) ความไม่ชัดเจนและสมจริงของนโยบาย หลักสูตร และเป้าหมายของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ รวมทั้งความไม่ตระหนักในสิ่งเหล่านี้ของครู

(2.) ครูส่วนใหญ่ขาดความรู้และทักษะภาษาอังกฤษ ขาดเทคนิคในการสอนภาษาที่สอง ขาดการฝึกฝนอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งก่อนและระหว่างเป็นครู

(3.) ผู้เรียนไม่มีโอกาสที่จะใช้ภาษาในสังคม เพราะประเทศไทยเป็นสังคมประเทศเดียว จึงขาดแรงจูงใจในการใช้ภาษาในห้อง ขาดทักษะเชิงภาษา อันจะเกิดจากการใช้ภาษานั้นในชีวิตประจำวัน

(4.) การวัดและการประเมินผลในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษต้องเน้นหนักที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากกว่าความสามารถในการใช้ภาษาในการสื่อสาร

(5.) ในทางจิตวิทยาการเรียนรู้อาเซียนั้น การถ่ายโอนจากภาษาแม่ไปสู่ภาษาที่สองยังเป็นไปอย่างยากลำบาก เพราะภาษาอังกฤษและภาษาไทยเป็นภาษาคนละตระกูล

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2544 : 53) กล่าวถึง ปัญหาการเรียนการสอนที่เกิดจากผู้เรียน คือ ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้อ่อน และมีความรู้ไม่เท่ากัน ไม่สนใจเรียน ไม่ตั้งใจเรียน เปื่อหน่ายต่อการเรียน ไม่มีความพร้อมในการเรียน เรียนไม่เป็น จุดคำบรรยายไม่เป็น ไม่กล้าซักถาม เมื่อไม่เข้าใจ มีจำนวนผู้เรียนมากเกินไป ผู้เรียนชอบคุยกันในเวลาเรียน เกียจคร้าน ไม่ทำงานส่ง ไม่มาเรียน ไม่ตรงต่อเวลา เข้าห้องเรียนสาย ส่งงานช้า หาความรู้ด้วยตนเองไม่เป็น สื่อสารไม่เป็น พูด

ไม่เป็น เขียนไม่เป็น จับประเด็นไม่ได้ ไม่ให้ความร่วมมือ เจื้อย ไม่กระตือรือร้น สุขภาพกายและสุขภาพจิตไม่ดี

1.1.2 รูปแบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

บราวน์(Brown .1980 : 89 – 176) กล่าวว่า รูปแบบหรือกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็น 2 หัวข้อ คือ

(1.) รูปแบบหรือกลวิธีการเรียน (Learning Strategies) คือ การที่ผู้เรียนรับความรู้เข้ามาและอาจเก็บไว้เพื่อเตรียมพร้อมที่จะออกใช้ในโอกาสต่อไป โดยแยกออกเป็นกลวิธีต่าง ๆ ดังนี้

(1.1) การถ่ายโยง (Transfer) หมายถึง การที่ความรู้เดิมของผู้เรียนส่งเสริมให้เกิดความรู้ใหม่ เรียกว่า การถ่ายโยงทางบวก (Position Transfer)

(1.2) การขัดขวาง (Interference) หมายถึง การที่ความรู้เดิมของผู้เรียนเป็นอุปสรรคต่อความรู้ใหม่

(1.3) การสรุป (Generalization) หมายถึง การที่ผู้เรียนนำความรู้ทั้งหลายมาจัดให้เป็นหมวดหมู่

(1.4) การทำให้ง่าย (Simplification) หมายถึง การที่ผู้เรียนสร้างกฎเกณฑ์ เพื่อให้ง่ายต่อการศึกษา จดจำ หรือเพื่อให้เนื้อหาที่ซับซ้อนลดความซับซ้อนลงมากที่สุด

(2.) รูปแบบหรือกลวิธีการสื่อสาร (Communication Strategies) คือ การที่ผู้เรียนพยายามใช้ภาษาที่สองในการสื่อสาร ทั้งๆที่ยากลำบาก การสื่อสารที่น่าสนใจที่สุด คือ การหลีกเลี่ยง (Avoidance) คือ การหลีกเลี่ยง (Avoidance) คือ การที่ผู้เรียนพยายามใช้ภาษาที่สองในการสื่อสารภายในวงจำกัดของความรู้ที่มีอยู่ เพื่อพยายามส่งข่าวสารให้ได้ใจความใกล้เคียงมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับ กาญจนา ปราบพล (2527 : 1) ที่กล่าวว่า วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาทักษะ ผู้เรียนต้องฝึกทักษะและผู้สอนจะต้องสอนและช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งเรียกว่าทักษะทางภาษาทั้ง 4 ในการเรียนภาษาอังกฤษนั้นมีรูปแบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 2 รูปแบบ คือ

(2.1) รูปแบบการเรียนที่เรียกว่า การเรียนรู้ (Learning) เป็นการเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นรูปแบบและไวยากรณ์ ผู้เรียนจะเรียนภาษาโดยนึกถึงกฎเกณฑ์อยู่ตลอดเวลา ลักษณะการเรียนแบบนี้จึงเน้นความถูกต้อง (Accuracy) ภาษาที่ผู้สอนนำมาจึงเน้นรูปแบบของภาษาที่เรียกว่า การใช้ (Usage)

(2.2) รูปแบบการเรียนที่เรียกว่า การสื่อสาร (Communication) เป็นการเรียนภาษาโดยเน้นความหมายและความสามารถในการสื่อสาร ดังนั้นความสามารถในการสื่อสารจึงมีความสำคัญมากกว่าความถูกต้องทางภาษา

สังเวียน สฤชติกุล (2521 : 40 – 45) กล่าวว่า ภาษาอังกฤษเป็นวิชาทักษะที่ผู้เรียนจะต้องได้รับการฝึกทางด้านทักษะและผู้สอนจะต้องสอนและช่วยฝึกให้ผู้เรียนเกิดทักษะในด้าน การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งเรียกว่าทักษะทางภาษาทั้ง 4 โดยเริ่มแรก ครูต้องมีการฝึก

ทักษะในการฟังและการพูดเสียก่อน แล้วจึงจะฝึกทักษะการอ่านและการเขียน เพื่อให้เป็นตามธรรมชาติของการเรียนภาษาของมนุษย์ ในการฝึกทักษะทางภาษาทั้ง 4 นี้ ผู้สอนจะต้องเป็นผู้รู้ภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี ทักษะทางภาษามีรายละเอียดดังนี้

(1.) ทักษะการฟัง (Listening Skill) หมายถึง ผู้นั้นต้องสามารถได้ยินความแตกต่างของหน่วยเสียง คำ และโครงสร้างต่างๆ พอที่จะเข้าใจว่าผู้พูดกล่าวถึงอะไร พร้อมทั้งจะเข้าใจความหมายได้ การเรียนภาษาส่วนใหญ่มักเริ่มต้นจากการฟัง (Listening) การออกเสียง (Pronunciation) และโครงสร้างของประโยค (Structure) ประสบการณ์ในการฟังนั้น ไม่จำเป็นจะต้องควบคู่กับการพูด เสมอไป เช่น การฟังวิทยุ การฟังคำบรรยาย การชมภาพยนตร์ที่เป็นภาษาต่างประเทศ การชมโทรทัศน์ที่ไม่พากย์ เป็นการฝึกทักษะการฟังชนิดที่ไม่ต้องควบคู่กับการพูด

ทักษะการฟัง เป็นทักษะการสื่อสารที่สำคัญ เพราะเป็นทักษะพื้นฐานในการสื่อความหมาย และเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ทักษะอื่นๆ พฤติกรรมการฟัง แบ่งออกได้เป็น 2 ระดับใหญ่ๆ คือ

(1.) ระดับการเรียนรู้ (Recognition Level) เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถแยกแยะ หรือสามารถจำแนกเสียงได้ เช่น เสียงเน้นหนักในคำ ระดับเสียงสูง - ต่ำ ในประโยค ระดับนี้เป็นระดับพื้นฐานในการฟัง

(2.) ระดับความเข้าใจ (Comprehension Level) เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจความหมายโดยทั่วไปของข้อความที่ฟัง และเข้าใจจุดประสงค์ของการสื่อความหมายนั้น ซึ่งเป็นทักษะที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

(2.1) ทักษะการพูด (Speaking Skill) หมายถึง ความสามารถในการพูด เพื่อให้สื่อความหมายกับเจ้าของภาษาตามต้องการด้วยความแคล่วคล่องพอประมาณ การที่จะมีทักษะดังกล่าวได้ จำเป็นต้องได้รับการฝึกฝน เริ่มจากการฟัง เลียนแบบการออกเสียงได้เหมือนหรือใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา สามารถพูดข้อความที่เป็นประโยค หรือข้อความที่ยาวขึ้นได้ ดังนั้น ผู้พูดก็ต้องมีการเรียบเรียงคำให้ถูกต้องตามหลักภาษา และสามารถพูดได้ถูกต้องตามสถานการณ์ นอกจากนี้ผู้พูดต้องมีความเข้าใจในวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ซึ่งย่อมแตกต่างกับวัฒนธรรมของภาษาของตนเอง ความรวดเร็วฉับพลันในการโต้ตอบก็ถือว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งของทักษะการพูด เพราะถ้าไม่สามารถโต้ตอบได้ทันการก็เท่ากับว่า การสื่อความหมายนั้นล้มเหลว

(2.2) ทักษะการอ่าน (Reading Skill) หมายถึง มีความสามารถในการอ่านได้อย่างถูกต้อง เข้าใจความหมายทั้งในด้านเนื้อหาและวัฒนธรรมด้วยความเร็วพอประมาณ การที่จะมีทักษะถึงขั้นนี้ ผู้เรียนต้องรู้จักคำ การออกเสียง เน้นหนักเสียงสูงต่ำ เข้าใจความหมายของคำ โครงสร้างขนบธรรมเนียมและประเพณีของเจ้าของภาษา ทั้งยังต้องฝึกการอ่านบ่อยๆ ให้อ่านได้รวดเร็วเพื่อเก็บใจความ นอกจากนี้ประสบการณ์ของผู้อ่านก็เป็นองค์ประกอบสำคัญ ทักษะในการอ่าน รวมทั้งทักษะการออกเสียง และอ่านในใจ ผู้อ่านต้องมีความสามารถพิเศษ ได้แก่ ความสามารถอ่านให้ผู้ฟังเข้าใจและซาบซึ้งในเนื้อความ จึงจำเป็นต้องอ่านให้ถูกต้อง มีจังหวะ การเน้น การขึ้นลงเสียง ความชัดเจน ความคล่อง รวมทั้งมีความเข้าใจในเนื้อหาที่กำลังอ่านด้วย

(2.3) ทักษะการเขียน (Writing Skill) หมายถึง ความสามารถในการเขียนตัวอักษรในภาษาใหม่ คือ ภาษาอังกฤษ ตามลักษณะความนิยมของเจ้าของภาษา โดยเริ่มจากสามารถสะกดตัวได้ถูกต้อง เรียบเรียงคำเป็นวลี เป็นประโยค ถูกต้องตามโครงสร้างของภาษา โดยเริ่มจากสามารถสะกดตัวได้ถูกต้อง เรียบเรียงคำเป็นวลี เป็นประโยค ถูกต้องตามโครงสร้างของภาษา เรียบเรียงเป็นเรื่อง ตามลำดับก่อนหลัง รู้จักใช้เครื่องหมายวรรคตอน รู้จักใช้สำนวนและแสดงความคิดเห็น ออกมาเป็นภาษาเขียนที่สามารถสื่อความหมายซึ่งกันและกันได้ การฝึกทักษะในการเขียนควรมาเป็นลำดับสุดท้าย

1.1.3 สาเหตุของปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ปราณี กุลละวณิชย์ (2521 : 46 – 51) กล่าวถึง ปัญหาการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในประเทศไทยไว้ว่าถึงแม้ว่าครูสอนภาษาจะได้ใช้เวลาในการจัดเนื้อหาของบทเรียนและวิธีการสอนอย่างรอบคอบแล้วก็ตาม การสอนภาษาต่างประเทศยังอาจล้มเหลวได้ ทั้งนี้เนื่องจากผู้เรียนมิได้ให้ความเอาใจใส่เท่าที่ควร ซึ่งอาจเนื่องมาจากบทเรียนมีเนื้อหาที่น่าสนใจแต่ไม่ตรงกับที่ผู้เรียนจะนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง หรืออาจจะเป็นเพราะวิธีการสอนนั้นน่าเบื่อหน่ายและผู้สอนก็มิได้คำนึง ถึงความต้องการของผู้เรียนเลย

สังเวียน สฤตติกุล (2521 : 3 – 4) กล่าวถึง ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

- (1.) หลักสูตรไม่ได้ให้ความสำคัญของทักษะทางภาษาทั้ง 4 คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนอย่างแท้จริง แต่ไปเน้นที่การอ่านและไวยากรณ์เสียเป็นส่วนมาก
- (2.) ครูสอนภาษาอังกฤษส่วนมากไม่เชี่ยวชาญด้านการสอนทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน แต่มีความสามารถในการอ่านและไวยากรณ์เท่านั้น
- (3.) นักเรียนที่จบชั้นประถมส่วนมากมีพื้นฐานภาษาอังกฤษไม่ดีพอ ทำให้เป็นภาระของโรงเรียนมัธยมศึกษา
- (4.) ครูสอนภาษาอังกฤษที่มีความรู้เดิมมักจะไม่สนใจเรื่องวิธีการสอน ทำให้การสอนไม่มีประสิทธิภาพ

ปริญญา เกื้อหนุน (2538 : 45 – 53) ได้กล่าวถึงสาเหตุของปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมไว้ดังนี้

(1.) ความรู้ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างกัน ในบางมหาวิทยาลัยไม่สามารถที่จะคัด นักศึกษาที่มีระดับความรู้ใกล้เคียงกันเข้าเรียนภาษาอังกฤษได้ ปัญหาที่เกิดขึ้นตามาคือ นักศึกษารับรู้เรื่องที่สอนได้ไม่เหมือนกัน บางคนอาจจะไม่เข้าใจเลย บางคนอาจจะเข้าใจเนื้อเรื่องเมื่อได้รับฟังการสอน แต่บางคนรับรู้เรื่องราวดีแล้วจึงไม่สนใจบทเรียนเท่าที่ควร ความแตกต่างดังกล่าวนี้นำไปสู่ความเบื่อหน่ายในการเรียน

(2.) นักเรียนไทยส่วนมากจะมีความรู้สึกลัว ไม่กล้าแสดงออก หรือไม่กล้าถามเมื่อมีปัญหา ผู้เรียนต้องมีความกล้าที่จะแสดงออก พยายามฝึกตามที่ผู้สอนและผู้สอนให้ทำแบบฝึกหัด

(3.) วิธีการเรียนแตกต่างกัน นักศึกษาแต่ละคนจะมีวิธีการเรียนที่ไม่เหมือนกัน นักศึกษาที่มีวิธีการเรียนที่ไม่สอดคล้องกับวิธีการสอนของผู้สอนจะประสบปัญหาการเรียน คือ ไม่เข้าใจจึงไม่ต้องการเรียน ซึ่งเป็นผลต่อเนื่องถึงเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ อันจะส่งผลต่อการพัฒนาการเรียนรู้อังกฤษต่อไปข้างหน้า

(4.) ห้องเรียนใหญ่ มีนักศึกษามากเกินไป ในบางมหาวิทยาลัยได้จัดห้องเรียนภาษาอังกฤษที่มีจำนวนนักศึกษามากเกินไป ทำให้การฝึกหัดทักษะต่างๆ แก่นักศึกษาทำได้ไม่ทั่วถึง

(5.) อุปกรณ์การสอน ปัญหาเรื่องอุปกรณ์การสอน เช่น การขาดอุปกรณ์ในการเรียนภาษาบางครั้งต้องใช้อุปกรณ์การสอนเพื่อถ่ายทอด หรือฝึกทักษะต่างๆ แก่นักศึกษาเพื่อให้นักเรียนการเรียนการสอนได้ผลดีกว่าเดิม ผู้สอนบางคนใช้อุปกรณ์การสอนไม่เป็นก็อาจจะไม่ใช้ หรืออุปกรณ์ไม่มีประสิทธิภาพ

1.1.4 ประเภทของปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ทิพวัลย์ มาแสง (2532 : 3 – 5) ได้กล่าวว่า ปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในประเทศไทยแบ่งออกได้ดังนี้

(1.) ปัญหาเกี่ยวกับตัวครูผู้สอน ครูที่สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนต่างๆ แบ่งออกได้เป็น 3 ประเภท ได้แก่

(1.1) ครูที่ได้รับการฝึกทางด้านภาษามาเป็นอย่างดี และมีประสบการณ์พอสมควรครูประเภทนี้อาจจะเป็นคนไทยหรือคนต่างชาติซึ่งจะขาดแคลนหรือมีจำนวนน้อยมาก ไม่พอกับความต้องการเพราะครูที่สอนภาษาอังกฤษนั้นควรที่จะได้รับการฝึกในวิธีการสอนมาเป็นอย่างดี แต่ประเทศไทยยังขาดครูประเภทนี้อยู่มาก เนื่องจากทุนที่จะส่งเสริมให้ศึกษานี้น้อย

(1.2) ครูที่ไม่เคยได้รับการฝึกฝนและไม่มีประสบการณ์ ครูประเภทนี้สืบเนื่องมาจากการขาดแคลนครูประเภทที่หนึ่ง ทางรัฐบาลและผู้บริหารหวังว่าอย่างน้อยครูที่ได้รับปริญญาตรีทางภาษาอังกฤษคงจะช่วยแก้ไขปัญหานี้ไปได้บ้าง แต่ความจริงไม่เป็นเช่นนั้น เพราะผู้บริหารหวังว่าครูที่ได้รับปริญญาไม่เฉพาะภาษาน่าจะสอนวิชาต่างๆไปรวมทั้งภาษาอังกฤษได้ ซึ่งปรากฏผลออกมาได้ดี เพราะครูขาดพื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษและวิธีการสอนภาษาอังกฤษ

(1.3) ครูฝึกสอนหรือนิสิตฝึกสอน ครูประเภทนี้เกิดจากการที่ครูประเภทที่หนึ่งฝึกนักเรียนที่จะเป็นครูและช่วยฝึกวิธีการสอนที่นักเรียนเหล่านี้เรียนไปแล้ว โดยมีความเชื่อว่าการเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นจะต้องฝึกฝนตนเองมีประสบการณ์พอควร และมีกระบวนการเรียนการสอนที่ดี ทั้งนี้โปรแกรมการเรียนการสอนได้มุ่งถึงจุดหมายอันดี โดยจัดตั้งโรงเรียนสาธิตขึ้นตามวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยต่างๆ เพื่อให้นักเรียนทุกคนได้ฝึกแต่ก็เป็นไปไม่ได้ เพราะโรงเรียนสาธิตมีจำนวนไม่พอกับปริมาณนักเรียนฝึกสอน จึงต้องส่งไปฝึกตามโรงเรียนต่างๆ ไม่ได้สร้างขึ้นเพื่อเป็นสถานที่ฝึกและทดลองของการสอน ปัญหาของนักเรียนฝึกสอน ได้แก่ ความเคยชินที่จะใช้ภาษาไทยในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ใช้อุปกรณ์การสอนไม่เป็นหรือไม่ใช้เลย จัดกิจกรรมไม่ได้

หรือไม่เป็น และไม่สอดคล้องกับบทเรียน และความลำบากและปัญหาในการเลือกแบบเรียนหรือหนังสือประกอบการสอน

(2.) ปัญหาเกี่ยวกับนักเรียน ปัญหาที่เกิดจากนักเรียนอาจแบ่งได้เป็นข้อๆ ดังนี้

(2.1) นักเรียนขาดความกระตือรือร้นและขาดแรงจูงใจในการเรียน

(2.2) พื้นฐานทางด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนไม่ดี

(2.3) นักเรียนขาดการฝึกฝนด้วยตนเอง อาจเพราะมีปัญหาที่บ้าน ไม่มีเวลา

(2.4) นักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อภาษาอังกฤษ

(3.) ปัญหาเกี่ยวกับแบบเรียนและสื่อต่างๆมี ดังนี้

(3.1) งบประมาณในการจัดหา จัดซื้อไม่เพียงพอหรือไม่มี

(3.2) โรงเรียนขาดห้องสมุด

(3.3) ห้องเรียนไม่พอ

(3.4) หนังสือเรียนหรือหนังสือประกอบการเรียนมีน้อย ต้องพยายามใช้สื่อใกล้ตัว

ที่หาได้ง่ายโดยไม่ต้องลงทุน หรือหนังสือประกอบการเรียนไม่เหมาะสมกับคนไทย ล้าสมัย

(3.5) นักเรียนยากจนไม่มีทุนทรัพย์จะจัดซื้อด้วยตนเอง

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียน

1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

รูบิน (Rubin. 1975 : 41 – 51) ได้ทำการศึกษาพบว่า นักเรียนมีวิธีเรียนแตกต่างกันออกไป เนื่องมาจากสาเหตุดังต่อไปนี้

(1.) ชนิดของความรู้ ความรู้บางอย่างต้องเรียนด้วยการจำ แต่บางชนิดต้องเรียนด้วยความเข้าใจ

(2.) ลำดับขั้นการเรียนรู้

(3.) อายุ คนที่มีอายุมากกว่าจะสามารถเดาข้อความได้เก่ง เพราะมีประสบการณ์มาก แต่คนที่มีอายุน้อยจะสามารถปรับตัวได้ดีกว่า

(4.) การนำไปใช้ การเรียนภาษาที่ผู้เรียนไม่มีโอกาสนำไปใช้มากนักจะทำให้การเรียนนั้นอยู่ในวงแคบ แต่ถ้าผู้เรียนมีโอกาสนำไปใช้มากจะทำให้การเรียนขยายวงมากขึ้นมากกว่า

(5.) แบบอย่างการเรียนเฉพาะของแต่ละคน บางคนเรียนรู้ได้ดีโดยอาศัยการฟัง บางคนโดยการจดบันทึก บางคนโดยการอ่าน เป็นต้น

(6.) ความแตกต่างทางวัฒนธรรมและความรู้ความสามารถพื้นฐาน ผู้เรียนแต่ละกลุ่มมีวิธีการเรียนรู้ต่างกัน

บราเซอร์ (Bratcher. 1976 : 4855 – A) ได้จัดบริการให้คำปรึกษาเพื่อสนองความต้องการของนักเรียนและจากการให้บริการปรึกษา พบว่า นักศึกษามีปัญหาต่างๆเรียงลำดับตามความสำคัญ ดังนี้ ปัญหาที่ศึกษา ปัญหาเกี่ยวกับการศึกษาต่อ ปัญหาด้านอาชีพ ปัญหาด้านสังคม

บลูม (Bloom. 1976 : 13) ได้ทำการศึกษาตัวแปรทางด้านผู้เรียนและผู้สอนที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ได้แบ่งตัวแปรออกเป็น 3 ลักษณะ ดังนี้

(1.) พฤติกรรมทางด้านความรู้ ความคิดของผู้เรียน หมายถึง ความสามารถในด้านต่างๆของผู้เรียน ประกอบด้วย ความถนัด และพื้นฐานความรู้เดิมของนักเรียน

(2.) คุณลักษณะด้านจิตพิสัย หมายถึง สภาพการณ์ที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ใหม่ ได้แก่ ความสนใจ เจตคติต่อเนื้อหาวิชา สถาบัน และระบบการเรียน การยอมรับความสามารถของตนเอง และลักษณะบุคลิกภาพซึ่งคุณลักษณะต่างๆเหล่านี้อาจเปลี่ยนแปลงหรือคงที่อยู่ได้

(3.) คุณภาพของการสอน หมายถึง ประสิทธิภาพซึ่งผู้เรียนจะได้รับผลสำเร็จในการเรียนรู้ ได้แก่ การได้รับคำแนะนำ การมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน การเสริมแรงจากครู การแก้ไขข้อผิดพลาด การรู้ผลสะท้อนกลับของการกระทำว่าถูกต้องหรือไม่

แซกแกฟ (Saggaf. 1981 : 1820 A) ได้ศึกษาวิจัยถึงประสิทธิภาพของการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของภาควิชาภาษาอังกฤษ ในมหาวิทยาลัย King Abdul – Aziz ในเมืองเมกกะ ประเทศซาอุดีอาระเบีย พบว่า สาเหตุที่ทำให้การสอนภาษาอังกฤษไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรเพราะมีสาเหตุเนื่องจาก

- (1.) หลักสูตรซึ่งไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน
- (2.) การขาดครูที่มีประสิทธิภาพ
- (3.) ความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษยังไม่เพียงพอก่อนจะเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย
- (4.) แหล่งข้อมูลไม่ได้ถูกใช้อย่างเต็มที่
- (5.) วิธีการสอนของครูยังเน้นเกี่ยวกับความจำมากกว่าให้เกิดความเข้าใจ
- (6.) นักเรียนไม่มีโอกาสได้เลือกกิจกรรมในการเรียน
- (7.) การขาดความร่วมมือระหว่างครูผู้สอนภาษาอังกฤษด้วยกัน

ริด (Reid. 1987 : 87 – 111) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง แบบอย่างในการเรียน (learning style) ภาษาที่สองของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยใช้แบบสอบถามกับนักเรียนที่พูดภาษาอังกฤษ 154 คน และที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง 1,234 คน ผลการวิจัย พบว่า

(1.) นักเรียนที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 1 และที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ใช้แบบอย่างในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

(2.) นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ที่มีพื้นฐานความรู้ต่างกัน ใช้แบบอย่างการเรียนต่างกัน

(3.) นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ที่มีความแตกต่างกันทางด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา วิชาเอก คะแนน TOEFL ระยะเวลาที่อยู่ในสหรัฐอเมริกา ระยะเวลาที่เรียนภาษาอังกฤษในสหรัฐอเมริกา ใช้แบบอย่างการเรียนแตกต่างกัน

(4.) แบบอย่างการเรียนของนักเรียนอาจดีขึ้น ถ้าสิ่งแวดล้อมและประสบการณ์ทางวิชาการเปลี่ยนแปลงในทางเพิ่มขึ้น

1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

นิยม สุขประพันธ์ (2515 : 6) ได้ศึกษาสภาพบางประการที่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ในโรงเรียนประถมศึกษา 9 แห่ง พบว่า ผู้ปกครองไม่เห็นความสำคัญและความจำเป็นในการที่บุตรหลานของตนจะมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษ จึงไม่ได้ให้กำลังใจหรือสนับสนุนการเรียนวิชานี้ ทำให้นักเรียนเกิดทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษไปในทางลบเช่นเดียวกับผู้ปกครอง ซึ่งในทางตรงกันข้าม ถ้านักเรียนได้รับการสนับสนุนจากที่บ้าน เช่น การจัดหาหนังสืออ่านเล่นภาษาอังกฤษ การฟังวิทยุ หรือติดตามรายการสอนภาษาอังกฤษ เป็นต้น ก็จะเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้คุ้นเคยและเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้มากยิ่งขึ้น

จันทร์ คุปตะวาทีน (2521 : 71) ได้ศึกษาความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษต่อปัญหาการสอนระดับประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา พบว่า ปัญหาที่สำคัญในการสอนภาษาอังกฤษประการหนึ่ง คือ นักเรียนมีพื้นฐานความรู้ต่างกันมากในชั้นเดียวกัน ทำให้การเตรียมการสอนให้นักเรียนทุกคนในชั้นเกิดการพัฒนาทำได้ยาก เนื่องจากนักเรียนที่เรียนอ่อนจะเรียนได้น้อย และเวลาให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ มักจะทำได้ไม่ได้

พิมพา นาคสุข (2527 : 96) ได้ศึกษาปัญหาของนักเรียนและครูโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร ในเขตหน่วยศึกษานิเทศน์ หน่วย 6 พบว่า โดยเฉลี่ยครูสอนภาษาอังกฤษมีความคิดเห็นว่าปัญหาเรื่องหลักสูตรกับสภาพแวดล้อมของนักเรียนเป็นปัญหาสำคัญ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก ครูสอนภาษาอังกฤษมีความคิดเห็นว่านักเรียนส่วนใหญ่จะมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนน้อยมาก เมื่อสภาพแวดล้อมไม่เปิดโอกาสในการนำไปใช้ นักเรียนจึงไม่สามารถเกิดความชำนาญในการใช้ทักษะต่าง ๆ ได้

สมยศ ชันแก้ว (2528 : 58) ได้ศึกษาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและความต้องการทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า ในด้านหลักสูตรภาษาอังกฤษนั้น ปรากฏว่าหลักสูตรกับหนังสือเรียนไม่สอดคล้องกัน ความมุ่งหมายของหลักสูตรนั้นต้องการให้นักศึกษามีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียน ตลอดจนสามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษไปใช้ให้สัมพันธ์กับวิชาอื่น ๆ ได้ แต่ปรากฏว่าหนังสือเรียนเน้นหนักความเข้าใจในการอ่านและกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ มากกว่าที่จะเน้นความสามารถในการสื่อสาร ซึ่งกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์เหล่านี้ ทำให้นักศึกษาเกิดความเบื่อหน่าย ไม่เห็นประโยชน์ของภาษาอังกฤษ

อรชร กิจการ (2533 : 15) ได้ศึกษาพบว่า การใช้ภาษาอังกฤษสลับเปลี่ยนกับภาษาไทยในการสอนภาษาอังกฤษ ปัญหาในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยมีหลายสาเหตุ เช่น ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอน วิธีการสอน ตัวนักเรียน และสิ่งแวดล้อมของนักเรียน รวมทั้งโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษ

ประเสริฐ จันทร์อุดม (2536 : 65) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษพื้นฐานในวิทยาลัยครูกำแพงเพชร พบว่า ข้อปัญหาที่พบมากที่สุด คือ อาจารย์ไม่แจ้งให้นักศึกษา

ทราบจุดประสงค์และแผนการเรียนการสอนก่อนทำการเรียนการสอน อาจารย์เข้าสอนและออกจากห้องไม่ตรงเวลา อาจารย์สนใจนักศึกษาไม่ทั่วถึง และอาจารย์ใช้วิธีการวัดผลไม่เหมาะสม

สุจินดา อภิชาติวัฒน์ (2536 : 84) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษบังคับพื้นฐานของนิสิตมหาวิทยาลัยนเรศวร พบว่า นิสิตมีปัญหาในการเลือกใช้คำพูดตามความหมายที่ต้องการและการพูดแสดงความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะไม่มีโอกาสที่จะใช้ภาษาอังกฤษในสังคมนั่นเอง

รัชณี ไพฟ้า (2546 : 78) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง พบว่า นักศึกษานาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยรวม และรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะการเรียนการสอนในวิทยาลัยนาฏศิลป์ เป็นการศึกษาเฉพาะทางด้านนาฏศิลป์ดนตรี ดังนั้นนักศึกษาจึงต้องใช้เวลาส่วนใหญ่ทุ่มเทไปกับการฝึกซ้อมในวิชาเอกที่เรียนมากกว่าวิชาสามัญ โดยเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษนั้นนักศึกษาจะเห็นว่าเป็นวิชาที่ไม่มีความสำคัญ เนื่องจากมีโอกาสนำไปใช้น้อยในชีวิตประจำวัน

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สรุปได้ว่า ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีหลายสาเหตุ เช่น ปัญหาด้านหลักสูตรและแบบเรียน ปัญหาด้านการบริหาร ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอน ปัญหาด้านผู้เรียน วิธีการสอน และสิ่งแวดล้อมของการเรียน เป็นต้น ส่งผลให้การฝึกทักษะทางภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้าน ของนักเรียนไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีแก้ไข

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิธีแก้ไข

2.1.1 ความหมายของการแก้ไขปัญหา

เมย์ (May. 1970 : 266) กล่าวว่า การแก้ปัญหาเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนทางสมอง ซึ่งเกี่ยวข้องกับการหยั่งเห็น การจินตนาการ การจัดกระทำและกระบวนการรวบรวมความคิด

ไอเซนดท์ เวราเบอร์ท และเบียร์น (Eysence, Weraburth and Berne. 1972 : 44) กล่าวว่า การแก้ปัญหาเป็นกระบวนการที่จำเป็นต้องอาศัยความรู้ในการพิจารณาสังเกตปรากฏการณ์และโครงสร้างของปัญหา รวมทั้งต้องใช้กระบวนการคิดเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ต้องการ

กู๊ด (Good. 1973 : 518) กล่าวว่า การแก้ปัญหา คือวิธีการทางวิทยาศาสตร์ กล่าวคือ การคิดแก้ปัญหาเป็นแบบแผนหรือวิธีดำเนินการซึ่งอยู่ในสภาวะที่มีความยากลำบาก ยุ่งยากหรืออยู่ในสภาวะที่พยายามตรวจสอบข้อมูลที่หามาได้ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับปัญหา มีการตั้งสมมติฐานและมีการตรวจสอบสมมติฐานภายใต้การควบคุม มีการรวบรวมข้อมูลจากการทดลอง เพื่อหาความสัมพันธ์และเพื่อทดสอบสมมติฐานนั้นว่าเป็นจริงหรือไม่

ซูซีฟ อ่อนโคกสูง (2522 : 120) ได้กล่าวถึง การแก้ปัญหา หมายถึง เมื่อบุคคลมีจุดมุ่งหมาย แต่มีอุปสรรคขัดขวางไม่ให้ไปถึงหรือได้มาซึ่งสิ่งที่ต้องประสงค์จะทำให้เกิดปัญหาขึ้นหรือปัญหาอาจเกิดจากการไม่ทราบจุดมุ่งหมายที่แน่นอนว่าคืออะไร บุคคลจึงพยายามจัดปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นให้หมดไปเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ต้องการ การแก้ปัญหาจึงเป็นการคิดที่มีจุดมุ่งหมาย

ประสาท อิศรปริดา (2523 : 185) ให้ความหมายของการแก้ปัญหาว่าเป็นกระบวนการที่ต้องอาศัยสติปัญญาและความคิดรวมทั้งรูปแบบพฤติกรรมที่ซับซ้อนต่างๆกัน เป็นผลมาจากพัฒนาการ ทางสติปัญญา การแก้ปัญหาจะต้องมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับสติปัญญา

วีระพล สุวรรณนันต์ (2524 : 41) ได้กล่าวว่าการแก้ปัญหาคือ การแก้ที่สาเหตุแห่งปัญหา หนึ่งสาเหตุมีปัญหาก็หลายทาง ทางแก้ปัญหาก็หลายทางอาจจะแก้ปัญหาก็หลายสาเหตุ การแก้ปัญหาคือหาจุดทางเลือกให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ควรคำนึงถึงความเป็นไปได้ในทางปฏิบัติด้วย อย่างหลงประสพการณ์ อย่างหลงวิชา อย่างพอใจในทางเลือกสองสามทาง ถ้าในกรณีที่มีปัจจัยจำกัด จึงเลือกแก้ไขเฉพาะสาเหตุที่มีพลังที่ก่อให้เกิดปัญหามากที่สุดก่อน โดยเรียงตามลำดับของสาเหตุลงมาในแต่ละชุดของทางเลือก ให้หาแนวทางแก้ไขที่ควรเป็นระบบโดยยึดวัตถุประสงค์และการประหยัด

กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ (2528 : 103) กล่าวว่า การคิดแก้ปัญหา เป็นการคิดพิจารณาไตร่ตรองอย่างพินิจพิเคราะห์ถึงสิ่งต่างๆ ที่เป็นปมประเด็นของเรื่องราวสิ่งต่างๆที่คอยก่อกวนสร้างความรำคาญ ความยุ่งยากสับสนและความวิตกกังวล โดยพยายามหาทางคลี่คลายสิ่งเหล่านั้นให้ปรากฏและหาทางขจัดปัดเป่าสิ่งที่เป็นปัญหาที่ก่อความรำคาญ ความยุ่งยากสับสนให้หมดไปอย่างมีขั้นตอน

จากความหมายดังกล่าวสรุปได้ว่า การแก้ไขปัญหา หมายถึง รูปแบบของการเรียนรู้ที่ต้องใช้ความคิด โดยใช้ประสบการณ์เดิมที่ได้จากการเรียนรู้ จากการถูกรวมสั่งสอน และจากการเรียนรู้ด้วยตนเองมาแก้ปัญหาต่างๆ เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ต้องการ

2.1.2 ความสำคัญของการแก้ไขปัญหา

ฉันทนา ภาคบงกช (2528 : 53 – 55) กล่าวว่า การแก้ปัญหา เป็นเป้าหมายที่สำคัญที่สุดของการศึกษาคูจึงจำเป็นต้องปลูกฝังทัศนคติที่ดีต่อการคิดและมุ่งพัฒนาความสามารถในการคิดด้วยตนเองของเด็ก โดยครูจำเป็นต้องปลูกฝัง ส่งเสริม ให้โอกาสได้ฝึกคิดอยู่เสมอเพื่อจะทำให้เด็กมีความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งการแก้ปัญหาก็อย่างมีประสิทธิภาพนี้จะสามารถช่วยให้เด็กแก้ปัญหาในชีวิตประจำวันและปฏิบัติงานให้ลุล่วงด้วยดีได้

สุชาติ ศิริสุขไพบูลย์ (2528 : 47) กล่าวว่า การแก้ปัญหานั้นเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตประจำวันของมนุษย์ วิธีแก้ปัญหาก็ของแต่ละคนไม่จำเป็นต้องเหมือนกัน เนื่องจากความแตกต่างระหว่างบุคคล

ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ (2543 : 103) กล่าวว่า การคิดแก้ปัญหาเป็นทักษะสำคัญและจำเป็นในภาวะสังคมปัจจุบัน ซึ่งในระบบการศึกษาจำเป็นต้องให้ความสำคัญในการพัฒนาฝึกฝนเยาวชนทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนให้มีโอกาสฝึกทักษะในการคิดให้มากขึ้น

จากความสำคัญดังกล่าว สรุปได้ว่า ความสามารถในการแก้ปัญหาเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตประจำวันและจำเป็นสำหรับบุคคล โดยเฉพาะทางด้านการศึกษาความสามารถในการแก้ปัญหาเป็นเป้าหมายสำคัญในการพัฒนาความคิดของเยาวชนให้มีทักษะการแก้ปัญหาด้วยตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.1.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไข้ปัญหา

การแก้ปัญหาช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปแก้ไข้ปัญหาในสถานการณ์ใหม่ได้ ซึ่งเป็นกระบวนการที่ต้องอาศัยสติปัญญา และความสามารถในการคิดอย่างเป็นระบบตามหลักทางวิทยาศาสตร์ การคิดและการแก้ปัญหาจึงมีความสัมพันธ์กันอย่างแยกไม่ออก เพื่อให้เกิดความเข้าใจการแก้ปัญหาย่างแท้จริง

ทฤษฎีความสามารถในการแก้้ปัญหาของเวียร์ (Weir)

เวียร์ (Weir, 1974 : 16 – 18) ได้เสนอขั้นตอนในการคิดแก้้ปัญหา ซึ่งผู้เขียนตำราวิทยาศาสตร์ส่วนใหญ่ เห็นด้วยกับขั้นตอนหรือแนวทางในการแก้้ปัญหาในการปฏิบัติที่ทำให้สามารถกำหนดระยะเวลาและวิธีการทำงานที่แน่นอนได้ดี คือ

- ขั้นที่ 1 ขั้นตั้งปัญหาหรือวิเคราะห์ประโยคที่เป็นปัญหา
- ขั้นที่ 2 ขั้นนิยามสาเหตุของปัญหาโดยแยกแยะจากลักษณะที่สำคัญ
- ขั้นที่ 3 ขั้นค้นหาแนวทางแก้้ปัญหาและตั้งสมมติฐาน
- ขั้นที่ 4 ขั้นพิสูจน์คำตอบหรือผลลัพธ์ที่ได้จากการแก้้ปัญหา

นอกจากนี้ เวียร์ ได้ให้หลักการแก้้ปัญหา 6 ประการ ซึ่งจะสามารถช่วยแก้้ปัญหาได้สามข้อแรกนั้นเป็นการป้องกันและหลีกเลี่ยงไม่ให้มุ่งความสนใจในทิศทางที่ผิด ส่วนอีกสามข้อหลังคือ เพื่อหาวิธีแก้้ไขช่วยให้ไปในทิศทางที่ถูกต้อง ดังนี้

หลักการข้อที่ 1 เริ่มต้นการวิเคราะห์ว่าปัญหาคืออะไร ทบทวนสิ่งที่เกี่ยวข้องกับปัญหาหลายๆครั้งจนกระทั่งได้รูปแบบที่ครอบคลุมเรื่องทั้งหมด ต่อไปคือการแยกแยะปัญหาที่แท้จริงจากสิ่งที่เห็นได้ง่าย จากนั้นก็โยงปัญหาที่ใกล้ๆตัวเข้ากับปัญหาทั้งหมด ซึ่งบางครั้งอาจเป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้นที่แฝงอยู่ในปัญหา หลักการข้อนี้ คือการหาความสัมพันธ์ของเหตุการณ์ย่อยๆต่างๆ และความเหมาะสมในกลุ่มของเหตุการณ์นั้น

หลักการที่ 2 การตัดสินใจในการนิยามปัญหา ซึ่งหลักการข้อนี้จะช่วยคลี่คลายข้อสงสัยที่ติดอยู่ในใจ ซึ่งลักษณะของปัญหาส่วนใหญ่ คือ เรื่องของการให้ความหมายของคำ บ่อยครั้งที่ใช้เวลามากกว่าครึ่งหนึ่งของการแก้้ปัญหา คือ การให้ความหมายที่คำนึงถึงความเหมาะสมของข้อความมากกว่าความเป็นจริง ซึ่งสามารถหลีกเลี่ยงปัญหานี้ได้โดยการสร้างนิสัยของการระมัดระวังการนิยามความหมายของคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับปัญหา

หลักการข้อที่ 3 การเรียบเรียงเหตุการณ์ต่างๆของปัญหา ผู้ศึกษาอาจจะพบว่ามีความยุ่งยากในการตัดสินใจในความสัมพันธ์ของปัญหา เช่น ปัญหา B และ C ว่าอะไรสูงกว่ากัน เมื่อได้รับข้อมูลดังกล่าวว่า A สั้นกว่า B และ A สูงกว่า C จะเห็นว่าความยุ่งยากจะเกิดขึ้นเพียงเล็กน้อยเท่านั้นหากนำปัญหานั้นๆจัดรูปให้อยู่ในแบบของตรรกศาสตร์ ซึ่งเทียบได้กับ B สูงกว่า A และ A สูงกว่า C

หลักการข้อที่ 4 ถ้าพบว่าไม่มีทางหาคำตอบจากวิธีการเดิม ให้หาวิธีการใหม่ โดยการไต่ตรองหนทางที่เป็นไปได้และกำหนดตัวเลือกจากหนทางที่เป็นส่วนใหญ่มากของปัญหาทั้งหมด ถ้ามีตัวเลือกมากก็จะสามารถหาหนทางแก้ปัญหาดีขึ้นได้

หลักการข้อที่ 5 ให้อุดมคติเมื่อติดขัดหรือพบอุปสรรค เวียร์กล่าวถึงโคห์เลอร์ ที่ได้กล่าวถึงวิธีแก้ปัญหาลดครั้งทีปัญหาวิ่งเข้ามาหาเขาโดยที่เขาไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้นๆเลย ความคิดใหม่อาจเกิดขึ้นในขณะที่กำลังอาบน้ำและโกนหนวดในตอนเช้า ซึ่งชาวอังกฤษเคยบอกเขาว่าเรามักพูดคุยกันเสมอๆเรื่อง 3 Bs ซึ่งได้แก่ Bus, Bath และ Bed ซึ่งเป็นสถานที่ที่เราจะค้นพบสิ่งที่ยิ่งใหญ่ด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ก็ได้

หลักการข้อที่ 6 ปรึกษาปัญหากับผู้อื่น ควรมีการอภิปรายปัญหากับคนอื่น ๆ ซึ่งจะทำให้เกิดแนวคิดต่างๆที่อาจมองข้ามไป ซึ่งการอภิปรายปัญหาลดจนวิธีการต่างๆนี้จะช่วยให้การแก้ปัญหานั้นสำเร็จเป็นอย่างมาก

โดยทั่วไปหลักการเหล่านี้สามารถลดลงเหลือเพียง 2 ประการ คือ พิจารณาก่อนที่จะลงมือปฏิบัติและทดลองด้วยวิธีการอื่น ถ้าพบว่ากำลังติดอยู่ในอุปสรรคที่แก้ไขไม่ได้เพื่อปรับปรุงช่องทางการแก้ปัญหานั้น ควรเป่ปปิดใจกว้างเพื่อยอมรับความคิดใหม่ๆและอย่าเสียเวลากับการทำอะไรซ้ำๆ เมื่อสิ่งเหล่านั้นมองไม่เห็นความสำเร็จ

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการแก้ปัญหานั้น สรุปได้ว่า การแก้ปัญหานั้นของเด็กเป็นความสามารถในการคิดของสมองซึ่งสามารถส่งเสริมได้โดยการจัดประสบการณ์หรือกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้เด็กได้ลงมือกระทำและคิดด้วยตัวเด็ก ลักษณะของประสบการณ์และกิจกรรมควรมีความหลากหลายและสอดคล้องกับธรรมชาติการเรียนรู้ของเด็ก

2.1.4 วิธีการแก้ไขปัญหา

ปัญหาแต่ละปัญหานั้นต้องอาศัยการพิจารณาใคร่ครวญและแก้ปัญหานั้นด้วยวิธีการต่างๆกันดังที่มีนักศึกษาหลายท่านได้ศึกษาไว้

โคลแมน และแฮมแมน (สุภาพรรณ โคตรจรัส : 2531 : 304 – 319 ; อ้างอิงจาก Coleman and Hannen.1974) ได้อธิบายการแก้ไขปัญหาและการตอบโต้ปัญหา โดยแบ่งออกเป็น 3 แบบ คือ

(1) การแก้ไขปัญหาและการตอบโต้ปัญหาในรูปแบบ การต่อสู้ เมื่อบุคคลมีความคับข้องใจ เพราะไม่สามารถไปถึงเป้าหมายได้ บุคคลจะพยายามที่จะเอาชนะอุปสรรคและนำตนไปสู่เป้าหมายได้โดยเพิ่มความพยายามหรือเพิ่มกิจกรรมขึ้น หรือหาวิธีการไปให้ถึงเป้าหมายอีก

หลายๆวิธี การแก้ไขปัญหาคือการตอบโต้ปัญหาในรูปแบบการต่อสู้ ประกอบด้วยลักษณะใดลักษณะหนึ่งดังต่อไปนี้

(1.1) การรวบรวมกำลังความสามารถที่ตนเองมีอยู่ เพิ่มความพยายามยิ่งขึ้น และลงมือกระทำอันใดอันหนึ่งเพื่อแก้ปัญหา

(1.2) การเลือกกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เหมาะสมที่สุดเพื่อดำเนินการ แต่ยังคงความยืดหยุ่น พร้อมทั้งจะเปลี่ยนวิธีการ ถ้าวิธีการที่เลือกเอาไว้ใช้ไม่ได้ผลหรือพบวิธีการใหม่ที่ดีกว่า พยายามที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไข เสี่ยงความคิดที่แคบและตายตัว พยายามดำเนินการอย่างมีเหตุผล แม้ว่าจะถูกกระตุ้นให้เกิดอารมณ์ที่ไม่น่าพอใจต่างๆ

(1.3) การหาแหล่งเพื่อแก้ปัญหาเพิ่มเติม คือ การพยายามเพิ่มแหล่งที่จะช่วยในการแก้ปัญหา โดยการหาแหล่งข้อมูลใหม่ พัฒนาความสามารถของตนเองใหม่ และการขอความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านเมื่อจำเป็น

(2.) การแก้ไขปัญหาคือการตอบโต้ปัญหาในรูปแบบ การหลีกเลี่ยง อาจจะแสดงในลักษณะใดลักษณะหนึ่งดังต่อไปนี้

(2.1) การยอมรับความพ่ายแพ้ ยอมรับว่าสถานการณ์นั้นๆยากเกินไป หรือได้เลือกเป้าหมายที่ไม่เหมาะสม จึงไม่ต้องการที่จะไปยับยั้งเป้าหมายนั้นต่อไปแล้ว

(2.2) การหนีจากสภาพการณ์ที่ก่อให้เกิดความตึงเครียด โดยการนำตัวไปยุ่งเกี่ยวในสถานการณ์นั้น หรือไม่สนใจไปผูกพัน ไม่ใส่ใจในสภาพการณ์นั้น

(2.3) การพยายามดำเนินการไปสู่เป้าหมายที่เหมาะสมกว่า แทนที่จะดำเนินชีวิตอย่างไม่มีจุดหมาย

(3.) การแก้ไขปัญหาคือการตอบโต้ปัญหาในรูปแบบ การรวมชอม โดยปกติเมื่อเผชิญปัญหาส่วนใหญ่บุคคลจะไม่ใช้การแก้ไขปัญหาคือการตอบโต้ในรูปแบบของการต่อสู้หรือการหลีกเลี่ยงโดยแท้จริงทั้งหมด แต่จะใช้แบบของการรวมชอม ผสมผสานรูปแบบการตอบโต้ทั้ง 2 ประการเข้าด้วยกัน รูปแบบของการรวมชอมอาจแสดงออกในลักษณะใดลักษณะหนึ่งดังต่อไปนี้

(3.1) การยอมรับเป้าหมายใหม่แทน เมื่อพบว่า ไม่สามารถไปถึงเป้าหมายที่ตั้งเอาไว้ รวมถึงการประเมินความสามารถของตนเสียใหม่ และลดระดับความคาดหวังลง

(3.2) การยอมรับวิธีการใหม่ๆ ทั้งนี้ต้องไม่เป็นวิธีการที่ทำความเดือดร้อนให้ผู้อื่น

(3.3) การพยายามคิดถึงความเป็น เมื่อไม่ได้ในสิ่งที่คาดหวังทั้งหมด จึงพิจารณาสิ่งที่จำเป็นแทน

(3.4) การใช้เวลาว่างช่วยในการตัดสินใจอย่างรอบคอบ

ลาซารัส (Lazarus, 1966 : 258 - 262) ได้แบ่งวิธีการแก้ไขปัญหามาตามลักษณะของการตอบสนองต่อภาวะเครียดเป็น 3 ลักษณะ คือ

(1.) การเข้าต่อสู้ (Attack) เป็นความพยายามของบุคคลที่จะขจัดสิ่งที่มาขัดขวางเป้าหมาย โดยพยายามเอาชนะอุปสรรคนั้นๆ ด้วยการเลือกวิธีการต่างๆที่เหมาะสม พยายามค้นหารายละเอียดใหม่ๆพัฒนาความสามารถ หรือปรับปรุงวิธีการที่มีอยู่เพื่อเอาชนะอุปสรรค

(2.) การถอยหนี (Withdrawal) เกิดจากการที่บุคคลเกิดการเรียนรู้ตั้งแต่วัยเด็ก เมื่อพบกับสิ่งที่อันตรายมักจะใช้วิธีการถอยหนี เช่น การชักมือหรือเท้าเพื่อหนีไฟ หรือความเจ็บปวด เมื่อเป็นผู้ใหญ่ก็จะใช้วิธีการแบบเดิมที่เคยใช้ในวัยเด็กคือ ลักษณะการหลีกเลี่ยงลดการเข้าไปเกี่ยวข้องกับสถานการณ์เหล่านั้น ได้แก่ การเก็บกด (Repression) การถดถอย (Regression) การแยกตนเอง หลีกหนีหรือหลีกเลี่ยง (Withdrawal) การเพ้อฝัน (Fantasy)

(3.) การยอมขอม (Compromise) บุคคลจะใช้วิธีการแก้ไขปัญหแบบยอมขอมประนีประนอม เมื่อต้องเผชิญกับปัญหาที่ยุ้งยากมากๆ ซึ่งไม่สามารถเอาชนะได้ ขณะเดียวกันก็ไม่สามารถหลบเลี่ยงได้ บุคคลจะใช้วิธีการประนีประนอมยอมขอม เพื่อให้บรรลุเป้าหมายได้มากที่สุด หรือบางครั้งอาจต้องเปลี่ยนเป้าหมายใหม่ ได้แก่ การชดเชย (Compensation) การหาเหตุผลเข้าข้างตนเอง (Rationalization) การเลียนแบบ (Identification) เป็นต้น

วิธีการแก้ปัญหที่เกี่ยวกับจิตวิทยาการเรียนรู้ (ประสาท อิศรปริดา. 2523 : 194) มี 2 ลักษณะใหญ่ๆ ด้วยกันคือ

(1.) การแก้ปัญหด้วยวิธีลองถูกลองผิด (Trial and Error) คือ วิธีการทดลองทำแบบเดาสุ่มหลายอย่างเพื่อหาวิธีที่ดีที่สุดที่จะแก้ปัญหานั้น

(2.) การแก้ปัญหด้วยวิธีการหยั่งเห็น (Insight) ผู้แก้ปัญหามองอาศัยกระบวนการทางสติปัญญา กาคิดและการรับรู้ การแก้ปัญหามันเริ่มด้วยการรับรู้รูปร่างทั้งหมดของปัญหา

ชม ภูมิภาค (2523. : 195) ได้เสนอรูปแบบของการแก้ปัญหออกเป็น 2 วิธี คือ

(1.) การแก้ปัญหาระดับง่าย การแก้ปัญหาระดับนี้ไม่ต้องพิจารณามาก ไม่มีพิธีรีตรองอันยุ่งยากให้ตัดสินใจ และการแก้ปัญหาก็สามารถทำได้ทันท่วงที เช่น วันนี้จะสวมเสื้อสีอะไรไปโรงเรียนดี จะเดินหรือขึ้นรถไป เป็นต้น

(2.) การแก้ปัญหาคับซ้อน (Complex Problem Solving) เป็นการแก้ปัญหาระดับยาก ต้องใช้เวลาใช้ความพยายาม ต้องพบกับความเครียดมาก ปัญหาระดับนี้มีทั้งที่คุ้นเคยและไม่คุ้นเคย บางปัญหาก็เป็นปัญหาใหม่

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2528. : 260 – 261) ได้กล่าวถึงวิธีการต่างๆในการแก้ปัญหามีแตกต่างกันไปแล้วแต่ประสบการณ์ของผู้เรียนและสภาพการณ์ของปัญหาที่เกิดขึ้น ดังนี้

(1.) การแก้ปัญหโดยการใช้พฤติกรรมอย่างเดียว โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงการแก้ปัญหา วิธีนี้มักใช้ในสัตว์ชั้นต่ำเมื่อประสบปัญหาจะไม่มี การไตร่ตรองหาเหตุผล ไม่มีการพิจารณาสิ่งแวดล้อม เป็นการจำและเรียนแบบพฤติกรรมที่เคยแก้ปัญหามาได้ วิธีการนี้ไม่เหมาะสมสำหรับคน ซึ่งฉลาดกว่าสัตว์ คนควรรู้จักพิจารณาสถานการณ์ต่างๆในการแก้ปัญห แต่อาจเกิดขึ้นได้บ้างในเด็กเล็ก เนื่องจากยังไม่เกิดการเรียนรู้ที่ถูกต้องและเป็นเหตุผล

(2.) การแก้ปัญหาแบบลองถูกลองผิด เป็นวิธีการที่ทั้งมนุษย์และสัตว์ใช้แก้ปัญหาได้ การแก้ปัญหาประเภทนี้มีการวิจัยต่างๆ ได้สรุปความเห็นกันว่าเหมาะสำหรับเด็กวัยรุ่นและวัยทีนเอง เพราะเด็กวัยดังกล่าวต้องการอิสระ ต้องการแสดงว่าตนเป็นที่พึ่งของตนได้

(3.) การแก้ปัญหาโดยการเปลี่ยนแปลงทางความคิด ซึ่งเป็นพฤติกรรมภายในยากต่อการสังเกต ที่นิยมใช้มากที่สุดคือการหยั่งเห็น การหยั่งเห็นนี้ขึ้นอยู่กับความรู้และประสบการณ์เดิม คนที่ไม่สามารถรับรู้และตีความสิ่งต่างๆ และไม่สามารถจดจำประสบการณ์เดิมได้แม่นยำดีพอจะแก้ปัญหาด้วยวิธีนี้ไม่ได้

(4.) การแก้ปัญหาโดยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ การแก้ปัญหาระดับนี้ถือว่าเป็นระดับที่สูงที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการแก้ปัญหาที่ยุ่ยากซับซ้อน

การที่จะสามารถแก้ปัญหาด้วยวิธีนี้ได้ ต้องอาศัยองค์ประกอบต่างๆ ดังนี้

(4.1) ระดับเชาว์ปัญญา โดยต้องมีระดับเชาว์ปัญญาอย่างน้อยระดับปกติขึ้นไป (IQ = 90 - 109)

(4.2) การคิดแบบมีเหตุผล คือ รู้จักไตร่ตรองสภาพต่างๆ ที่เกิดขึ้นว่าอะไรเป็นเหตุและทำให้เกิดผลอะไรบ้าง

(4.3) ประสบการณ์เดิม ซึ่งเกิดจากการเรียนรู้ทั้งทางตรงและทางอ้อม

(4.4) เวลาในการแก้ปัญหา การแก้ปัญหด้วยวิธีนี้จำเป็นต้องใช้เวลาเพื่อไตร่ตรองหาเหตุผล ตั้งสมมติฐาน และทดสอบสมมติฐานก่อนนำไปใช้แก้ปัญหาจริงๆ

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีแก้ไข

2.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ฮอลโลเวล (Hoolowel. 1977 : 57) ได้ทำการศึกษาถึงกระบวนการคิดแก้ปัญหาตามวิธีการทางวิทยาศาสตร์ตามขั้นตอน คือความเข้าใจในปัญหา การระลึกถึงข้อเท็จจริง การรวบรวมข้อเท็จจริงที่เป็นปัญหา การตรวจสอบผลที่เป็นคำตอบ การตรวจสอบดูว่าวิธีการแก้ปัญหานั้นถูกต้องหรือไม่ การคัดค้านหรือการยอมรับวิธีการแก้ปัญหา พบว่านักเรียนที่แก้ปัญหาได้สำเร็จมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนที่แก้ปัญหาไม่สำเร็จ และกระบวนการคิดแก้ปัญหาสอดคล้องกับขั้นตอนการคิดขั้นที่หนึ่งถึงร้อยละ 85

เชอร์แมน (Sherman. 1977 : 63) ได้ทำการศึกษาถึงค่าสหสัมพันธ์คุณลักษณะภายใน 3 อย่างในการแก้ปัญหา คือ ในการเตรียมความพร้อมของปัญหาและความสามารถในการเสนอวิธีการแก้ปัญหาและความสามารถในการประเมินผลการแก้ปัญหา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับประถมศึกษารัฐนิวยอร์ก จำนวน 127 คน หญิง 66 คน และชาย 61 คน ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถทั้ง 3 อย่างต่างก็มีความสัมพันธ์กัน

ฮอปคินส์ (Hopkins. 1985 : 2790 - A) ได้ทำการศึกษาแบบของห้องเรียนที่ส่งผลต่อทักษะการคิดแก้ปัญหาของนักเรียน พบว่าต้องเป็นนักเรียนที่มีข่าวสารนาสนใจ ได้อ่านได้

ทดลองวิเคราะห์ข่าวอยู่เสมอ มีภาพอุปกรณ์หรือสัญลักษณ์ที่เคยกล่าวจากข่าวสารนั้น และนักเรียนมีโอกาสถกเถียงกันตามความคิดของตนอย่างอิสระ เมื่อได้พบเห็นสิ่งเหล่านั้นจึงจะส่งผลต่อทักษะการคิดแก้ปัญหาของนักเรียน

นอค (Suwannathat. 1985 ; citing. 1978) ได้ทำการศึกษาระหว่างเด็กและผู้ใหญ่ โดยเฉพาะผู้ใหญ่ที่ไม่ได้รับการศึกษานั้น พบว่า เด็กสามารถแก้ปัญหาในหลายๆเรื่องได้ดีกว่าผู้ใหญ่ที่ไม่ได้รับการศึกษา

2.2.2 งานวิจัยในประเทศ

เจษฎา สุภางคเสน (2530 : 74 – 75) ได้ทำการศึกษาความคิดสร้างสรรค์และการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าของเด็กที่อยู่ในสภาพแวดล้อมต่างกัน ผลการศึกษาพบว่า เด็กจากครอบครัวปกติสามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้แตกต่างกับเด็กจากวัดสระแก้วและเด็กจากจนสถานสงเคราะห์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วิวัฒน์ รักษาเคน (2531 : 81) ได้ทำการศึกษาถึงความสำนึกในความรับผิดชอบและความสามารถในการแก้ปัญหาของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาในจังหวัดขอนแก่น ผลการศึกษาพบว่า เด็กนักเรียนที่เรียนในระดับชั้นสูงกว่าจะมีความสามารถในการแก้ปัญหาสูงกว่าเด็กนักเรียนที่มีระดับชั้นต่ำกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้นเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 ซึ่งพบว่าความสามารถในการแก้ปัญหาไม่ต่างกัน ส่วนเด็กนักเรียนในเมืองและเด็กนักเรียนนอกเมือง เด็กนักเรียนที่บิดามารดามีระดับการศึกษาต่างกัน และเด็กนักเรียนที่มีตำแหน่งที่นั่งในครอบครัวต่างกัน มีความสามารถในการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติไม่แตกต่างกัน และพบว่าความสำนึกในความรับผิดชอบมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อร่าม วัฒนะ (2536 : 96) ได้ทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสามารถในการแก้ปัญหาและความสามารถในการสร้างความคิดรวบยอด กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต เรื่องสิ่งแวดล้อม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนแบบสืบสวนสอบสวนกับการสอนปกติ พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบสืบสวนสอบสวนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสามารถในการแก้ปัญหาและความสามารถในการสร้างความคิดรวบยอดสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ทรายทอง ตั้งวงศ์ถาวรกิจ (2537 : 65 – 66) ได้ทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบผลของการใช้สถานการณ์จำลองและการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดธาตุทอง (เรือนเขียวสะอาด) กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการแก้ปัญหาดีขึ้นภายหลังได้รับการใช้สถานการณ์จำลองและเทคนิคแม่แบบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่ได้รับการใช้สถานการณ์จำลองและนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ มีความสามารถในการแก้ปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากผลการวิจัยต่างประเทศและในประเทศที่เกี่ยวกับการแก้ปัญหา จะเห็นได้ว่าการแก้ปัญหาเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับนักเรียน การแก้ปัญหาคควรจะให้ถูกวิธี ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการแก้ปัญหา และประสบความสำเร็จในการเรียน

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพศ

3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเพศ

วิลลี (Willey. 1961 : 147) ได้กล่าวไว้ว่า เพศชายและเพศหญิงเป็นลักษณะที่แสดงความแตกต่างในด้านเพศ โดยเพศชายซึ่งมีโครงสร้างทางร่างกายที่ใหญ่โต และกล้ามเนื้อมากกว่า เพศหญิง มีความก้าวร้าว กล้าแสดงออก มีลักษณะกดขี่ ชมชู้ ชอบใช้กำลัง ในขณะที่เพศหญิงมักจะเฉยยอมตามผู้อื่น น้าทะนุถนอม ไม่ชอบการแข่งขัน

พรพิมล เจียมนาครินทร์ (2539 : 122) กล่าวว่า เมื่อเข้าสู่ช่วงวัยรุ่น วัยรุ่นชายและหญิงเริ่มมีความสนใจในอาชีพและเริ่มวางแผนเกี่ยวกับอาชีพในอนาคต วัยรุ่นหญิงจะวางแผนเกี่ยวกับอาชีพน้อยกว่าวัยรุ่นชาย เพราะคิดว่าหลังจากแต่งงานมีครอบครัวแล้ว วิถีชีวิตความเป็นอยู่อาจจะเปลี่ยนไปรวมทั้งอาชีพของตนด้วย ในขณะที่วัยรุ่นชายคิดว่าอาชีพของเขาจะไม่ถูกขัดขวางเกี่ยวกับการแต่งงาน

อารี พันธุ์มณี (2544 : 33) กล่าวว่า ความแตกต่างทางเพศ หมายถึง ความแตกต่างในเรื่องต่างๆทางเพศชายและเพศหญิง ซึ่งวัฒนธรรมส่วนสำคัญในการกำหนดบทบาทของหญิงและชายให้แตกต่างกัน เช่น บางวัฒนธรรมถือว่า ชายเป็นช้างเท้าหน้า หญิงเป็นช้างเท้าหลัง หรือชายเป็นผู้นำ หญิงเป็นผู้ตาม เป็นต้น หรือในบางวัฒนธรรมเชื่อว่า ผู้ชายต้องเข้มแข็งอดทน อ่อนแอไม่ได้ ผู้หญิงเป็นผู้ที่อ่อนแอกว่า หรือผู้ชายมีโอกาสก้าวหน้าในหน้าที่การงานมากกว่าผู้หญิง เพราะในบางตำแหน่งไม่เปิดโอกาสให้ผู้หญิงทำงานในตำแหน่งหน้าที่การงานสูงกว่า ซึ่งสิ่งเหล่านั้นเป็นการแสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างเพศ โดยมีเรื่องของวัฒนธรรมเข้ามาเกี่ยวข้อง

3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพศ

3.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

มังคส์ (Nurmi. 1991 : 21 ; citing Monks. 1968) ได้ศึกษาการมองอนาคตกับนักศึกษาชาวเดนมาร์ก จำนวน 1,424 คน ที่มีอายุระหว่าง 14 – 21 ปี ผลการศึกษาพบว่า วัยรุ่นมีความสนใจในเรื่องการเรียน การประกอบอาชีพ และอนาคตของครอบครัวที่อาศัยอยู่มาก โดยเด็กชายสนใจในเรื่องการเรียนและการประกอบอาชีพมาก ในขณะที่เด็กหญิงสนใจเกี่ยวกับอนาคตของครอบครัวและการแต่งงานมาก และเด็กชายยังมีความสนใจเกี่ยวกับนโยบายและความเปลี่ยนแปลงทางสังคมอีกด้วย

คาร์ตอน และเลวี (Nurmi. 1991 : 18 ; citing Carton Guerin & Levy. 1980) ได้ศึกษาการมองอนาคตด้านครอบครัวและอาชีพของวัยรุ่นชาวฝรั่งเศส จำนวน 80 คน ที่มีอายุ

ระหว่าง 12 – 15 ปี ผลการศึกษาพบว่าวัยรุ่นที่มีอายุมากกว่ามีการวางแผนอนาคตยาวไกลกว่าวัยรุ่นที่มีอายุน้อยกว่า วัยรุ่นชายมีการวางแผนอนาคตที่ยาวไกลกว่าวัยรุ่นหญิง วัยรุ่นที่มีอายุมากกว่าให้ความสำคัญกับอนาคตของครอบครัวมากกว่าวัยรุ่นที่มีอายุน้อยกว่า และวัยรุ่นหญิงให้ความสำคัญกับอนาคตของครอบครัวมากกว่าวัยรุ่นชาย

ไรท์และรอสต์ (Nurmi. 1991 : 26 ; citing Wright & Rauste. 1977) ได้ศึกษาเกี่ยวกับอนาคตของวัยรุ่นชาวฟินแลนด์ จำนวน 209 คนที่มีอายุระหว่าง 17 – 18 ปี ผลการศึกษาพบว่า เด็กชายสนใจอนาคตยาวไกลกว่าเด็กหญิง และเด็กหญิงสนใจเรื่องการเรียนและการประกอบอาชีพมากเมื่อเทียบกับเด็กชาย

3.2.2 งานวิจัยในประเทศ

กรรณิการ์ พินศิริกุล (2521 : 57 – 58) ได้ทำการสำรวจปัญหาการเรียน สังคม และส่วนตัวของนักเรียน โรงเรียนสารพัดช่าง ในกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนชายมีปัญหาการเรียนมากกว่านักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

มัญญุ แป้นเจริญ (2522 : 92) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบปัญหาส่วนตัว ปัญหาสังคม และปัญหาการเรียนของนักเรียนอาชีวศึกษา นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับ 5 จังหวัดสงขลา ตามตัวแปร เพศ พบว่า นักเรียนหญิงประสบปัญหาการเรียนมากกว่านักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สำหรับปัญหาส่วนตัวและสังคมนักเรียนชายประสบปัญหามากกว่านักเรียนหญิง

เมธี โพธิพัฒน์ (2523 : 75) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความซื่อสัตย์ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ 4 จำนวนรวม 886 คน ซึ่งเป็นนักเรียนในเขตกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บัวทอง สว่างโสภาคกุล (2524 : 167) พบว่า ชายและหญิงมีความแตกต่างกันทางสรีระและจิตวิทยา เช่น โครงสร้างทางร่างกาย และการตอบสนองทางอารมณ์ เป็นต้น สังคมและวัฒนธรรมมีส่วนอย่างมากในการกำหนดบทบาท และการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมต่างๆของชายและหญิง

จิราภรณ์ สุทธิานนท์ (2529 : 81) ศึกษาพัฒนาการด้านการปรับตัว ด้านสัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า สังคมได้มีค่านิยมในการอบรมเลี้ยงดูเด็กหญิงให้มีกิจกรรมยามว่างเรียบร้อย มีความประพฤติดี และต้องอยู่ในกรอบของขนบธรรมเนียมมากกว่าเด็กชาย จึงทำให้การอบรมเลี้ยงดูเด็กชายไม่เคร่งครัดมากนัก

พงศ์พรรณ สินธุชัย (2534 : 85 – 90) ได้ทำการศึกษาปัญหาและความต้องการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยสยาม ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีปัญหาในการเรียนรู้ทักษะภาษาอังกฤษ 4 ทักษะ ในระดับปานกลาง ส่วนในด้านความต้องการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในด้านการฟังและการพูด ในระดับมากและปานกลางแต่มีความ

ต้องการในการอ่านและเขียนอยู่ในระดับปานกลางเป็นส่วนใหญ่ เมื่อพิจารณาจากเพศ ปรากฏว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีปัญหาและความต้องการในการเรียนรู้ทักษะภาษาอังกฤษ 4 ด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ ที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าเพศที่ต่างกัน ทำให้บุคคลมีลักษณะหรือความเอาใจใส่บางประการแตกต่างกัน เช่น ด้านความรับผิดชอบ ด้านความเชื่อมั่นในตนเอง ความขยันหมั่นเพียร ยิ่งบุคคลที่มีอายุมากขึ้นจะมีแนวโน้มลักษณะดังกล่าวมากขึ้น

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอายุ

4.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอายุ

รุ่งทิวา จักรกร (2521 : 181) กล่าวว่า เมื่อเด็กเข้าสู่ระยะวัยรุ่น เด็กจะประสบกับการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในชีวิต ทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา เด็กอาจจะมีปัญหา มากบ้างน้อยบ้าง แล้วแต่ความแตกต่างระหว่างบุคคล และความแตกต่างทางบ้านและสังคม

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า อายุ มีผลต่อการปรับตัวของเด็ก และหากเด็กปรับตัวได้ไม่ดีก็จะส่งผลให้เกิดปัญหาต่างๆขึ้นได้

4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอายุ

4.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

นัท (Nutt. 1972 : 650 – A) ได้ทำการศึกษาปัญหาของเด็กวัยรุ่นกลุ่มตัวอย่างเป็น นักเรียนชั้น 7 – 12 จำนวน 607 คน พบว่า นักเรียนประสบปัญหาเรียงลำดับจากมากไปน้อยดังนี้ คือ ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตร การปรับตัวให้เข้ากับคณงานของโรงเรียน ความสัมพันธ์ทางจิตวิทยา ส่วนบุคคล ปัญหาเกี่ยวกับกิจกรรมทางสังคมและสันตนาการ นอกจากนี้ยังพบว่า เพศและระดับชั้น มีอิทธิพลต่อลำดับความสำคัญของปัญหาของนักเรียนอีกด้วย

ฮัลท์สและดัลซ์ (วิกอร์ ดันทวูทโฌ และลักษณะ การกรณ์. 2529 :12 ; อ้างอิงจาก Hultsch and Deutsch. 1981) กล่าวว่า ผู้ใหญ่สามารถจะเข้าร่วมหรือแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้ โดยไม่แตกต่างจากเด็กอย่างชัดเจน ถ้าจะพิจารณาโดยทั่วไปแล้วความสามารถในการเรียนรู้ของผู้ใหญ่มีแนวโน้มที่จะลดลงเล็กน้อยในขณะที่อายุเพิ่มขึ้น และจะลดลงมากจนเกิดความแตกต่างอย่างชัดเจนเมื่อเทียบกับเด็ก เมื่อบุคคลนั้นอายุเกินกว่า 60 ปีขึ้นไป

แมคคาร์ธี (McCarthy. 1986 : 3279 – A) ได้ศึกษาการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองและเจตคติของนักศึกษาระดับปริญญาตรีวิชาเอกคณิตศาสตร์ ระหว่างนักศึกษาอายุน้อยกับนักศึกษาที่มีอายุมาก โดยใช้ SDLRS และ MAS (The Math Attitude Scale) ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาอายุน้อยมีระดับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในระดับปานกลาง และมีเจตนาต่อวิชาคณิตศาสตร์เชิงลบ นักศึกษาที่มีอายุมากมีระดับการเรียนรู้ด้วยตนเองในระดับปานกลางและสูงกว่า มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ แต่ยังคงมีความกังวลต่อการเรียนเช่นเดียวกันกับนักศึกษาที่มีอายุน้อย เมื่อ

ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสองกลุ่ม ปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลุ่มอายุน้อยกับกลุ่มอายุมาก ในด้านการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

แลชแมน และโทรเนสบูรี (วิกอร์ ดันทวูทโซม และลักษณะ การกรรม. 2529 :13 ; อ้างอิงจาก Lachman , Lachman and Thronebury. 1997) พบว่า เซาว์ปัญญาและความสามารถในการเรียนรู้ของบุคคลมีลักษณะคงที่ในช่วงอายุ 20 – 50 ปี

4.2.2งานวิจัยในประเทศ

กรรณิการ์ พินศิริกุล (2521 : 52 – 53) สำรวัจปัญหาการเรียน สังคม และส่วนตัวของนักเรียนโรงเรียนสารพัดช่าง ในกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนที่มีอายุ 17 – 20 ปี มีปัญหาการเรียนมากกว่านักเรียนที่มีอายุ 21 –30 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กชกร สังข์ชาติ (2527 : 171 – 172) ได้สรุปลักษณะการเรียนของผู้ใหญ่จากบทความของ Richard A. Etheridge ดังนี้

- (1.) ผู้ใหญ่ต้องการชี้แนะที่เหมาะสมไม่ใช่คะแนนหรือเกรด
- (2.) ผู้ใหญ่จะเรียนได้ดีต้องทราบจุดประสงค์ในการเรียนชัดเจน
- (3.) ผู้ใหญ่จะเรียนได้ดีด้วยการใช้กิจกรรมและวิธีการหลายๆอย่าง
- (4.) ผู้ใหญ่จะเรียนรู้ได้ดีในบรรยากาศหรือสภาพแวดล้อมที่ง่าย ๆ เป็นกันเอง
- (5.) ผู้ใหญ่จะเรียนได้ดีด้วยการกระทำ
- (6.) ผู้ใหญ่จะเรียนจากสภาพปัญหาที่เป็นจริง
- (7.) ผู้ใหญ่จะเรียนได้ดีเมื่อมีความต้องการที่จะเรียน
- (8.) ผู้ใหญ่จะเรียนในสิ่งที่เขารู้สึกว่ามีความจำเป็น
- (9.) ประสบการณ์เดิมมีผลต่อการเรียนของผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่จะเรียนได้ดีถ้าสิ่งที่เรียนมีความสัมพันธ์หรือสอดคล้องกับประสบการณ์เดิม หรือความรู้ที่เขามีอยู่

สิรินาฏ ราชเดิม (2534 : 90 - 91) ได้ศึกษาความคิดเห็นในการพบกลุ่มของนักเรียนทางไกลระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตการศึกษา 3 สรุปว่า นักศึกษาที่มีอายุต่างกันมีความเห็นต่างกัน โดยนักศึกษาที่มีอายุ 25 ปีขึ้นไป มีปัญหาด้านการเรียนมากกว่านักศึกษาที่มีอายุน้อยกว่า

จากงานวิจัยข้างต้น สรุปได้ว่า ระดับอายุที่แตกต่างกัน มีผลทำให้เด็กประสบปัญหาที่แตกต่างกัน ดังนั้นในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงคาดว่า อายุน่าจะเป็นสิ่งที่สำคัญที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียน

5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้น

5.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้น

วัลลภา เทพหัสติน ณ อยุธยา (2530 : 1 – 23) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาที่นิสิตนักศึกษาประสบในระหว่างศึกษาว่ามีหลายประการ ปัญหาที่สำคัญได้แก่ ปัญหาด้านการเรียน

เนื่องจากการเรียนในระดับอุดมศึกษาเป็นการส่งเสริมให้นิสิตนักศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง รู้จักค้นคว้า หาข้อมูลต่างๆจากการสังเกต ชักถาม จดจำ สำรวจปฏิบัติจริงจากการอ่าน การเรียนในระดับนี้จึงยากกว่าระดับมัธยมศึกษา และยิ่งความใกล้ชิดกับอาจารย์ยิ่งน้อยลงยิ่งทำให้ปัญหาต่างๆต้องปฏิบัติด้วยตนเอง

5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้น

5.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

คอลลินส์ (จักรินทร์ พริงทองฟู . 2546 : 18 ; อ้างอิงจาก Collin. 1976 : 4859) ได้ศึกษาปัญหาที่ประสบด้วยตนเองของนักศึกษาต่างประเทศที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด โดยใช้แบบสอบถามของ มณีย์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา 112 คน จาก 28 ประเทศใน 4 ภูมิภาคของโลก คือ เอเชีย แอฟริกา คาริบเบียน และตะวันออกกลาง ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 มีปัญหาแตกต่างกันมาก แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

5.2.2 งานวิจัยในประเทศ

ภูซงค์ เลหาศิริวงศ์ (2535 : 93) ได้ศึกษาเปรียบเทียบสภาพปัญหาในด้านการปรับตัว และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ศึกษาในระบบโรงเรียน และกึ่งระบบโรงเรียน มีสภาพปัญหาในด้านการปรับตัวกับครู กับเพื่อน และด้านการเรียนไม่ต่างกันทางสถิติ แต่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีแนวโน้มที่จะมีปัญหาในทั้งสามด้าน มากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อยู่บ้าง จากเอกสารงานวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนอยู่ต่างระดับชั้นกันมีปัญหาแตกต่างกัน

จากงานวิจัยข้างต้น สรุปได้ว่า ระดับชั้นที่แตกต่างกัน มีผลทำให้เด็กประสบปัญหาที่แตกต่างกัน

6. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคต

6.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคต

มีด (Mead. 1971 : 175) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นความสามารถของบุคคลที่คาดการณ์เกี่ยวกับตนเองในอนาคต

ซีกูรา (Secura. 1975 : 5823 – B) ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นความสามารถของแต่ละบุคคลในการมองอนาคต การวางแผน และการจัดการเกี่ยวกับอนาคตที่เป็นไปได้

เพ็ญแข ประจันปัจจนิก (2527 : 15) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง ลักษณะนิสัยที่อดได้รอได้หักห้ามใจตนเอง เพื่อจุดมุ่งหมายปลายทางหรือความสำเร็จหรือผลตอบแทนที่ยิ่งใหญ่หรือมีคุณค่ามากกว่ารวมทั้งความสามารถในการทำนายหรือคาดการณ์ล่วงหน้าและมีความสัมพันธ์กับลักษณะนิสัยความรับผิดชอบด้วย

สมจิตต์ เพิ่มพูน (2532 : 11) ให้ความหมายของลักษณะมุ่งอนาคตว่า หมายถึงความสามารถในการคาดการณ์ไกล เห็นความสำคัญของผลดี ผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และสามารถวางแผนปฏิบัติเพื่อรองรับผลดีหรือป้องกันผลเสีย ตลอดจนสามารถควบคุมตนเองในการกระทำหรือละเว้นการกระทำบางอย่างตามความต้องการของตนเองเพราะเล็งเห็นผลเสียที่จะเกิดขึ้นตามมาทั้งแก่ตนเองและผู้อื่นในภายหลัง

จักรวาล ภูวนันธ์ (2537 : 38) ให้ความหมายของลักษณะมุ่งอนาคตว่า เป็นลักษณะของการมองอนาคตของบุคคล ซึ่งผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตนั้นจะเป็นผู้ที่มีความสามารถคาดการณ์ไกล วางแผนเพื่อเป้าหมายที่ต้องการในอนาคต มีแนวทางในการแก้ปัญหาและสามารถตัดสินใจเลือกกระทำได้อย่างเหมาะสม มีความเพียรพยายามและอดได้รอได้ เพื่อความสำเร็จในอนาคต

6.1.1 ความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคต

โคลเบอร์ก , มิซเซล และไรท์ (ดวงเดือน พันธุมนาวิ และเพ็ญแข ประจวบจันก. 2520 : 35 ; อ้างอิงจาก Kohlberg. 1964 ; Mischel. 1975 ; Wright. 1975) กล่าวว่าผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงสามารถระงับหรือชลอการบำบัดความต้องการต่างๆของตนได้ ฉะนั้นผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงคือผู้ที่สามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะไม่ฝ่าฝืนกฎของศาสนาหรือกฎหมาย จึงเห็นได้ว่าผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงจัดเป็นผู้มีจริยธรรมสูงด้วย

ไรท์ (Wright. 1975 : 298) กล่าวถึงความสัมพันธ์ลักษณะมุ่งอนาคตไว้ว่า ผู้ที่มีลักษณะนี้สูงจะเป็นผู้ที่สามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ ไม่ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของศาสนาและกฎหมายและเป็นผู้มีจริยธรรมสูง

ดวงเดือน พันธุมนาวิ และเพ็ญแข ประจวบจันก (2520 : 37) กล่าวถึงความสัมพันธ์ของลักษณะมุ่งอนาคตว่า เป็นลักษณะหนึ่งของความเป็นพลเมืองดี และเป็นลักษณะหนึ่งซึ่งจะทำให้บุคคลมีความเพียรพยายามต่อสู้อุปสรรคเพื่อความเจริญของตนเองและประเทศชาติ

จรรยา สุวรรณทัต (2531 : 50) กล่าวถึงความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคตว่าเป็นลักษณะทางจิตใจที่สำคัญยิ่งอย่างหนึ่ง และเกี่ยวข้องกับการพัฒนาสัมฤทธิ์ผลในตัวบุคคลและสังคม ซึ่งลักษณะนี้ยังมีความสัมพันธ์กับลักษณะจิตอื่นๆของบุคคลด้วย ที่สำคัญคือสติปัญญาและจริยธรรม

บุญรับ ศักดิ์มณี (2532 : 7 – 8) กล่าวถึงความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคตว่าเป็นการคำนึงถึงอนาคตและควบคุมพฤติกรรมไปสู่แนวทางนั้นๆ ทำให้บุคคลสามารถปรับวิธีการและเป้าหมายให้ถูกต้องและสัมพันธ์กัน ซึ่งจันทนา นนทิก (2533 : 32 – 33) กล่าวถึงบุคคลที่มีเป้าหมายหรือมีการกำหนดสิ่งที่ต้องการไว้ล่วงหน้าชัดเจนย่อมมีความตั้งใจและใช้ความพยายามอย่างจริงจังในการกระทำพฤติกรรมเพื่อให้บรรลุเป้าหมายในอนาคตซึ่งเป้าหมายจะมีหน้าที่สำคัญ 2 ประการที่เป็นพื้นฐานของแรงจูงใจที่มุ่งตรงไปสู่พฤติกรรม คือ

(1.) เป้าหมายจะกำหนดแนวทางการตัดสินใจว่าจะใช้ความพยายามเท่าใดในการทำงานนั้น

(2.) เป้าหมายมีอิทธิพลต่อการเกิดพฤติกรรมต่อการทำงานโดยต้องตระหนักถึงความสำคัญ

6.1.2 ปัจจัยที่ส่งเสริมลักษณะมุ่งอนาคต

พรณี ชูชัย (2522 : 21 23) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่ช่วยส่งเสริมลักษณะมุ่งอนาคต ดังนี้

(1.) เด็กต้องได้แรงเสริมในทางบวกจากครู คือ ครูจะต้องเป็นผู้ชี้แนะช่องทางให้เด็กรู้จักตั้งเป้าหมายหาแนวทางเลือกสำหรับชีวิตจริง ๆ มิใช่เพื่อน

(2.) ในการเรียนการสอน ครูต้องกระตุ้นให้กำลังใจและส่งเสริมให้เด็กคิด คือครูต้องมีกิจกรรมการสอนที่มีลักษณะมุ่งอนาคต เด็กจึงจะมีลักษณะมุ่งอนาคตด้วย

(3.) เด็กจะต้องได้รับการยอมรับความคิดเห็น คือ ในการแสดงความคิดเห็นในลักษณะมุ่งอนาคตซึ่งแฝงไว้ด้วยค่านิยม การประเมินผลของครูจะต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีความมั่นใจในความคิด และแสดงออกในรูปพฤติกรรมให้เป็นที่ยอมรับของเพื่อน สิ่งเหล่านั้นเป็นหน้าที่ของครูที่จะต้องเอาใจใส่ดูแล โดยใช้จิตวิทยาเข้ามาเกี่ยวข้อง

(4.) ครูควรจัดสิ่งแวดล้อมภายในการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้เด็กมีความมั่นใจกล้าตัดสินใจให้โอกาสเด็กคิดแก้ปัญหา ทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเองและอยู่ภายในบรรยากาศที่อบอุ่นซึ่งจะเป็นแนวทางที่ส่งเสริมลักษณะมุ่งอนาคตของเด็กได้ดี

เคย์ (ดวงเดือน พันธุมนาวิณ และเพ็ญแข ประจันปัจฉนิภ. 2529 : 36 ; อ้างอิงจาก Kay. 1950) เชื่อว่าบ่อเกิดของลักษณะมุ่งอนาคตนั้นอยู่ที่ลักษณะความมั่นคงทางสังคมของบุคคล การที่เด็กจะเรียนรู้ว่า ควรอดใจรอ นั้น ส่วนมากจะเกิดในครอบครัวฐานะปานกลางและฐานะสูงเท่านั้นเพราะครอบครัวฐานะยากจนยอมไม่สามารถจะหาสิ่งของให้เด็กตามสัญญาได้มากนัก ทำให้เด็กขาดความเชื่อถือเกี่ยวกับอนาคต นอกจากนี้การประสบความสำเร็จในด้านต่าง ๆ เพราะมีความหวังว่าจะทำให้สำเร็จดังที่เคยประสบมาแล้วจะนั้นลักษณะมุ่งอนาคตจึงเกิดจากการเรียนรู้ทางสังคมนั่นเอง

สุรพงษ์ ชูเดช (2534 : 4) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคตจะเกิดได้จะต้องอาศัยพื้นฐานด้านความคิดและสติปัญญา เนื่องจากบุคคลที่มุ่งอนาคตจะต้องเป็นผู้ที่คาดการณ์ได้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นในอนาคต เห็นคุณค่าของสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตมากกว่าสิ่งเล็กน้อยที่จะเกิดขึ้นในปัจจุบัน และจะต้องเป็นผู้ที่เชื่อว่า บุคคลจะมีลักษณะมุ่งอนาคตจะต้องเป็นผู้ที่มีพัฒนาการทางการคิดที่เป็นนามธรรม ซึ่งตาม ทฤษฎีพัฒนาการรู้คิดของเพียเจท์ ชั้นพัฒนาการดังกล่าวคือ ชั้นปฏิบัติการเชิงระบบ (Formal Operation : อายุระหว่าง 11- 15 ปี) ทั้งนี้เพราะการคาดว่าจะเป็นอะไรจะเกิดขึ้นในอนาคต สิ่งนั้นยังไม่มีตัวตน ต้องอาศัยการอ้างอิงซึ่งอยู่ในรูปของนามธรรม หรือสัญลักษณ์และการเห็นความสำคัญของสิ่งที่ยังเป็นนามธรรมหรือสัญลักษณ์ ต้องใช้ความสามารถในการคิดเชื่อมโยงกับหน่วยการคิดอื่น ๆ ดังนั้น บุคคลที่มีความสามารถพัฒนาด้านความรู้คิดสูงย่อมจะง่ายต่อการพัฒนาลักษณะมุ่งอนาคตให้สูงขึ้นด้วย

6.1.3 การพัฒนาลักษณะมุ่งอนาคต

ไรท์ (Wright. 1975 : 387) กล่าวว่า วิธีการพัฒนาลักษณะมุ่งอนาคตนั้นได้มาจากวิธีการวัดลักษณะมุ่งอนาคตที่ได้จากการวิจัยทางจิตวิทยา เช่น ให้เขียนเรื่องราวหรือนวนิยายและวิเคราะห์ระยะเวลาที่ใช้ในการเขียนเนื้อเรื่องนั้นๆ ผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตมากจะใช้ระยะเวลาในการเขียนเรื่องราวต่างๆที่จะเกิดขึ้นให้ดำเนินไป โดยระยะเวลาที่มากกว่าผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตน้อย

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2529 : 107) ได้กล่าวไว้ว่า วิธีการกระตุ้นลักษณะมุ่งอนาคตของบุคคลอาจทำได้ดังต่อไปนี้

- (1.) ให้เขียนเรื่องราวของตนที่เกี่ยวกับปัจจุบันและอนาคต โดยอาจกำหนดให้เขียนถึงสภาพชีวิตและการวางแผนการใช้ชีวิตในบั้นปลายด้วย
- (2.) ให้ฝึกเขียนนวนิยายชีวิต ซึ่งอาจจะกำหนดช่วงเวลาไว้ เช่น ตั้งแต่เด็กจนเป็นผู้ใหญ่ หรือจากปู่ไปถึงหลาน
- (3.) ฝึกวางแผนระยะยาวของการทำงาน หรือการฝึกวางตัวบุคคล เพื่อเตรียมการที่จะใช้เขาในงานใหญ่ที่จะมีมาในอนาคต เป็นต้น
- (4.) ฝึกเล่นหมากรุกเพื่อจะเอาชนะชนะ
- (5.) ให้แบบอย่างของการวางแผนระยะยาว หรือการวางแผนการดำเนินชีวิตเพื่อบรรลุเป้าประสงค์บางประการในอนาคต

บุญรับ ศักดิ์มณี (2532 : 16 – 17) ได้เสนอแนะแนวทางในอนาคตในการพัฒนามุ่งอนาคตไว้ตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

- (1.) ให้รู้จักความหมายของการมุ่งอนาคต วิธีทำได้โดยการกระตุ้นให้บุคคลรู้จักคิดถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้และไกลอย่างมีเหตุผล ยกตัวอย่างให้เห็นแบบอย่างของการคิดประเภทนี้และฝึกการรู้จักคิดในทำนองนี้เพื่อให้เข้าใจความหมายของการมุ่งอนาคตในกาละเทศต่างๆ
- (2.) ให้เห็นความสำคัญของการมุ่งอนาคต วิธีฝึกทำได้โดยการให้เห็นตัวอย่างของผลดีที่เกิดจากการกระทำกิจกรรมที่มุ่งอนาคต
- (3.) ให้รู้จักคาดการณ์เกี่ยวกับอนาคต วิธีฝึกทำได้โดยการให้บุคคลเห็นตัวอย่างของการวางแผนในอนาคตของผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคต ฝึกวางแผนเกี่ยวกับชีวิตและการทำงานฝึกเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับความคาดหวังของตนเอง

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตดังกล่าว สรุปได้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคตสามารถพัฒนาได้โดยให้รู้จักความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคต ให้ดูแบบอย่างของบุคคลที่มีลักษณะมุ่งอนาคต ฝึกวางแผนในด้านต่างๆ เกี่ยวกับอนาคต และฝึกการตัดสินใจเลือกทางเดินอย่างเหมาะสมโดยพิจารณาถึงข้อดีและข้อเสีย ตลอดจนฝึกให้คาดการณ์ไกลในอนาคต

6.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคต

6.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ไรท์ (Wright, 1975 : 298) ได้ศึกษาพบว่า ผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงคือผู้ที่สามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ และไม่ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของศาสนาและกฎหมาย จึงเห็นได้ว่าผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตจัดว่าเป็นผู้ที่มีจริยธรรมสูงด้วย และยังพบอีกว่ายุวอาชญากรมีลักษณะมุ่งอนาคตต่ำกว่าปกติ

แลมม์ สมิทธ์ และทรอมม์สตร์ฟฟ์ (Lamm, Schmidt and Trommsdorff, 1976 : 317) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวกับเพศและชนชั้นที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตของเด็กวัยรุ่นกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กวัยรุ่นชนชั้นกลาง กับชนชั้นต่ำที่เป็นเด็กหญิงและชายกลุ่มละ 100 คน ที่มีอายุระหว่าง 14 - 16 ปี โดยวัดลักษณะมุ่งอนาคต และการมองโลกในแง่ดีและร้าย ผลการศึกษาพบว่า เด็กหญิงที่มาจากชนชั้นต่ำมองโลกในทางดีมากกว่าเด็กหญิงที่มาจากชนชั้นกลาง เด็กชายที่มาจากชนชั้นต่ำได้แสดงความหวังและความกลัวในอาชีพมากและจะเพิ่มขึ้นในอนาคตมากกว่าเด็กหญิงที่มาจากชนชั้นต่ำ

เวอร์ค (กนกวรณ อุ๋นใจ, 2538 : 627 B) ศึกษาเปรียบเทียบลักษณะมุ่งอนาคตของเด็กผิวดำและผิวขาว กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กผิวดำและผิวขาวกลุ่มละ 25 คน ที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ มีอายุระหว่าง 12 ปี 1 เดือน ถึง 14 ปี 1 เดือน มีบิดาหรือผู้ปกครองอยู่มบ้านและมีระดับสติปัญญาอยู่ระหว่าง 85 - 115 พบว่า เด็กผิวดำมีลักษณะมุ่งอนาคตน้อยกว่าเด็กผิวขาว เด็กผิวดำมองอนาคตสั้นกว่าเด็กผิวขาว เด็กผิวดำมีวิธีการจัดการเพื่อนำไปสู่ความคาดหวังในอนาคตน้อยกว่าเด็กผิวขาว เด็กผิวดำมีความคาดหวังเกี่ยวกับความเป็นไปได้ในอนาคตน้อยกว่าเด็กผิวขาว

เนอร์มี (Nurmi, 1987 : 1 - 10) ได้ศึกษาถึงลักษณะมุ่งอนาคตของวัยรุ่นการวางแผนชีวิตและการถ่ายทอดทางสังคมในการพูดคุยในครอบครัว โดยได้ทราบผลจากการตอบแบบสอบถามของแม่บ้านจำนวน 138 คน พบว่า เด็กวัยรุ่นมุ่งหวังในอาชีพในอนาคต การศึกษา และการมีครอบครัวและในด้านการคิดเกี่ยวกับอนาคตที่เป็นจริงของวัยรุ่นนั้นได้สะท้อนกลับสู่โครงสร้างการพัฒนาการของเขาในเรื่องที่วางแผนชีวิต และพบว่าการวางแผนที่กว้างๆ ของมารดาสามารถบรรยายได้ถึงลักษณะตั้งจุดมุ่งหมายทางการศึกษาอย่างมีเหตุผลของวัยรุ่นได้

เนอร์มี (Nurmi, 1987 : 977 - 991) ได้ศึกษาถึงเพศ อายุ ชนชั้นทางสังคม และลักษณะของของการปะทะสังสรรค์ในครอบครัวที่มีผลต่อลักษณะมุ่งอนาคตของวัยรุ่นที่ได้กำหนดแล้ว พบว่า ลักษณะของอายุ เพศ ชนชั้นทางสังคม และลักษณะการปะทะสังสรรค์ในครอบครัวมีผลต่อลักษณะมุ่งอนาคตของวัยรุ่นโดยมุ่งหมายในอนาคตของวัยรุ่นบอกถึงลักษณะของพัฒนาการและเป้าหมายที่วางไว้กว้างๆ กลุ่มเครื่องจะลดลงเมื่อเขามีความรู้เกี่ยวกับการวางจุดมุ่งหมายในอนาคตและเกี่ยวข้องกับเพศ และกลุ่มที่มาจากชนชั้นสูงจะมุ่งอนาคตสูง

เพจ และโรบินสัน (Page and Robinson, 1988 : 91 - 101) ได้ศึกษาบทบาททางเพศและลักษณะมุ่งอนาคตของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยแคนาดา พบว่า นักศึกษาเพศชายให้ความสำคัญในการวางแผนอาชีพในอนาคตของตนเอง และอาชีพที่วางแผนไว้ก็แตกต่างไปจากครอบครัวบิดามารดาและในด้านการมองอนาคตนั้นก็มองโลกในแง่ดีต่ออนาคตของตนเอง

เนอร์มี (Nurmi. 1988 : 1 - 9) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการปะทะสังสรรค์แบบ พ่อ แม่ และ เด็ก กับลักษณะมุ่งอนาคตของวัยรุ่น : ตามอายุของเพศ จากการศึกษาใช้กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นอายุ 11 ปี และ 15 ปี พบว่า อายุและเพศมีอิทธิพลต่อการปะทะสังสรรค์แบบพ่อ แม่ และเด็กของวัยรุ่น และลักษณะมุ่งอนาคตของเขาเอง แต่ในทางตรงกันข้ามการพูดคุยกันของเด็กอายุ 15 ปี ทำให้ การมองโลกในแง่ดีเพิ่มขึ้น รวมถึงการวางแผน ความมีเหตุผลเพิ่มขึ้นด้วย

ซีจีเนอร์ (Seginer. 1988 : 247 - 273) ได้ศึกษาสภาวะทางสังคมของวัยรุ่นในนิคม กับวัยรุ่นที่อยู่ในชุมชนเมือง โดยเปรียบเทียบองค์ประกอบทางสังคม คือ การอยู่ในนิคมกับอยู่ใน ชุมชนเมือง โดยการใช้แบบสอบถามจากวัยรุ่นที่อยู่ในนิคม จำนวน 114 คน กับวัยรุ่นที่อยู่ใน ชุมชนเมือง พบว่าเด็กวัยรุ่นที่อยู่ในนิคมแสดงถึงความคาดหวังในอนาคตออกมาน้อยกว่าวัยรุ่นที่อยู่ใน ชุมชนเมือง

โรบินสัน (กนกวรรณ อุ่นใจ. 2538 : 38 ; อ้างอิงจาก Robinson. 1991) ศึกษา ลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนเกรทีเคยกระทำผิด 2 ครั้ง หรือมากกว่า 2 ครั้งขึ้นไป แต่ ไม่ถูกฟ้องทางกฎหมายจำนวน 48 คน พบว่าเด็กเกรทีจะมองอนาคตในระยะสั้นและมีลักษณะ อนาคตน้อย นอกจากนี้ยังพบว่า ความวิตกกังวลไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะมุ่งอนาคต

6.2.2 งานวิจัยในประเทศ

ดวงเดือน พันธุนาวิน และเพ็ญแข ประจวบจัน (2520 : 102 - 109) ศึกษา จริยธรรมของเยาวชนไทย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลและนิติตั้งชายและหญิงในเขต กรุงเทพมหานคร และเป็นผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มัธยมศึกษาปีที่ 1 , 3 , 5 และ มหาวิทยาลัยปีที่ 2 ซึ่งมีอายุระหว่าง 11 - 15 ปี และมาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและ สังคมทั้ง 3 ระดับ จำนวน 1,400 คน พบว่า

(1.) ลักษณะมุ่งอนาคตแปรปรวนไปตามลักษณะทางสังคม 3 ประการ คือ เพศ ชั้นเรียน และสถานที่เกิด โดยผู้หญิงมีลักษณะมุ่งอนาคตมากกว่าผู้ชาย ผู้ที่เรียนอยู่มัธยมศึกษาปีที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ยของลักษณะมุ่งอนาคตสูงกว่าผู้ชาย ผู้ที่เรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีคะแนน เฉลี่ยของลักษณะมุ่งอนาคตต่ำที่สุด และผู้ตอบที่เกิดในเขตกรุงเทพมหานครมีลักษณะมุ่งอนาคตสูง กว่าผู้ตอบที่เกิดในต่างจังหวัด

(2.) ลักษณะมุ่งอนาคตมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการอบรมเลี้ยงดู 3 แบบ คือ ผู้ที่ ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก แบบใช้เหตุผล และแบบลงโทษทางจิตจะมีลักษณะมุ่ง อนาคตสูง

(3.) ลักษณะมุ่งอนาคตมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับจริยธรรม

พินดา สีนสุวรรณ (2527 : 61) ศึกษาเปรียบเทียบลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ในวิชาสังคมศึกษาเรื่องปัญหาสิ่งแวดล้อม ด้วยการสอนโดยใช้เทคนิคการพยากรณ์กับการสอนแบบบรรยาย ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่ เรียนโดยใช้เทคนิคการพยากรณ์ มีค่าเฉลี่ยลักษณะมุ่งอนาคตสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการสอน

แบบบรรยาย และนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่เรียนโดยใช้เทคนิคการพยากรณ์มีค่าเฉลี่ยของลักษณะมุ่งอนาคตไม่แตกต่างกัน

ดวงเดือน พันธุมนาวิน , อรพิน ชูชม และสุภาพร ลอยด์ (2529 : 256) ศึกษาการควบคุมอิทธิพลสื่อมวลชนของครอบครัวกับจิตตะลักษณะที่สำคัญของเยาวชนไทย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 2 จากโรงเรียนในกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัดรอบกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,600 คน เป็นนักเรียนชาย 780 คน และนักเรียนหญิง 820 คน พบว่าเยาวชนไทยมีลักษณะมุ่งอนาคตสูง ยอมรับการควบคุมสื่อจากบิดามารดา และชอบรับสื่อมวลชนที่เหมาะสมโดยเฉพาะด้านโทรทัศน์และสิ่งตีพิมพ์ และเป็นเยาวชนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากผู้ปกครอง

สมจิตต์ เพิ่มพูน (2532 : 89 - 90) ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษา โดยใช้เทคนิคการพยากรณ์กับการสอนตามคู่มือครู ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนที่เรียนโดยใช้เทคนิคการพยากรณ์ กับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน และลักษณะมุ่งอนาคตหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

กนกวรรณ อุ๋นใจ (2535 : 57) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลการใช้เทคนิคการพยากรณ์ที่มีต่อลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสามร้อยยอดวิทยาคม จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 300 คน พบว่า กลุ่มที่ได้รับการพัฒนาโดยเทคนิคการพยากรณ์มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงกว่า กลุ่มที่ได้รับข้อเสนอเทศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตดังกล่าว สรุปได้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคตมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการคาดการณ์ไกล การวางแผน ความเพียรพยายาม อบรมเลี้ยงดูอิทธิพลของสังคม สื่อมวลชนซึ่งเป็นตัวชี้ถึงการมีลักษณะมุ่งอนาคตในตัวเยาวชนแต่ละคน

7. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ

7.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ

7.1.1 ความหมายของบุคลิกภาพ

เบอร์นาร์ด (Bernard. 1970 : 110) ได้สรุปความหมายของบุคลิกภาพไว้ บุคลิกภาพเป็นสภาพรวมทั้งหมดของลักษณะทางกายภาพ พฤติกรรม แนวโน้มการกระทำ ความสามารถซึ่งอยู่ภายในและที่แสดงออกให้เห็น

กู๊ด (Good. 1973 : 417) กล่าวว่า บุคลิกภาพเป็นภาพรวมของพันธุกรรมและประสบการณ์ของแต่ละบุคคล

รุช (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 : 26 ; อ้างอิงจาก Ruch. 1953) กล่าวว่า บุคลิกภาพ คือตัวเราทั้งตัวหรืออวัยวะที่แสดงพฤติกรรมต่างๆที่แสดงออกมานั้นเป็นกระเจงกาทิสะท้อนความรู้สึกนึกคิด หรือทัศนคติของบุคคลนั้นๆ

ดิงค์เมเยอร์ (นิภา นิธยาน. 2530 : 26 ; อ้างอิงจาก Dinkmeyer. 1965) ได้ให้ความหมายของบุคลิกภาพไว้ว่า บุคลิกภาพ คือสภาวะทุกอย่างอันประกอบขึ้นเป็นตัวบุคคล นับตั้งแต่สภาวะทางกาย อารมณ์ ทักษะ ความสนใจ ความคิด ลักษณะท่าทาง ความรู้สึกนิสัยความสามารถทางปัญญา

ฮิลการ์ดและแอทกินสัน (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 : 41 ; อ้างอิงจาก Hilgard and Atkinson. 1967) กล่าวว่า บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะรวมของบุคคลและวิธีการแสดงออกของพฤติกรรมของเขา

เชดคัทดี้ โฆวาสินธุ์ (2520 : 3) กล่าวว่า บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะนิสัยที่รวมเป็นแบบเฉพาะตัวของบุคคลแต่ละคน และเป็นสิ่งที่ทำให้เห็นความแตกต่างระหว่างบุคคลซึ่งพิจารณาได้จากรูปแบบพฤติกรรมของบุคคลนั้น

สิริชัย ประทีปฉาย (2533 : 14) ให้ความหมายไว้ว่า บุคลิกภาพเป็นลักษณะโดยส่วนรวมของแต่ละบุคคลซึ่งมีอิทธิพลต่อความรู้สึกของผู้พบเห็น

ศรีธรรม ชาญภูมิ (2535 : 14) ให้ความหมายไว้ว่า บุคลิกภาพ หมายถึงลักษณะนิสัยหรือพฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกซ้ำๆ เพื่อตอบสนองและปรับตัวต่อสิ่งแวดล้อม และสังเกตได้จาก ความสามารถ ความสนใจ ลักษณะเด่น ค่านิยม ทักษะคตติ ภาพพจน์ที่เกี่ยวกับตนและความประพฤติ

แสงเดือน ไชโรสง (2538 : 8) กล่าวว่า บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะเด่นโดยส่วนรวมของบุคคลแต่ละคนที่แสดงออกมาทั้งทางร่างกายและจิตใจ อันจะให้บุคคลนั้นแตกต่างจากบุคคลอื่น

ความหมายของบุคลิกภาพดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า บุคลิกภาพ คือ ลักษณะนิสัยที่รวมเป็นเอกลักษณ์ของแต่ละบุคคลที่แสดงออกทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ ความรู้สึกนึกคิด ทักษะคตติ ค่านิยม ซึ่งรวมทั้งพฤติกรรมภายนอกและภายในด้วย

7.1.2 ประเภทบุคลิกภาพ

การพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะที่แสดงออกทางกายภาพโดยเฉพาะอย่างยิ่งลักษณะเค้าโครงหน้าหรือโครงสร้างต่างๆของร่างกายและบุคลิกภาพ เป็นความเชื่อว่ามีมนุษย์เรานั้นมีลักษณะทางสรีระหลายแบบ และแต่ละแบบอาจเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับบุคลิกภาพหลายประเภท ดังนั้นจึงมีการแบ่งบุคลิกภาพออกเป็นหลายประเภทดังนี้

จุง (Hall. A nd Lindzey. 1975 : 89 – 91 ; อ้างอิงจาก Jung. 1971) ให้ความเห็นว่า บุคลิกภาพแบ่งได้เป็น 2 มิติ (Dimension) คือ มิติที่มักแยกตัวเอง เมื่อเกิดความตันทางอารมณ์ หรือที่เรียกว่า การเก็บตัว (Introversion) และมิติที่ชอบเข้าสังคม และชอบมีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นที่เรียกว่า การแสดงออก (Extroversion) นอกจากนี้ จุง (Jung. 19 : 68) ก็ได้พยายามแยกแยะรายละเอียดของบุคลิกภาพแสดงตัว และเก็บตัว เพื่อจะได้มองเห็นภาพความชัดเจนดังต่อไปนี้

บุคลิกภาพแสดงตัว (Extroversion)

บุคคลที่มีลักษณะเด่นดังนี้

- (1.) มีความเชื่ออยู่บนรากฐานของความจริง ข้อมูลที่ได้นั้นต้องยุติธรรม
- (2.) มีอุปนิสัยที่อาจจะเปลี่ยนแปลงไปตามความเหมาะสม
- (3.) พร้อมที่จะเปลี่ยนไปตามสถานการณ์ใหม่ๆ อยู่เสมอ
- (4.) ไม่เป็นผู้พะวงถึงตัวเองมากนัก
- (5.) การปรับตัวมักมาในรูปการชดเชย
- (6.) ถ้าจะเกิดวิปริตทางใจก็มักจะเป็นประเภท Hysteria

บุคลิกภาพเก็บตัว (Introversion)

บุคคลที่มีลักษณะเด่นดังนี้

- (1.) การตัดสินใจมักขึ้นอยู่กับตนเองเป็นใหญ่
- (2.) มีมาตรฐานและกฎเกณฑ์แน่นอน ควบคุมอุปนิสัยของตน
- (3.) ไม่มีการยืดหยุ่นอะลุ่มอล่วย
- (4.) พะวงถึงตนเองมากเป็นพิเศษ
- (5.) การปรับตัวมักจะมาในรูปการหลบหนี
- (6.) ถ้าจะเกิดวิปริตทางใจก็มักจะเป็นประเภท Anxiety

เครซเมอร์ (Sumuel. 1981 : 190 – 191 ; citing Kretschmer. 1921) เห็นว่าบุคลิกภาพของคนขึ้นอยู่กับรูปร่างลักษณะ จึงแบ่งบุคลิกภาพของคนตามรูปร่างหรือโครงสร้างทางสรีระวิทยา สดคล้องกัน 3 ประเภท ได้แก่

(1.) ประเภทที่มีร่างกายอ้วน เตี้ย คอโต ร่างกายมีไขมันมาก พุงยื่น (Pygmy หรือ Endomorphy) คนประเภทนี้เป็นคนชอบแสวงหาความสบายไม่รีบร้อน ชอบสังคม สนุกสนาน รื่นเริง โกรธง่ายหายเร็ว และกินจุ

(2.) ประเภทที่มีรูปร่างผอมสูง ตัวยาว แขนยาว อ่อนแอ (Ectomorphy) คนประเภทนี้มีลักษณะเคร่งขรึม เอาการเอางาน มีความเครียดทางอารมณ์อยู่เป็นนิจ ชอบสันโดษ ไม่เข้าสังคม

(3.) ประเภทที่มีรูปร่างใหญ่ แข็งแรง เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อ ร่างกายแข็งแรง ชอบออกกำลังกาย (Atheletic หรือ Mesomorphy) คนประเภทนี้ชอบทำอะไรแปลกๆ ชันๆ ไม่ค่อยมีความทุกข์ร้อน ไม่เคยพูดถึงเรื่องความเป็นความตาย สนุกสนานอยู่เสมอ

บุคลิกภาพแบบแสดงตัว – การเก็บตัว (ทศพร ประเสริฐสุข. 2518 : 67 ; อ้างอิงจาก Jung. 1967) ได้กล่าวถึงบุคลิกภาพว่า โดยทั่วไปบุคลิกภาพของคนเรามีอยู่ 2 ลักษณะ คือ หันเข้าหาตัวเอง ซึ่งเป็นพวกที่เก็บตัว และอีกลักษณะหนึ่ง คือ หันออกจากตัวเอง หรือเรียกว่า พวกแสดงตัว ลักษณะของพวกแสดงตัวจะเป็นบุคคลที่สนใจโลกภายนอกและความเป็นจริงทางสังคมเป็นสำคัญ เป็นพวกที่ปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ใหม่ๆ ได้ ไม่ค่อยวิจารณ์ตนเอง ทำอะไรขึ้นอยู่กับโลกภายนอกคือ ผักกาดปฏิบัติจริงเป็นหลัก ส่วนพวกเก็บตัวก็จะสนใจแต่เรื่องของตนเองเป็นสำคัญ ไม่ว่าจะเป็นการตัดสินใจ หรือการทำงาน จึงเป็นคนที่มักกฎเกณฑ์ตายตัว ไม่ยืดหยุ่น ชอบวิจารณ์ลงโทษตัวเอง แต่ก็มีคามละเอียดอ่อน

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ สรุปได้ว่า บุคลิกภาพ คือ ลักษณะนิสัยที่รวมเป็นเอกลักษณ์ของแต่ละบุคคลที่แสดงออกทั้งทางร่างกายและจิตใจ และเป็นสิ่งที่บุคคลนั้นแตกต่างจากบุคคลอื่น

7.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ

7.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

บานิสเตอร์ (Banister. 1972 : 4327) ได้ทำการศึกษาโดยใช้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 247 คน และมีค่าระดับ ความถนัดทางคณิตศาสตร์สูงกว่าระดับกลาง ใช้แบบทดสอบ M.M.P.I. (The Minnesota Multiphasic Personality Inventory) แบ่งนักเรียนออกตามประเภทของบุคลิกภาพ เป็นพวกเก็บตัว แสกดตัว และปกติ อย่างละ 7 คน ให้นักเรียนเรียนวิชาคณิตศาสตร์ด้วยการใช้วิธีการสอน 2 วิธี กลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่มแรก สอนด้วยวิธีบรรยายแล้วให้นักเรียนทำงานเป็นรายบุคคล สัปดาห์ละ 5 ครั้ง กลุ่มตัวอย่างอีก 3 กลุ่ม สอนด้วยวิธีบรรยายเช่นเดียวกัน แต่ตอนที่ให้นักเรียนทำงานนั้น มีวิธีการให้ทำงานเป็นกลุ่มย่อยๆช่วยกันแก้ปัญหาและค้นคว้า แล้ววัดผลในครั้งสุดท้าย ปรากฏว่า ผลการเรียนของนักเรียนในแต่ละกลุ่มบุคลิกภาพ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ และผลการเรียนจำแนกตามสภาพการทำงาน คือทำงานเป็นกลุ่ม กับทำงานเป็นรายบุคคล ไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติเช่นเดียวกัน แต่นักเรียนที่มีบุคลิกภาพประเภทแสกดตัว เมื่อทำงานเป็นกลุ่ม ได้ผลการเรียนที่มีค่าสูงกว่าที่มีบุคลิกภาพแสกดตัวในที่ทำงานเป็นรายบุคคล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่สำหรับนักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัว ผลการเรียนในสภาพการเรียนเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

7.2.2 งานวิจัยในประเทศ

อุไร สิงโต (2521 : 7) ได้ศึกษาบุคลิกภาพเก็บตัวและแสกดตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายหญิง อายุระหว่าง 15 – 17 ปี ซึ่งกำลังเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนรัฐบาล 2 แห่ง จำนวน 160 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันกับนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสกดตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนชายที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกับนักเรียนหญิงที่มีบุคลิกภาพเก็บตัว แต่นักเรียนชายที่มีบุคลิกภาพแสกดตัว มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกับนักเรียนหญิงที่มีบุคลิกภาพแสกดตัว

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ สรุปได้ว่า บุคคลที่มีบุคลิกภาพเก็บตัว – แสกดตัว ส่งผลให้บุคคลมีลักษณะแตกต่างกันทางด้านความเอาใจใส่ทางด้านการศึกษา ส่วนบุคคลที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบเอ มีความเพียรพยายาม และเผชิญหน้ากับปัญหามากกว่า บุคคลที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ บี ดังนั้น บุคลิกภาพน่าจะเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

8. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

8.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

8.1.1 ความหมายของแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

กูด (Good. 1973 : 44) ได้กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง การที่บุคคลหนึ่งพยายามกระทำการให้อีกบุคคลหนึ่งหรือหลายๆคนมีความเห็นคล้อยตามกับตน

พรพิมล จันทรพลัม (2539 : 159) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจว่าเป็นแรงกระตุ้นที่จะทำให้เกิดพฤติกรรมหนึ่งอย่างต่อเนื่องและมีเป้าหมายซึ่งอาจเกิดจากสิ่งเร้าภายในหรือภายนอกก็ได้

อัญชลี กุวานิช (2539 : 44) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจว่าเป็นปัจจัยต่างๆหรือสิ่งเร้าที่เป็นบุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งออกมาเพื่อตอบสนองความต้องการ หรือเพื่อตัดสินใจที่จะกระทำหรือไม่กระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งของบุคคล และแรงจูงใจนี้จะทำให้บุคคลเกิดความพร้อม ความตั้งใจ และพลังหรือแรงขับในการที่จะกระทำสิ่งใดให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้

สุชา จันท์เอม (2540 : 101 – 102) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า เป็นแรงขับที่กระตุ้นให้อินทรีย์แสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อตอบสนองความต้องการอันนำไปสู่จุดหมายปลายทางที่ตั้งไว้

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2542 : 18) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจว่าเป็นกระบวนการที่อินทรีย์ถูกกระตุ้นจากสิ่งเร้าให้มีพฤติกรรมมุ่งไปสู่จุดหมายปลายทาง ถ้ามีแรงจูงใจมากพฤติกรรมก็จะมีมาก

สรุปได้ว่า แรงจูงใจเป็นแรงขับหรือแรงกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งให้บรรลุความต้องการหรือวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของมนุษย์จึงเกิดจากแรงจูงใจเป็นสำคัญ หากผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนก็จะเกิดการเรียนรู้อย่างดี

8.1.2 ความสำคัญของแรงจูงใจ

จาโคโบวิทส์ (Jakobovits. 1971 : 69) ได้สรุปแรงจูงใจว่าเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนภาษา โดยองค์ประกอบในการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียนมี 4 ประการ และสามารถคิดเป็นร้อยละได้ดังนี้

(1.) ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ	คิดเป็นร้อยละ	33
(2.) สติปัญญา	คิดเป็นร้อยละ	20
(3.) แรงจูงใจ	คิดเป็นร้อยละ	33
(4.) องค์ประกอบอื่นๆ	คิดเป็นร้อยละ	14

เอ็นท์วิสเทิล (ทันทิวา สุวตร. 2541 : 3 ; อ้างอิงจาก Entwistle. 1998) กล่าวว่าแรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความพร้อมในการเรียน และช่วยให้สามารถไปสู่จุดหมายปลายทางที่คาดหวังไว้ ผู้เรียนจะประสบความสำเร็จในการเรียนมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับแรงจูงใจ

ที่มี หากผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนสูงก็จะสามารถเรียนรู้ได้เร็ว และประสบความสำเร็จในการเรียนได้มากกว่าผู้ที่ขาดแรงจูงใจหรือมีแรงจูงใจในการเรียนต่ำ

ชยันนาท นาคบุปผา (2529 : 54 – 56) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแรงจูงใจว่า เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการเรียนและการทำงานของบุคคลเป็นอย่างมาก ผู้เรียนหรือผู้ทำงานได้รับแรงจูงใจในระดับสูง ย่อมทำให้พวกเขามีความตั้งใจเรียนหรือผู้ทำงานได้รับแรงจูงใจในระดับสูง ย่อมทำให้พวกเขามีความตั้งใจเรียน หรือตั้งใจทำงานอย่างเต็มความสามารถโดยไม่ย่อท้อ

อารี พันธุ์มณี (2534 : 92 – 93) กล่าวว่า การเรียนรู้ใดๆก็ตามถ้าผู้เรียนมีความรู้สึกอยากเรียน มีความเต็มใจ และพร้อมที่จะเรียนแล้ว แสดงว่าผู้เรียนเกิดแรงจูงใจซึ่งจะทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว

พรทิพภา อินทปัญญา (2539 : 42) ได้ให้ข้อสรุปว่า แรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หากผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน มีความปรารถนาที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีและพยายามเอาชนะอุปสรรคต่างๆ จะช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงขึ้น

สรุปได้ว่า แรงจูงใจมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนสูง ก็จะสามารถเรียนรู้ได้เร็วและประสบความสำเร็จในการเรียน ดังนั้นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนจึงเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง

8.1.3 ประเภทของแรงจูงใจ

ซูซีฟ อ่อนโคกสูง (2522 : 71 – 72) แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภท คือ

(1.) แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) โดยใช้สิ่งเร้าภายนอก เช่น สิ่งของหรือเกียรติยศเป็นเครื่องล่อ (Incentive) ให้เขาเกิดแรงจูงใจในการกระทำพฤติกรรมต่างๆ เพื่อให้ได้เครื่องล่อนี้

(2.) แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) หมายถึง แรงจูงใจในการใช้พฤติกรรมหรือสิ่งที่จะกระทำเป็นเครื่องล่อให้เกิดความอยากจะทำ แรงจูงใจภายในนี้จะมียิ่งขึ้นไม่หมดหรือหายไปง่ายๆ

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2528 : 236) ได้แบ่งประเภทของแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภท คือ

ก. แบ่งตามที่มาของแรงจูงใจ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

(1.) แรงจูงใจทางกาย (Physiological Motive) เป็นแรงจูงใจที่มีมาแต่กำเนิดมีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิต ซึ่งเกิดจากความต้องการทางร่างกาย ได้แก่ ความหิว ความกระวนกระวาย ความต้องการทางเพศ ฯลฯ

(2.) แรงจูงใจทางสังคม (Social Motive) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นหลังจากการเรียนรู้ทางสังคม ได้แก่ ความต้องการความรัก ความอบอุ่น การเป็นที่ยอมรับทางสังคม ฯลฯ

ข. แบ่งตามเหตุผลของเบื้องหลังในการแสดงออกของพฤติกรรม แบ่งออกได้เป็นประเภท คือ

(1.) แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) หมายถึง การที่บุคคลมองเห็นคุณค่าที่จะกระทำด้วยความเต็มใจ เชื่อกันว่าถ้าผู้เรียนเกิดแรงจูงใจประเภทนี้จะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีที่สุด ดังนั้นครูควรสร้างแรงจูงใจประเภทนี้ให้เกิดขึ้นมากที่สุด ดังนั้นครูควรสร้างแรงจูงใจประเภทนี้ให้เกิดขึ้นมากที่สุด ได้แก่ การอยากเรียนเพราะต้องการเป็นผู้ที่มีความรู้

(2.) แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) การที่บุคคลแสดงพฤติกรรมเพราะต้องการสิ่งใดสิ่งหนึ่งเข้ามาเร้าภายนอก เช่น รางวัล เกียรติ เป็นต้น

หทัย ดันหยง (2535 : 134 – 137) ได้แบ่งประเภทของแรงจูงใจออกเป็น 2 กลุ่มคือ

(1.) แรงจูงใจทั่วไป แบ่งออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่

(1.1) แรงจูงใจทางร่างกาย (Physiological Motivation) เป็นแรงจูงใจทำกิจกรรมทางธรรมชาติของร่างกาย

(1.2) แรงจูงใจทางสังคม (Social Motivation) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากภายนอกและเกิดขึ้นหลังจากแรงจูงใจภายใน ซึ่งหมายความว่ามนุษย์เราเมื่อเกิดประสบการณ์จากปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม และสิ่งแวดล้อมเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจที่เกี่ยวข้องกับเงื่อนไขหลายประการ

(1.3) แรงจูงใจบุคคล (Person Motivation) เป็นแรงจูงใจที่เกิดระหว่างปฏิสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจทางร่างกายกับแรงจูงใจทางสังคม

(1.4) แรงจูงใจทางจิตใต้สำนึก (Subconscious Motivation) จากทฤษฎีของซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) อธิบายว่ามนุษย์พยายามเก็บสิ่งที่ขัดแย้งกับจิตใจ ผังลึกอยู่ใต้สำนึกในภาวะปกติ แต่ในภาวะที่เกิดการตอบสนองจิตใต้สำนึกนั้นก็ถูกกระตุ้นให้แสดงออก บางครั้งก็แสดงออกแบบตรงและหลบเลี่ยง บางครั้งก็เป็นแบบตรงสู่เป้าหมาย และบางครั้งก็มุ่งหลบเลี่ยงอย่างสิ้นเชิง

(2.) แรงจูงใจเกี่ยวกับการเรียน แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

(2.1) แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) เป็นปฏิบัติการทางสังคมหรือสิ่งแวดล้อมในการเรียน เกิดจากการใช้สื่อต่างๆ เช่น สื่อวาจา สื่อการอธิบาย บทบาทสมมติ เกมเพลง เป็นต้น

(2.2) แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) เป็นปฏิบัติการของแรงจูงใจทางร่างกาย และบุคคลที่เกิดจากความสนใจ ความต้องการ เจตคติ ทัศนคติ เป็นต้น

พรพิมล จันทรพลับ (2539 : 160 – 170) ได้แบ่งประเภทของแรงจูงใจออกเป็น 4 กลุ่มคือ

(1.) แรงจูงใจตามลักษณะที่แท้จริง แบ่งเป็นลักษณะย่อยได้ 3 ประเภท คือ

(1.1) แรงจูงใจทางร่างกาย ซึ่งเป็นไปเพื่อความอยู่รอด เช่น ความหิว แรงขับทางเพศ ความต้องการอากาศ ความต้องการพักผ่อน

(1.2) แรงจูงใจทางสังคม เป็นความต้องการทางด้านจิตใจ เช่น ความคาดหวัง ความสุข ความสำเร็จ การมีชื่อเสียงเกียรติยศ

(1.3) แรงจูงใจเกี่ยวกับคุณค่าของตนเอง เช่น แรงจูงใจเกี่ยวกับความก้าวร้าวทำให้บุคคลป้องกันตนเองหรือทำร้ายผู้อื่น แรงจูงใจได้สำนึกที่พยายามลือสิ่งที่ไม่พอใจ แล้วเก็บกดไว้ในความทรงจำ

(2.) แรงจูงใจตามลักษณะกิจกรรมที่นำไปสู่เป้าหมาย คือ ความมุ่งหมายทางการกระทำ แบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ

(2.1) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ คือ ความปรารถนาที่จะได้รับความสำเร็จในงาน

(2.2) แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ คือ ความปรารถนาของบุคคลที่นำตัวเข้าร่วมในสังคม ต้องการให้ผู้อื่นรัก เคารพ ยอมรับ มีความรู้สึกไม่ติดต่อความโดดเดี่ยว การพลัดพราก ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะชอบคลุกคลีอยู่กับงานที่ทำเป็นทีม มีความเข้าใจและเห็นใจเพื่อนร่วมงาน

(2.3) แรงจูงใจใฝ่อำนาจ คือ ความต้องการที่จะมีอำนาจเหนือผู้อื่น มักมีพัฒนาการมาจากความรู้สึกต่ำต้อย ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่อำนาจสูงมักจะชอบถกเถียงโต้แย้ง พอใจที่จะทำงานในลักษณะเป็นผู้นำ

(3.) แรงจูงใจตามลักษณะการเกิด แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

(3.1) แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) การที่บุคคลมองเห็นคุณค่าของกิจกรรมที่แท้จริงด้วยความเต็มใจ ตระหนักว่าบรรลุผลสำเร็จในกิจกรรมนั้นเป็นรางวัลอยู่ในตัวแล้ว แรงจูงใจประเภทนี้เกิดจาก ความสนใจที่กระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจนั้น และความต้องการที่จะกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจ

(3.2) แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) เป็นการกระทำที่เกิดจากการหวังผลจากกิจกรรมนั้น ไม่ได้ทำด้วยอุดมคติ มีความผูกพันทางจิตใจกับกิจกรรมนั้นน้อยมาก จุดมุ่งหมายของการกระทำอยู่นอกเหนือไปจากตัวกิจกรรม สิ่งภายนอกที่เป็นแรงจูงใจ คือ เป้าหมายของการเรียนหรือกิจกรรมใดๆ เป็นสิ่งกระตุ้นให้บุคคลเกิดแรงจูงใจกระทำพฤติกรรมอย่างถูกต้องเหมาะสม ความรู้เกี่ยวกับความก้าวหน้า เมื่อบุคคลทราบความก้าวหน้าย่อมทำให้เกิดแรงจูงใจ และมีกำลังใจทำดียิ่งๆขึ้นไป และเครื่องล่อ เช่น การให้รางวัล การชมเชย การลงโทษ การทดสอบ

(4.) แรงจูงใจตามลักษณะการใช้ แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

(4.1) แรงจูงใจแบบอิงเกณฑ์ คือ การจูงใจที่ตั้งไว้เป็นกฎเกณฑ์ ถ้าทำได้ระดับตามเกณฑ์จะได้รับรางวัล

(4.2) แรงจูงใจแบบไม่อิงเกณฑ์ คือ การใช้เทคนิคทางจิตวิทยาในการจูงใจโดยไม่มีกฎเกณฑ์ตั้งเอาไว้

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2542 : 140) ได้แบ่งแรงจูงใจไว้ 3 ประเภท คือ

(1.) แรงจูงใจเพื่อความอยู่รอด (Survival Motivation) เป็นแรงจูงใจที่ช่วยให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ แรงจูงใจชนิดนี้มักจะสัมพันธ์กับสิ่งเบื้องต้นที่คนเราต้องการในชีวิต เช่น อาหาร น้ำ อากาศ เป็นต้น

(2.) แรงจูงใจทางสังคม (Social Motivation) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ในสังคมอาจได้รับอิทธิพลโดยตรงจากสิ่งเร้าที่เป็นบุคคล หรือวัตถุที่มองเห็นได้จับต้องได้ หรือมาจากภาวะทางสังคมที่มองไม่เห็นก็ได้ เช่น การมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น การเป็นผู้นำ การสร้างมิตร เป็นต้น

(3.) แรงจูงใจเกี่ยวกับตนเอง (Self Motivation) แรงจูงใจชนิดนี้เป็นแรงจูงใจที่ค่อนข้างซับซ้อน และเป็นสิ่งที่ผลักดันให้คนเราพยายามปรับตัวไปในทางที่ดีขึ้น เช่น แรงจูงใจที่เกี่ยวกับความสำเร็จในหน้าที่การงาน ความสำเร็จในชีวิต เป็นต้น

มาลี จูฮา (2542 : 138 – 139) ได้แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภท คือ

(1.) แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากภายในตัวบุคคลซึ่งมีผลต่อการกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งตามความต้องการ หรือตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ แรงจูงใจภายในมีความสำคัญมากกว่าแรงจูงใจภายนอกเพราะว่าแรงจูงใจภายในเกิดจากความรู้สึกของบุคคล เมื่อบุคคลรู้สึกเช่นใดก็จะแสดงพฤติกรรมตอบสนองความต้องการของตนเสมอ ส่วนแรงจูงใจภายนอกนั้น อาจเกิดจากความรู้สึกเฉยๆก็ได้ ตัวอย่างของแรงจูงใจภายใน ได้แก่ ความอยากรู้อยากเห็น ทำให้บุคคลเกิดการค้นคว้าเพิ่มเติม ความสนใจ ทำให้บุคคลเกิดการใต้อตามหรือจ้องมองความสำเร็จ ทำให้บุคคลเกิดความภาคภูมิใจ

(2.) แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากภายนอกตัวบุคคลซึ่งมีผลกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งตามความต้องการหรือตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ แรงจูงใจภายนอกที่สำคัญ ได้แก่

(2.1) การแข่งขัน แบ่งเป็น การแข่งขันกับตัวเอง การแข่งขันระหว่างบุคคล และการแข่งขันในระหว่างกลุ่ม เมื่อมีการแข่งขันทำให้บุคคลมีความพยายามที่จะได้รับชัยชนะ การแข่งขันทำให้เกิดการกระตุ้นและการแสดงพฤติกรรม

(2.2) การร่วมมือ ทำให้บุคคลช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เป็นการสร้างทีมงานและความสามัคคีในกลุ่มขึ้นได้

(2.3) บุคลิกภาพของครู ทำให้นักเรียนเกิดความอยากเรียนหรือไม่อยากเรียนก็ได้

(2.4) วิธีการสอนของครู ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจและอยากจะเรียนหรือไม่สนใจที่จะเรียนก็ได้

(2.5) การให้รางวัล เช่น ให้สิ่งของ คะแนน คำชมเชย หรือกำลังใจ มีผลทำให้นักเรียนตั้งใจเรียนดีขึ้น

(2.6) การลงโทษ เช่น ตี ตัดสิทธิ์ ตัดคะแนน ต่าหนี หรือตักเตือน มีผลทำให้นักเรียนเปลี่ยนแปลงหรือหยุดยั้งพฤติกรรม หรือ ทำให้นักเรียนเสียใจได้

(2.7) การใช้สื่อการสอน เช่น อุปกรณ์การสอน ชุดการสอน จัดทัศนศึกษาจัดฉายภาพยนตร์ และจัดกิจกรรมให้ทุกคนมีส่วนร่วม ทำให้นักเรียนตั้งใจเรียนมากขึ้น

(2.8) การสอบ เช่น ครูบอกนักเรียนท้ายชั่วโมงเรียนจะมีการทดสอบ มีผลทำให้นักเรียนตั้งใจเรียนมากขึ้น

สรุปได้ว่า แรงจูงใจภายในของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากกว่าแรงจูงใจภายนอกอื่นๆ แต่แรงจูงใจภายในปลูกฝังให้เกิดได้ยากกว่าแรงจูงใจภายนอก ดังนั้นในการใช้แรงจูงใจกับเด็กจึงมักใช้แรงจูงใจภายนอกก่อน แล้วจึงสร้างให้เกิดแรงจูงใจภายในในภายหลัง โดยเฉพาะการเรียนรู้สิ่งที่อยู่ค่อนข้างไกลตัวหรือห่างความต้องการที่แท้จริงในขณะนั้น แต่หลังจากที่เด็กมีความเข้าใจมากขึ้น เห็นความสำคัญของสิ่งนั้นมากขึ้นแล้ว การใช้แรงจูงใจภายนอกก็จะค่อยๆ ลดลง กลายเป็นการเรียนด้วยแรงจูงใจภายในที่เรียนด้วยความสนใจ ด้วยความรักในสิ่งที่เรียน

8.1.4 การสร้างแรงจูงใจในการเรียน

สุรางค์ โค้วตระกูล (2541 : 181 – 182) ได้เสนอแนวทางการส่งเสริมและการสร้างแรงจูงใจในการเรียนการสอนไว้ดังนี้

(1.) การปรับปรุงวิธีการสอนของครูโดยตรง

(1.1) ครูควรจัดให้มีบรรยากาศที่ท้าทายความอยากรู้อยากเห็นของผู้เรียน

(1.2) บอกวัตถุประสงค์เฉพาะบทเรียนให้ผู้เรียนทราบ

(1.3) พยายามให้งานแก่ผู้เรียนตามความสามารถ และให้โอกาสผู้เรียนทุกคนมีประสบการณ์เกี่ยวกับความสำเร็จในการเรียนรู้

(1.4) พยายามให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียน และแนะนำให้ผู้เรียนใช้ข้อมูลย้อนกลับช่วยปรับปรุงการทำงานให้ดีขึ้น

(1.5) พยายามพบผู้เรียนเป็นรายบุคคล เพื่อช่วยให้ผู้เรียนวิเคราะห์ความสำเร็จหรือไม่สำเร็จในการเรียน

(1.6) บรรยากาศของห้องเรียนต้องปราศจากการขู่เข็ญ ผู้เรียนไว้วางใจครูว่าเป็นผู้คอยเอื้อการเรียนรู้ของผู้เรียนอยู่เสมอ

(1.7) ใช้หลักการสอนของนักจิตวิทยามนุษยนิยม มาสโลว์ที่ว่า “ ผู้เรียนจะเรียนรู้ก็ต่อเมื่อความต้องการพื้นฐานสมความปรารถนา ”

(1.8) ครูต้องเป็นแบบอย่างในการแสดงความกระตือรือร้นในขณะที่สอน

(2.) การทำงานร่วมกับผู้เรียนเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียน

(2.1) ช่วยผู้เรียนตั้งวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ต่างๆ

(2.2) ช่วยผู้เรียนให้รู้จักวางแผนในการทำงาน ทั้งระยะสั้นและระยะยาว

(2.3) ช่วยให้ผู้เรียนรู้จักประเมินผลงานที่ทำและใช้ข้อมูลย้อนกลับมาปรับปรุงการทำงานให้ดีขึ้น

(2.4) ช่วยผู้เรียนวิเคราะห์สาเหตุของความสำเร็จในการเรียน

(2.5) ช่วยให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าของการพยายามในการทำงาน

(2.6) ช่วยให้ผู้เรียนค้นพบความสามารถพิเศษของตนในวิชาต่างๆ และช่วยให้ประสบความสำเร็จในวิชานั้น

(2.7) ชี้แจงให้ผู้เรียนเข้าใจความแตกต่างระหว่างบุคคล เกี่ยวกับการตั้งมาตรฐานความเป็นเลิศให้ใกล้เคียงกับระดับความสามารถของตน

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภณ (2542 : 140) ได้เสนอวิธีการสร้างแรงจูงใจในการเรียนการสอนไว้ ดังนี้

(1.) ครูควรศึกษาความต้องการของเด็กแต่ละวัย และจัดเนื้อหาวิชาให้สนองความต้องการของเด็ก เนื้อหาวิชาที่สอนควรเกี่ยวข้องกับชีวิตจริงและมีความหมายสำหรับเด็ก

(2.) ก่อนเริ่มบทเรียน ครูควรมีวิธีนำเข้าสู่บทเรียนเพื่อดึงความสนใจและบอกให้เด็กทราบถึงจุดมุ่งหมายของบทเรียน

(3.) ครูควรเริ่มแนะนำให้เด็กเริ่มหัดวางเป้าหมายในการเรียนสำหรับตนเอง เพราะคนที่เรียนหรือทำงานอย่างมีเป้าหมายจะกระทำด้วยความตั้งใจ

(4.) ในบรรยากาศของการเรียนการสอน ควรมีการโต้ถาม มีการอภิปรายและทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มย่อย เพื่อให้เด็กเกิดความกระตือรือร้น มีการรับฟังและทำความเข้าใจและมีการยอมรับซึ่งกันและกัน

(5.) ใช้วิธีการเสริมแรงตามความเหมาะสมและความจำเป็น เพื่อให้เด็กมีพฤติกรรมที่พึงปรารถนา และบางครั้งอาจลบพฤติกรรมที่พึงปรารถนา ทั้งนี้เพราะรางวัล คำชมเชย การยืมการยกหน้า การเอาใจใส่ นับว่าเป็นการเสริมแรงที่มีอิทธิพลต่อเด็กอย่างมาก

(6.) ใช้การทดสอบ การทดสอบจะเป็นเครื่องกระตุ้นให้เด็กเอาใจใส่ต่อบทเรียน และมีความตื่นตัวในการเรียนอยู่ตลอดเวลา

(7.) ให้ทราบผลการทดสอบอย่างทันที่ เด็กจะทราบทันทีว่าสิ่งใดที่ได้เรียนไปนั้นเด็กเข้าใจเพียงใด มีสิ่งใดที่ต้องปรับปรุงแก้ไข ซึ่งวิธีนี้จะทำให้เด็กเอาใจใส่ต่อเนื้อหาวิชาอยู่ตลอดเวลา

(8.) การพานักเรียนออกไปทัศนศึกษาหรือการเชิญวิทยากรภายนอกมาให้ความรู้ จะเป็นแนวทางหนึ่งที่กระตุ้นความสนใจของเด็กได้เป็นอย่างดี

(9.) การสอนหรือการมอบหมายกิจกรรมให้เด็กปฏิบัติและติดตามผลจนเด็กทำงานนั้นเสร็จ นับว่าเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการเรียนการสอนของครู เพราะความสำเร็จที่เกิดขึ้นกับเด็กในแต่ละครั้งทำให้เกิดความพอใจที่จะเรียนและอยากประสบความสำเร็จในการเรียน

อารี พันธุ์มณี (2542 : 140) ได้กล่าวว่า เนื่องจากแรงจูงใจมีผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน ครูจึงควรส่งเสริมให้เด็กเกิดพฤติกรรมที่ส่งผลต่อการเรียนรู้มากที่สุด โดยสร้างแรงจูงใจให้เกิดแก่เด็กดังนี้

(1.) การชมเชยและการตำหนิ

(2.) การทดสอบบ่อยครั้ง ผลคะแนนจากการสอบจะเป็นสิ่งจูงใจ และมีความหมายต่อผู้เรียนเป็นอย่างมาก และการทดสอบบ่อยครั้งจะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจในการเรียนอย่างต่อเนื่อง และสม่ำเสมอ

(3.) การค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง ครูควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง ด้วยการเสนอแนะ หรือกำหนดหัวข้อที่ทำให้ผู้เรียนสนใจใคร่รู้ เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าหาความรู้ ด้วยตนเองมากขึ้น

(4.) วิธีการที่แปลกและใหม่ ครูควรนำวิธีการที่แปลกๆ ใหม่ ๆ ที่เร้าความสนใจที่ผู้เรียนไม่เคยคิด หรือมีประสบการณ์มาก่อน ก็จะทำให้เกิดความสนใจและมีแรงจูงใจมากขึ้น

(5.) ตั้งรางวัลสำหรับงานที่มอบหมาย เพื่อยั่วให้ผู้เรียนเกิดความพยายามมากขึ้น

(6.) เชื่อมโยงบทเรียนใหม่กับสิ่งที่เคยเรียนรู้มาก่อน จะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น และชัดเจนขึ้น อันจะทำให้ผู้เรียนสนใจบทเรียนมากขึ้น เพราะความคาดหวังจะได้นำเอาสิ่งที่เรียนไปใช้ประโยชน์และเป็นพื้นฐานต่อไป

(7.) เกมและการเล่นละคร การสอนที่ให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริง ทั้งในการเล่นเกมและแสดงละคร ทำให้ผู้เรียนเกิดความสุขสนุกสนานเพลิดเพลิน ส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน และช่วยให้เข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้นด้วย

(8.) สถานการณ์ที่ทำให้ผู้เรียนไม่พึงปรารถนา สถานที่ในชั้นเรียนอาจทำให้ผู้เรียนเบื่อไม่พอใจ เกิดความขัดแย้ง ควรหาทางลดหรือขจัดสิ่งที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนของผู้เรียน

สรุปได้ว่า การสร้างและการส่งเสริมให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียน ดังนั้นครูผู้สอนจะต้องหาวิธีการกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจในการเรียนการสอน ทำให้เกิดความพอใจที่จะเรียนและอยากประสบผลสำเร็จในการเรียน

8.1.5 แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

วิชชุลาดา และลี (Gardenner and Lambert. 1972 ; citing Vijchulata and Lee. 1983) ได้กล่าวถึง แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

(1.) Intergrative Orientation หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากการที่ผู้เรียนต้องการเรียนภาษาต่างประเทศให้มากขึ้น เพื่อจะได้เรียนรู้วัฒนธรรมของชุมชนต่างๆ และเพื่อจะได้เป็นสมาชิกที่มีคุณภาพของสังคมนั้น เป็นที่ยอมรับของบุคคลในวัฒนธรรมของประเทศนั้นๆ

(2.) Instrumental Orientation หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากการที่ผู้เรียนต้องการเรียนภาษาต่างประเทศเพื่อวัตถุประสงค์อื่น เช่น เพื่อให้ได้คะแนนดีขึ้น หรือเพื่อให้ได้งานอาชีพที่ดี เพื่อที่จะได้เป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพต่อไป เป็นต้น

มยุรี สุขวิวัฒน์ และคนอื่นๆ (2539 : 152) ได้อ้างถึงทฤษฎีความต้องการของมาสโวลส์ 7 ชั้น ได้แก่ ความต้องการทางร่างกาย ความปลอดภัย ความต้องการทางสังคม การเป็นที่

ยอมรับและการได้รับการยกย่อง ความสำเร็จในชีวิต ความต้องการที่จะรู้และเข้าใจ และความ
ต้องการด้านสุนทรีย์ ซึ่งความต้องการที่มีผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นมีดังนี้

(1.) ความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ จะทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ซึ่งมี
องค์ประกอบ 3 อย่าง คือ ความคาดหวังในความสำเร็จ การมองเห็นคุณค่าในกิจกรรมที่ทำ และ
ประสบการณ์ในอดีต

- (1.) ความต้องการที่จะเข้าเป็นพวก
- (2.) ความต้องการที่จะนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์
- (3.) ความต้องการที่จะเป็นส่วนหนึ่งของสังคม

และมยรี สุขวิวัฒน์ และคนอื่นๆ (2539 : 311) ยังให้แนวทางการสร้างแรงจูงใจใน
การเรียนภาษาต่างประเทศไว้ดังนี้

(1.) จัดกิจกรรมเสริมความสนใจ เนื่องจากกิจกรรมเป็นเครื่องมือในการฝึกฝน และ
ช่วยเสริมความสนใจของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาต่างประเทศได้เป็นอย่างดี กิจกรรมที่จัดควรมี
หลายประเภท เช่น เกม เพลง และบทกวี เป็นต้น กิจกรรมเหล่านี้เป็นแรงจูงใจให้ผู้เรียนอยาก
เรียน เพราะการทำกิจกรรมและการเล่นเกมจะมีการแข่งขันและร่วมมือกัน ตลอดจนการให้รางวัล
และการชมเชย จะทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานและเกิดความพอใจ

(2.) ขจัดปัญหาที่ทำให้เกิดความท้อแท้และขาดกำลังใจจากการเรียน โดยสร้าง
แรงจูงใจขึ้นมาแทนที่

(3.) ให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่ม เพื่อให้เกที่เรียนเก่งได้ช่วยเหลือเด็กที่เรียนอ่อน

(4.) จัดสอนซ่อมเสริมให้ในวันหยุด เวลาพักกลางวันหรือหลังเลิกเรียน เพื่อขจัด
ปัญหาผู้เรียนไม่เข้าใจบทเรียน และเสริมกำลังใจให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน

สรุปได้ว่า การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น นอกจากความถนัดทางการเรียนแล้ว
แรงจูงใจก็มีความสำคัญมากต่อการเรียนภาษาต่างประเทศเช่นกัน แรงจูงใจในการเรียนเป็นสิ่ง
สำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน ดังนั้นครูผู้สอนจะต้องมีวิธีจูงใจให้ผู้เรียน
สนใจบทเรียน เมื่อผู้เรียนสนใจบทเรียนแล้ว การเรียนรู้จะเกิดได้เร็วขึ้น

8.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

8.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

การมาร์ (Kharmar. 1971 : 111) ได้ทำการสำรวจแรงจูงใจของผู้เรียนภาษาอังกฤษ
ในประเทศคูมา ผลสำรวจพบว่าความสนใจในการเรียนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของ
ผู้เรียนนั้นขึ้นอยู่กับผู้สอน และชนิดของเนื้อหาที่ใช้สอนว่าสอดคล้องกับความสนใจและความต้องการ
ของผู้เรียนมากน้อยเพียงใด หากมีความสอดคล้องกันมาก ผู้เรียนก็จะมี ความสนใจและมีแรงจูงใจ
มาก

จาโคโบวิทส์ (Jakobovits. 1971 : 85) ได้ศึกษาผลงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนภาษาต่างประเทศของนักวิจัยหลายท่าน และสรุปผลการวิจัยเหล่านั้นว่า ผู้เรียนภาษาต่างประเทศที่ไม่มีความถนัดทางการเรียนก็สามารถที่จะเรียนภาษาต่างประเทศได้ไม่ยากนัก ถ้าผู้เรียนมีทัศนคติและแรงจูงใจที่จะเรียนภาษาต่างประเทศ

โทมอน (Tomon. 1977 : 149 – 158) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไนจีเรีย พบว่า สาเหตุอันดับแรกของการเรียนภาษาอังกฤษ คือ การสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ทั้งทางเศรษฐกิจ และการติดต่อกับต่างประเทศ

เจมส์ (James. 1993 : 2137) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม การรับรู้ถึงความสามารถและการตัดสินใจในห้องเรียนกับระดับของแรงจูงใจกลุ่มทดลองคือ ผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองที่เป็นผู้ใหญ่ จำนวน 132 คน โดยให้ทุกคนกรอกแบบสอบถามและเลือกผู้เรียน 7 คน จากผู้เรียนทั้งหมดมาตอบแบบสัมภาษณ์ซึ่งเป็นการสัมภาษณ์แบบปลายเปิด โดยให้ครูภาษาอังกฤษจำนวน 6 คน เป็นผู้สัมภาษณ์ด้วยวิธีการคล้าย ๆ กัน ผลการศึกษาพบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม การรับรู้ถึงความสามารถในการตัดสินใจในห้องเรียนของผู้เรียน กับระดับความเข้มของแรงจูงใจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

8.2.2 งานวิจัยในประเทศ

นิยม สารรัตน์ (2524: 50) ได้ศึกษาวิจัยเปรียบเทียบเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างผู้เรียนไปแกรมศิลป์ภาษากับผู้เรียนไปแกรมวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษาที่ 9 จากการศึกษาพบว่าผลการเรียนของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ คือ ถ้านักเรียนมีเจตคติและแรงจูงใจสูงก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ถ้านักเรียนมีเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนต่ำก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำไป

ปรีชา ศรีเรืองฤทธิ์ (2536 : 101) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการฟัง การพูด และแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ ประกอบสถานการณ์จำลองและการสอนตามคู่มือครูพบว่า หลังจากที่ได้ใช้วิธีการสอนดังกล่าวแล้วทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ทันทิวา สุรวัต (2540 : 99 – 100) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง – พูด และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร ของ คีธ จอห์นสัน กับวิธีการสอนตามคู่มือครู พบว่าหลังจากที่ได้ใช้วิธีการสอนดังกล่าวแล้วทำให้นักเรียนมีความสามารถในการฟัง – พูด ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนของ คีธ จอห์น

สัน มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมพร พรหมจรรย์ (2540 : 78 – 79) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานประถมศึกษา จังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน บรรยากาศทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน นักเรียนกับครู มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อรพินทร์ ชูชม (2542 : 82 – 83) ได้ศึกษาพัฒนาแบบวัดแรงจูงใจภายในเพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจภายในของบุคคลจำแนกตามเพศและอายุ โดยมีกลุ่มตัวอย่างคือ อาจารย์ นักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า แบบวัดแรงจูงใจภายในสามารถจำแนกคนที่มีแรงจูงใจภายในสูงและต่ำได้ นักเรียนที่มีเพศและการศึกษาต่างกันมีแรงจูงใจภายในแตกต่างกัน โดยนักเรียนหญิงมีแรงจูงใจภายในรวม แรงจูงใจภายในด้านความต้องการมีความสามารถและด้านความมุ่งมั่นมากกว่าเด็กชาย และแรงจูงใจภายในของนักเรียนเพิ่มขึ้นตามระดับอายุหรือระดับการศึกษา ในกลุ่มผู้ใหญ่ที่มีอายุ 41 – 49 ปี มีแรงจูงใจภายในด้านความมุ่งมั่นมากกว่าผู้ใหญ่ที่มีอายุน้อยกว่า 41 ปี

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจที่กล่าวมาข้างต้น พอสรุปได้ว่า แรงจูงใจเป็นความปรารถนาของบุคคลที่ต้องการความสำเร็จในการเรียนไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคหรือปัญหาที่มีความทะเยอทะยาน เพื่อนำไปสู่ความสำเร็จ ดังนั้นแรงจูงใจจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้การเรียนภาษาต่างประเทศประสบความสำเร็จ

9. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน

9.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน

ครอนบาค (Cronbach. 1970 : 112 – 115) มีแนวคิดว่าคุณลักษณะทางจิตวิทยาในครอบครัวซึ่งประกอบด้วยบรรยากาศทางปัญญาและอารมณ์ ซึ่งบรรยากาศทางอารมณ์นั้นเป็นคุณลักษณะหนึ่งของสภาพแวดล้อมภายในครอบครัวที่บิดามารดาสร้างขึ้น เด็กที่ประสบความสำเร็จในชีวิตมักมาจากครอบครัวที่บิดามารดามีทัศนคติที่ดีต่อลูกและมีความสัมพันธ์กับอย่างใกล้ชิด ถ้าเด็กมีบิดามารดาที่เข้าใจตน ให้ความรัก ความอบอุ่น และช่วยเหลือในเวลาที่ต้องการ เด็กย่อมมีสุขภาพจิตดีและทำให้เด็กเรียนได้อย่างเต็มที่และประสบความสำเร็จในการเรียน

สัมพันธภาพในครอบครัวมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคล สัมพันธภาพที่ดีในครอบครัวเกิดจากบุคคลในครอบครัวให้ความรัก ความห่วงใย ความเข้าใจซึ่งกันและกัน เมื่อประสบปัญหาที่หันหน้าเข้าปรึกษากัน บิดามารดา เป็นบุคคลที่สำคัญที่สุดที่เด็กรัก และเชื่อฟัง ดังนั้นถ้าบิดามารดาได้อุทิศเวลาในการอบรมขัดเกลานิสัยเด็ก ให้ความรักความอบอุ่นอย่างเพียงพอ เด็กก็จะประพฤติ

ในทางที่ดี เป็นสมาชิกใหม่ที่สมบูรณ์ของครอบครัว ดังที่ มีด (Kando 1971 : 178 ; citing Mead) กล่าวว่า จากการปฏิสัมพันธ์ เด็กจะเกิดการเรียนรู้ที่สวมบทบาทของบุคคลที่อยู่ใกล้ชิด เริ่มด้วยการสวมบทบาทของบิดา มารดา โดยเด็กจะยอมเอาเอกลักษณ์ของบิดามารดายึดถือเป็นโลกของตัวเอง ขณะเดียวกันก็จะเรียนรู้บทบาทของตัวเอง ด้วยการสวมบทบาทที่บิดามารดากำหนดให้ บิดามารดา จึงเป็นบุคคลที่ฝึกให้เด็กรู้จักพฤติกรรมและปฏิบัติที่เหมาะสมกับบทบาทของตัวเองในสังคม

จรรยา สุวรรณทัต (2523 : 54 - 56) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีส่วนในการสร้างความสัมพันธ์ในครอบครัวไว้ดังนี้

- (1.) สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว กล่าวคือ ครอบครัวใดที่มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจไม่ขัดสนย่อมนำมาซึ่งความสงบสุขของครอบครัวเกิดความกลมเกลียวสมัครสมานกันในครอบครัว
- (2.) การรู้จักบทบาทและหน้าที่ของสมาชิกในครอบครัวตลอดจนสามารถปฏิบัติให้สอดคล้องกับบทบาทหน้าที่ของพ่อแม่ ตลอดจนถึงตัวเด็กเอง
- (3.) การรู้จักลักษณะธรรมชาติและความต้องการมูลฐานของเด็กพ่อแม่ที่พยายามเข้าใจในลักษณะธรรมชาติการเจริญเติบโตและความพร้อมที่จะช่วยเหลือเด็กเมื่อเกิดปัญหาย่อมมีส่วนช่วยสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดี
- (4.) ความคงเส้นคงวาของพ่อแม่ในการวางระเบียบวินัย ปัจจัยนี้มีอิทธิพลอย่างมากต่อบรรยากาศความสัมพันธ์ในครอบครัวโดยเฉพาะวัยรุ่นที่มีความอดทนต่อความไม่คงเส้นคงวาของพ่อแม่น้อย เป็นต้นเหตุก่อให้เกิดความคลอนแคลนในการสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างพ่อแม่เด็ก

สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม (2529 : 166 - 167) กล่าวว่า สัมพันธภาพในครอบครัวมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคล และการอยู่ร่วมกันในสังคม สัมพันธภาพที่ดีในครอบครัวเกิดจากบุคคลในครอบครัวให้ความรัก ความห่วงใย ความเข้าใจซึ่งกันและกัน เมื่อประสบปัญหาที่หันหน้าเข้าปรึกษากัน บิดามารดา เป็นบุคคลที่สำคัญที่สุดที่เด็กรักและเชื่อฟัง ดังนั้นถ้าบิดามารดาได้อุทิศเวลาในการอบรมขัดเกลานิสัยเด็ก ให้ความรัก ความอบอุ่นอย่างเพียงพอ

อัสรา อาวรณ์ (2540 : 45) กล่าวว่า สัมพันธภาพในครอบครัว หมายถึง การที่บุคคลรู้สึกว่าได้ได้รับความรัก การดูแลอย่างดีในครอบครัว มีความรู้สึกอบอุ่นปลอดภัยมั่นใจในตนเอง ถึงความสัมพันธ์กับคนอื่นในบ้าน ดังนั้นสัมพันธภาพในครอบครัวจึงมีอิทธิพลอย่างสำคัญต่อพฤติกรรมของบุคคลและการอยู่ร่วมกันในสังคม ถ้าครอบครัวสมบูรณ์ด้วยระเบียบและคุณธรรมอันดีทุกประการแล้ว สมาชิกทุกคนก็จะเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม สัมพันธภาพที่ดีของสมาชิกในครอบครัวขึ้นอยู่กับความร่วมมือ ร่วมใจของสมาชิกแต่ละคน เพราะความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นในครอบครัว จะช่วยให้ความเป็นอยู่ในครอบครัวราบรื่น และทุกคนมีความสุขกายสบายใจ และมีสุขภาพจิตที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับ อัญมณี สมตัว (2544 : 28) กล่าวว่า สัมพันธภาพที่ดีในครอบครัวเป็นความสัมพันธ์ที่ราบรื่นระหว่างบุคคลในครอบครัว ไม่ว่าจะเป็นระหว่าง พ่อ แม่ ลูก หรือผู้ปกครอง ซึ่งจะต้องมีความเชื่อใจกัน รักใคร่ผูกพันกัน มีเวลาให้แก่กัน ทำกิจกรรมร่วมกัน ตลอดจนรวมทั้งการอบรมสั่งสอนขัดเกลาลูกหลานให้เรียนรู้สิ่งต่างๆ และประพฤติตนเป็นคนดี

โคแมนและแฮมแมน (จูดีกร ชินสุวรรณพานิช. 2546 : 32 ; อ้างอิงจาก ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 : 176) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบของบรรยากาศในครอบครัวที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาการของเด็ก ซึ่งได้แก่ ความรัก ความอบอุ่น การยอมรับและการยกย่องเด็ก บรรยากาศในครอบครัว ซึ่งประกอบด้วย ความรัก ความอบอุ่น และยอมรับบุตรธิดาด้วยความเหมาะสม สมเหตุสมผล และสอดคล้องกับสถานการณ์ที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาการและความสมบูรณ์แห่งบุคลิกภาพของสมาชิกในครอบครัวนั้นๆ

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า การเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน ส่งผลให้เด็กมีสุขภาพจิตที่ดี ร่าเริง มีความรับผิดชอบ ขยันหมั่นเพียร และประสบความสำเร็จในการเรียน

9.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน

9.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

กลุค และกลุค (กระทรวงศึกษาธิการ. 2509 : 102 –104 ; อ้างอิงจาก Gleuck and Gleuck. n.d.) ได้ศึกษาลักษณะร่างกาย จิตใจ และครอบครัวพื้นฐานของเด็กเกเร จำนวน 500 คน พบว่าลักษณะชีวิตของครอบครัวเด็กแต่ละคน จะเป็นเครื่องชี้และทำให้และสามารถตัดสินใจได้ว่าเด็กพวกนั้นๆ จะเป็นเด็กดีหรือเป็นเด็กเกเรและสรุปว่า องค์ประกอบของครอบครัวที่มีผลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพและพฤติกรรมของเด็กมี 5 ประการ คือ ความรักของแม่ ความรักของพ่อ การเลี้ยงดูของแม่ วินัยของพ่อ หรือวิธีที่พ่อใช้เพื่อให้อบุตรเชื่อฟังคำสั่งสอน ความรักใคร่ปรองดองกันระหว่างสมาชิกในครอบครัว

ฮอร์นาย (ประมวล ดิคคินสัน. 2520 : 44 – 51 ; อ้างอิงจาก Harney. n.d. : 1659) ศึกษาพบว่าเด็กที่เติบโตในครอบครัวที่พ่อแม่ปล่อยปละละเลย ชอบบ่นจู้จี้ ไม่เอาใจใส่ ก็จะปลูกฝังทัศนคติเดียวกันให้เด็ก ทำให้เด็กกลายเป็นคนที่ขาดความเคารพนับถือตนเองขาดระเบียบแบบแผนในการทำงาน เจื้อยซา ไม่กระตือรือร้น ไม่มีความทะเยอทะยาน ไม่มีความรับผิดชอบและเป็นตัวของตัวเองได้เลย

สกูลเลอร์ (นันทิกา แย้มสรवल. 2522 : 23 ; อ้างอิงจาก Schooler. 1972 : 255 – 269) ได้ทดสอบผลที่เกิดจากโครงสร้างของครอบครัวที่มีต่อค่านิยมของบุคคลและการรู้จักใช้สติปัญญาเพื่อไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ โดยการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3,102 คน ผลปรากฏว่า คนที่มาจากครอบครัวแตกแยก หย่าร้าง หรือแยกกันอยู่ เป็นคนวิตกกังวล ไม่ไว้วางใจคน และเคร่งครัดในคตินิยมมากกว่าคนอื่นๆในกลุ่มตัวอย่าง โดยเฉพาะครอบครัวที่ไม่มีผู้ชายเป็นผู้ใหญ่อยู่ด้วย สมาชิกในครอบครัวจะมีความเสื่อมสมรรถภาพในการยึดหยุ่นด้านคตินิยม

ออซเบล (จูดีกร ชินสุวรรณพานิช. 2546 : 42 ; อ้างอิงจากเปรมสุรีย์ เชื่อมทอง. 2526 : 2) ศึกษาประวัติของเด็กที่ทำความผิดและเป็นอาชญากร พบว่า ส่วนมากมาจากครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ พ่อแม่แยกทางกัน หรือ พ่อแม่ตาย หรือทะเลาะเบาะแว้งไม่ลงรอยกัน ทำให้เด็กไม่ได้รับ

ความรัก ความอบอุ่นเพียงพอ ก่อให้เกิดความน้อยเนื้อต่ำใจ ปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมรอบ ๆ ตัว ได้ยาก จึงมีโอกาสกระทำความผิดได้ หรือมีบุคลิกภาพแปรปรวนไปจนถึงเป็นคนโรคประสาทได้

9.2.2 งานวิจัยในประเทศ

กวิรินทร์ ชรรมนุติ (2522 : 7 – 9) ศึกษาพบว่า เด็กที่อยู่ในครอบครัวที่มีบรรยากาศที่พ่อแม่ปล่อยปละละเลย ชอบบ่นจู้จี้ ไม่เอาใจใส่ เมื่อมีปัญหาเฉพาะหน้าเกิดขึ้นเด็กจะตัดสินใจไม่ถูก และไม่รู้ว่าอะไรควรทำ อะไรไม่ควรทำ นอกจากนี้เด็กจะชอบทำงานที่ไม่ต้องออกแรง ชอบวิธีรวยทางลัดหรือความสะดวกสบายต่างๆ

วิวรรณ อามระดิษ (2522 : 26) ได้ทำการวิจัยเรื่องความคิดเห็นเกี่ยวกับค่านิยมทางจริยธรรมของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับค่านิยมทางจริยธรรมของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพฯ ในเรื่องความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์สุจริต ความมีระเบียบวินัย ความเสียสละ การประหยัดและการออมทรัพย์ การเคารพผู้อาวุโส พบว่า นักเรียนที่มีลักษณะการเลี้ยงดูของบิดามารดาต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับค่านิยมทางจริยธรรมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

ประกายทิพย์ พิชัย (2539 : 78) ศึกษาเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนดอนเมืองทหารอากาศบำรุง จำนวน 1,009 คน ผลการศึกษาพบว่าสัมพันธภาพในครอบครัว มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บำเพ็ญ วังเงิน (2541 : 121 – 128) ศึกษาเรื่องอิทธิพลของครอบครัวที่มีต่อพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน กรณีศึกษาโรงเรียนกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม ผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนสาเหตุหนึ่งมีผลมาจากอิทธิพลของครอบครัว เช่น สภาพความเป็นอยู่ที่แตกต่างกันทางวัฒนธรรม และสัมพันธภาพของบุคคลในครอบครัว

สมทรง สุวรรณเลิศ (2541 : 7 – 9) ศึกษาปัญหาการเรียนของเด็กที่เรียนไม่ดี หรือเรียนต่ำกว่าความสามารถในเกณฑ์เฉลี่ย และในเด็กที่ฉลาดมากแต่เรียนไม่ดีเท่าที่ควร ทั้งนี้เนื่องจากเด็กมีปัญหาทางอารมณ์ ซึ่งมีสาเหตุหลายอย่าง เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว พ่อแม่ ไม่ลงรอยกันทำให้เด็กวิตกกังวล ไม่มีความสุข หรือบางทีพ่อแม่ไม่เข้าใจและไม่สนใจเด็ก ทำให้เด็กรู้สึกว่าการเรียนไม่มีประโยชน์และขาดกำลังใจในการเรียน

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน สรุปได้ว่า เด็กที่มีครอบครัว พ่อแม่ ผู้ปกครองที่เอาใจใส่ในการเรียน และในด้านต่างๆ มีแนวโน้มต่อความรับผิดชอบ ความมั่นคงทางอารมณ์ ความคิดสร้างสรรค์ ความซื่อสัตย์ ดังนั้น ผู้วิจัยคาดว่า การเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียนน่าจะส่งผลต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

10. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

10.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

แอนเดอร์สัน (Anderson, 1970 : 135 – 152) ได้ศึกษาผลของบรรยากาศในชั้นเรียนที่มีต่อผู้เรียนโดยได้ระบุถึงลักษณะบรรยากาศที่มีอิทธิพลและส่งเสริมต่อความรู้สึกและพฤติกรรมการเรียนของผู้เรียนไว้ ดังนี้

- (1.) ความเป็นกันเอง ความรู้สึกใกล้ชิดสนิทสนม ความคุ้นเคยของสมาชิกในกลุ่มผู้เรียน
- (2.) การแบ่งกลุ่มเพื่อทำกิจกรรมการเรียนต่างๆตามจุดประสงค์ของการเรียนรู้
- (3.) การปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ กิจกรรมการเรียนที่มีรูปแบบที่สามารถปฏิบัติได้ และให้ประโยชน์
- (4.) การดำเนินกิจกรรมการเรียนเป็นไปอย่างมีลำดับขั้นตอน ไม่ลำช้า และมีความสอดคล้องเหมาะสม
- (5.) การจัดสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ เช่น หนังสือ เครื่องมือ วัสดุที่พร้อมจะใช้ได้ตลอดเวลา
- (6.) การส่งเสริม ความร่วมมือระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้สอน และมีความพยายามที่จะลดความขัดแย้งระหว่างกัน
- (7.) ผู้สอนและผู้เรียนทราบจุดประสงค์และความคาดหวังในการเรียนอย่างชัดเจน
- (8.) สร้างความเป็นธรรมชาติไม่เลือกที่รักมักที่ชังของครู ซึ่งยังผลให้เกิดความไม่เป็นธรรมชาติขึ้น
- (9.) ผู้เรียนได้มีโอกาสได้ทำกิจกรรมที่ทำหายความสามารถอยู่เสมอ
- (10.) สร้างความตื่นตัว และขจัดความเฉื่อยชาอันเป็นสาเหตุของความเบื่อหน่ายต่อการเรียนการสอน
- (11.) การตัดสินใจทำกิจกรรมต่างๆมาจากผู้เรียนเป็นส่วนใหญ่
- (12.) ไม่ส่งเสริมการแบ่งพรรคแบ่งพวกในหมู่นิสิตนักศึกษา
- (13.) ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน
- (14.) เสรีภาพมีขอบเขต ไม่ปล่อยปละละเลยจนขาดระเบียบและขาดความรับผิดชอบ

ปัญญา สมบูรณ์ศิลป์ (2523 : 45 – 46) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของการมีสภาพแวดล้อมที่ถูกสุขลักษณะของโรงเรียน สรุปได้ว่า สภาพแวดล้อมและโครงการต่างๆภายในโรงเรียนมีผลโดยตรงต่อชีวิตและสุขภาพของนักเรียนในแง่ต่างๆกัน ในแง่บวกคือ การทำให้นักเรียนมีความสะดวกสบาย ร่าเริง มีความสุข รักสวยรักงาม หรือในแง่ป้องกันไม่ให้เกิดโรคและป้องกันภัยอันตรายจากการบาดเจ็บต่างๆ และในแง่การช่วยให้นักเรียนพัฒนาทางการศึกษา กล่าวโดยสรุป สภาพแวดล้อมที่ถูกสุขลักษณะในโรงเรียนจะช่วยให้เกิดผลทั้ง 3 ด้าน คือ

- (1.) ผลทางบวก สภาพแวดล้อมที่ถูกสุขลักษณะในโรงเรียนจะทำให้โรงเรียนเป็นสถานที่เรียนที่น่าไปเรียน การระบายอากาศที่ดีและการจัดแสงสว่างให้เหมาะสม จะช่วยให้ห้องเรียน

น่ายุ่ เรียนได้สบายยิ่งขึ้น อาคารเรียนที่สะอาดเรียบร้อยจะทำให้ครูและนักเรียนนอยากเข้าไปอยู่มากกว่าอาคารเรียนที่สกปรกมีน้ำดื่มอย่างเพียงพอ การจัดการที่หนึ่งที่สบาย และโรงอาหารที่สะอาดเรียบร้อยก็เป็นสิ่งที่ทุกคนต้องการ สัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียนจะช่วยส่งเสริมสุขภาพจิตทั้งสองฝ่าย การใช้วิธีการสอนที่ดีจะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ประสบความสำเร็จบ่อยครั้ง และช่วยส่งเสริมให้นักเรียนคิดกิจกรรมที่สร้างสรรค์ จะช่วยให้นักเรียนมีความสนใจในงานของตนได้นานทำให้ให้นักเรียนนอยากตอบสนองด้วยการร่วมกิจกรรมต่างๆตลอดจนทำให้นักเรียนมีความสุขด้วย

(2.) การป้องกันโรคมัย หรืออันตรายต่างๆ โดยการร่วมมือกับแพทย์ หรือเจ้าหน้าที่สาธารณสุขจะช่วยป้องกันการแพร่ระบาดของโรคต่างๆ

(3.) พัฒนาการด้านการเรียน สภาพแวดล้อมที่ถูกสุขลักษณะในโรงเรียนมีอิทธิพลต่อความสามารถในการเรียน กระบวนการทางด้านจิตวิทยาอันสลับซับซ้อนของการเรียนรู้เป็นผลมาจากกรณีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสภาพแวดล้อม และบุคคลได้รับอิทธิพลมาจากองค์ประกอบต่างๆทั้งทางกายและทางจิตใจ

ไพฑูริย์ สินลารัตน์ (2524 : 49 – 86) ได้กล่าวว่า วิธีสอน บทบาทของอาจารย์ และบรรยากาศในการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาว่า การสอนของอาจารย์ควรเน้นการสร้างเสริมให้นักศึกษามีความสามารถในการเรียนรู้เป็นสำคัญ และบทบาทที่สำคัญของอาจารย์ คือ เป็นผู้คอยชี้แนะแนวทางให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จ ซึ่งบทบาทและวิธีการสอนของอาจารย์จะมีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับเตรียมตัวของอาจารย์ อาจารย์มีความเข้าใจในบทบาทของตัวเองและได้ปฏิบัติตามลักษณะของอาจารย์ที่ดี งานที่อาจารย์ปฏิบัตินั้นมี 2 ลักษณะ คือ ลักษณะทางด้านความรู้และสติปัญญากับทางมนุษยสัมพันธ์ หมายความว่า อาจารย์ต้องรู้เนื้อหาที่ตนสอนจะต้องมีทักษะทางสัมพันธภาพที่ดีอีกด้วยจึงจะช่วยให้ประสบผลสำเร็จในการสอน นอกจากนี้อาจารย์ควรสร้างบรรยากาศในการเรียนการสอนหรือการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน จะช่วยให้บรรยากาศการเรียนรู้ดีขึ้น

พนัส หันนาคินทร์ (2524 : 297 – 298) อธิบายว่า อาคารสถานที่ของสถาบันการศึกษานี้รวมความตั้งแต่ตัวอาคาร สนาม ตลอดจนสิ่งก่อสร้างต่างๆ สถาบันการศึกษาต้องบำรุงรักษาให้อยู่ในสภาพที่ดีใช้งานได้อยู่เสมอ นอกจากนี้ ต้องวางแผนในการใช้อาคารสถานที่ต่างๆ ให้ได้ประโยชน์สูงสุด การตกแต่งบรรยากาศให้สวยงามกลมกลืนกันก็จะสร้างบรรยากาศที่ดีทำให้จิตใจและอารมณ์ของประชาชนในสถานะนั้นสดชื่นขึ้น สิ่งที่จะขาดเสียไม่ได้สำหรับนักศึกษา คือ ต้องมีสถานที่พักผ่อนหย่อนใจด้วย

สุปรินชา หิรัญโศ (2524 : 183) ได้กล่าวถึงการจัดบรรยากาศในห้องเรียนที่ดีไว้ว่า ควร มีแสงสว่างในระดับที่มองเห็นได้ คือเห็นได้เร็ว สบายตาและชัดเจน ควรไกลจากแหล่งกำเนิดเสียงรบกวนจากบริเวณรอบๆ หรือ ภายนอกห้องเรียนคือที่ตั้งโรงเรียนควรไกลจากเขตการจราจรหนาแน่นหรือทางรถไฟ เป็นต้น

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2528 : 83 – 87) ได้กล่าวถึงพื้นฐานที่จะช่วยเสริมสร้างบรรยากาศในการเรียนการสอน ได้แก่

28.1 การยอมรับผู้เรียนในฐานะบุคคล (Respect as a Person) คือ การยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล ความจริงใจระหว่างครูและศิษย์ เพื่อสร้างบรรยากาศแห่งความไว้วางใจ ถ้าบรรยากาศในห้องเรียนมีความก้าวร้าว การแข่งขัน ความกดดัน อคติ เอาัดเอาเปรียบ ย่อมไม่ส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาไปในทิศทางที่พึงประสงค์

การสื่อสารแบบเปิด (Open Communication) การสื่อสารแบบเปิดที่อยู่ในบรรยากาศของการยอมรับเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคล อารมณ์ ความรู้สึก ค่านิยม และพฤติกรรม แนวคิดของแต่ละบุคคลที่มีภูมิหลังต่างกันรวมทั้งการฟังอย่างมีประสิทธิภาพ บรรยากาศการเรียนการสอนในชั้นเรียนที่ตอบสนอง การปฏิบัติทางด้านความรู้สึก คุณลักษณะ ค่านิยม การเสาะแสวงหาความเป็นตัวของตัวเองอาจจะเกิดขึ้นหากเนื้อหา กระบวนการเรียนการสอนที่ส่งผลให้เกิดความรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า สามารถพัฒนาช่วยเหลือตนเองได้และพร้อมที่จะช่วยเหลือผู้อื่น

นงเยาว์ พงษ์ประดิษฐ์ (2534 : 8) ได้แบ่งสภาพแวดล้อมในวิทยาลัยครูพิบูลสงคราม ซึ่งปัจจุบันเรียกชื่อว่า สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของนักศึกษา ออกเป็น 5 ด้าน คือ

- (1.) สภาพแวดล้อมด้านบรรยากาศการเรียนการสอน
- (2.) สภาพแวดล้อมด้านความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน
- (3.) สภาพแวดล้อมด้านกิจกรรม
- (4.) สภาพแวดล้อมด้านการบริหาร
- (5.) สภาพแวดล้อมด้านอาคารสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก

วันชัย ช่องดารากุล (2538 : 11) กล่าวว่า อาคารสถานที่ของสถานศึกษานับว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้การจัดการศึกษาบรรลุตามจุดประสงค์ เพราะถ้ามีอาคารสถานที่และสิ่งแวดล้อมที่ดีแล้วย่อมทำให้เกิดบรรยากาศและแรงจูงใจในการเรียน ตลอดจนดำเนินกิจกรรมต่างๆ ที่ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สรุปได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน ครูที่มีความเป็นกันเอง ยอมรับฟังความคิดเห็นของนักเรียนด้วยความเต็มใจ วิธีการสอนของครู กิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน ตลอดจนสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ส่งผลต่อการสนใจเรียนของนักเรียน

10.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

10.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

โฮโรวิทซ์ และออตโต้ (สมบัติ วัจนะสาริกุล. 2524 : 25 ; อ้างอิงจาก Hirowitz and Otto. 1973) ได้เปรียบเทียบผลการเรียนของนักศึกษาสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่เรียนในห้องที่จัดแบบเดิมกับกลุ่มที่เรียนในห้องเรียนแบบใหม่ ที่นั่งนุ่มสบายและเคลื่อนย้ายได้ ผลการศึกษาพบว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน แต่มีพฤติกรรมในห้องเรียนแตกต่างกัน นักศึกษา

ในห้องเรียนแบบใหม่มาเข้าเรียนเข้าพบอาจารย์ผู้สอนและมีการรวมกลุ่มในหมู่นักศึกษามากกว่า นักศึกษาในห้องเรียนแบบเก่า

เลย์แมน (Layman. 1975 : 721) ได้ศึกษาทัศนของนักศึกษาใหม่ที่มีต่อ สภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยแห่งรัฐโอกลาโฮมา ผลการศึกษาพบว่า ความเป็นเลิศทางวิชาการ และการมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีมีความสัมพันธ์กับนักศึกษาที่ตั้งใจเรียนมากกว่านักศึกษาที่ไม่ตั้งใจเรียน และการจัดสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยจะส่งผลต่อบุคลิกภาพของนักศึกษา ทั้งด้านความเป็นเลิศทางวิชาการและความมีระเบียบวินัย

เลียว (Liu. 1975 : 1411 – A – 1412 – A) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้คอมพิวเตอร์ ช่วยสอนในการเรียนการสอนโดยการจัดตั้งโครงการขึ้นเพื่อพัฒนาความต่อเนื่องของบทเรียนที่ใช้กับ คอมพิวเตอร์เพื่อสอนวิชาความรู้เบื้องต้นในวิชาฟิสิกส์ ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า

- (1.) คอมพิวเตอร์ช่วยสอนสามารถช่วยผู้เรียนได้ดังนี้
 - (1.1) ช่วยให้มีความสามารถในการแก้ปัญหาที่ขึ้นด้วยวิธีการปฏิบัติ
 - (1.2) ช่วยให้สามารถทบทวนบทเรียนที่ได้เรียนในห้องเรียนไปแล้ว
 - (1.3) ทำให้เกิดความแม่นยำในวิชาที่เรียนอ่อน โดยปรับปรุงวิธีการเรียน
 - (1.4) ผู้เรียนสามารถสร้างความสำเร็จด้วยตนเอง
 - (1.5) ทำให้มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาฟิสิกส์

คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่เรียนจากคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้เรียนจาก คอมพิวเตอร์ช่วยสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

วูร์น (Voorn. 1990 : 125) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างศิลปะขนาดเล็กกับ สภาพแวดล้อมในวิทยาลัย โดยสำรวจความคิดเห็นและสัมภาษณ์ผู้บริหารที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง 119 วิทยาลัย ใน 5 รัฐ ของเขตตะวันตกของประเทศสหรัฐอเมริกา ผลการศึกษาพบว่า สภาพแวดล้อมที่เหมาะสมมีอิทธิพลต่อศิลปะขนาดเล็กบุคลิกภาพและการปรับตัวตามธรรมชาติ ศิลปะขนาดเล็กจะเชื่อมโยงสิ่งต่างๆเข้าด้วยกันเมื่อมีลักษณะทางกายภาพที่เหมาะสม

10.2.2 งานวิจัยในประเทศ

พิมศรี เปานิล (2530 : 102) ได้ศึกษาบรรยากาศการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยศรี นครินทรวิโรฒของนิสิตและอาจารย์ ผลการศึกษาพบว่า นิสิตคณะพลศึกษามีทัศนะต่อบรรยากาศ การเรียนการสอนแตกต่างจากนิสิตบัณฑิตวิทยาลัยคณะแพทยศาสตร์และคณะวิทยาศาสตร์ อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตคณะพลศึกษาเห็นว่า ด้านการบริหารทางวิชาการและด้าน อาคารสถานที่ยังไม่น่าพอใจ ส่วนคณะอื่นๆเห็นว่าบรรยากาศทางการเรียนเป็นที่น่าพอใจ

วลีวรรณ ศรีเดชะวิวัฒน์ (2536 : 78) ได้ศึกษาปัญหาของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวะ กลุ่มภาคเหนือ พบว่า บรรยากาศในห้องเรียนเป็นปัญหาสำคัญที่สุดที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียน ได้แก่ ห้องเรียนร้อนอบอ้าว อาคารเรียน อาคารปฏิบัติการแต่ละหลังอยู่ใกล้กัน ทำให้เกิดเสียงรบกวนห้องเรียนและห้องปฏิบัติการแออัดไม่เหมาะสมกับจำนวนนักศึกษา

สุธีดา หงษาชาติ (2539 : 84 – 85) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมในสถาบันบุคลิกภาพ และพฤติกรรมกรับข่าวสารและความรู้ และการตอบสนองต่อภาวะวิกฤตทางสังคมและสภาพแวดล้อมของนักศึกษายาบาล ผลการศึกษาพบว่า บุคลิกภาพด้านมโนธรรม การเข้าสังคม การควบคุมอารมณ์ สถานการณ์ด้านการสื่อสารและสภาพแวดล้อมในสถาบัน การมีส่วนร่วมในกิจกรรมนักศึกษา มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ทางสังคมและการเมืองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่กล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า ลักษณะทางกายภาพ สื่อ อุปกรณ์การเรียนการสอน สภาพแวดล้อมด้านการเรียนการสอนที่ดีทำให้ความเอาใจใส่ของผู้เรียนสูง ได้แก่ การรู้จักควบคุมตนเอง ความรับผิดชอบ มีความคิดสร้างสรรค์ เป็นต้น

11. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

11.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

ประดินันท์ อุปรนัย (2523 : 123 – 137) กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนที่ดีมีองค์ประกอบที่ช่วยสร้างเสริมหลายประการ คือ บุคลิกภาพที่ดีบางประการของครูมีผลต่อความสัมพันธ์ที่ดีกับนักเรียนในชั้นเรียน ได้แก่ สีหน้า ท่าทาง น้ำเสียง การใช้คำพูด การมีอารมณ์ขัน การใช้บทบาทในฐานะผู้นำของครู พฤติกรรมของครูที่แสดงออกตามทัศนคติและความคาดหวังบางประการที่ครูมีอยู่ กล่าวคือถ้าครูมีทัศนคติที่ดีต่อการสอน มีทัศนคติที่ดีต่อนักเรียนและเป็นคนมองโลกในแง่ดี ย่อมสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับนักเรียนได้มากกว่าครู ที่มีทัศนคติต่อเรื่องดังกล่าวตรงกันข้าม และการที่ครูใช้การเสริมแรงที่เหมาะสมกับนักเรียนจะก่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างครูกับนักเรียน การเสริมแรงที่ทำอย่างจริงจังเหมาะสมกับสภาพการณ์ไม่จำเป็นต้องใช้การเสริมแรงเฉพาะพฤติกรรมที่ดีขึ้นกว่าเดิมเท่านั้น โดยเฉพาะนักเรียนที่เรียนอ่อนหรือพฤติกรรมมีปัญหา เป็นต้น นอกจากนี้ ประดินันท์ อุปรนัย ยังได้อธิบายถึงความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างครูกับนักเรียนว่าเกิดขึ้นโดยการที่ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม ตอบคำถามและเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน บรรยากาศในชั้นเรียนจะมีความน่าสนใจ น่าสนุก อยากรู้อยากเห็น และกระตือรือร้น เพราะนักเรียนมีโอกาสเคลื่อนไหว มีโอกาสได้ใช้ความคิดตนเอง และมีโอกาสแสวงหาความสามารถได้เต็มที่ นักเรียนเองก็มองครูเป็นมิตร เกิดความเป็นกันเอง

ไพฑูริย์ สีนลารัตน์ (2524 : 49) กล่าวว่าในการเรียนการสอนทุกระดับ นอกจากผู้เรียนต้องการผู้สอนที่มีความรู้ดีมีประสบการณ์ดีแล้ว ยังต้องการผู้สอนที่มีวิธีการสอนที่เป็นกันเอง เข้าใจและเห็นอกเห็นใจผู้เรียน แต่ในขณะเดียวกันก็ควรชี้แนะให้เห็นความถูกต้องเหมาะสม ให้ข้อติชมตรงไปตรงมาซึ่งเต็มไปด้วยความหวังดี จะช่วยให้บรรยากาศการเรียนรู้ดีขึ้น

นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์ (2527 : 33) ได้กล่าวถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้สอนว่า ผู้สอนไม่ควรสอนบรรยากาศแห่งความกลัวให้เกิดขึ้น การเรียนรู้ไม่ใช่เกิดในชั้นเรียนเสมอไป

ดังนั้นการพบปะชักถามนอกชั้นเรียนจะสร้างบรรยากาศแห่งความเป็นมิตรได้ง่ายขึ้น อย่าทำให้เกิดการเสียหน้า และควรฟังความคิดเห็นจากนักเรียนบ้าง

พรรรณี ชูชัย เจนจิต (2532 : 316) กล่าวว่า การที่ครูมีความกรุณาเห็นอกเห็นใจนักเรียน สนใจเรียนอย่างสม่ำเสมอ มีความยุติธรรม ไม่มีความลำเอียง หรือเลือกที่รักมักที่ชังตลอดจนมีความสัมพันธ์อันดีกับนักเรียน ทำให้นักเรียนรักที่จะเรียน และทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนด้วย

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียน สรุปได้ว่า ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างนักเรียนกับครู และบรรยากาศในชั้นเรียนที่น่าสนใจ จะช่วยให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน

11.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

11.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

บุธ (วิลาค ทองขาว : 2527 : 16 ; อ้างอิงจาก Buth. 1942) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนพบว่า ครูที่พยายามทำความเข้าใจเด็ก ให้ความเห็นอกเห็นใจ เด็กจะรักส่งเสริมการเรียนตามความต้องการและความสนใจของเด็ก เด็กจะเรียนได้ดีและมีการปรับตัวได้สูง ต่างกับครูที่มุ่งสอนโดยวิธีที่กดดันให้เด็กยอมรับความต้องการของตน ผลที่สุดเด็กจะไม่พอใจในตัวครูและเรียนไม่ดีเท่าที่ควร

สไตลส์ แอนด์ดอร์ซีย์ (วิลาค ทองขาว. 2527 : 17 ; อ้างอิงจาก Stiles and Dorsey. 1950) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสอนแบบประชาธิปไตยในโรงเรียนมัธยมศึกษา และปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนในการเรียนการสอน ดังนี้

(1.) การเรียนการสอนแบบอัตตาธิปไตยนั้น ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนเป็นแบบสั่ง และเชื่อฟังโดยไม่มีข้อโต้แย้ง นักเรียนจะสนใจบทเรียนเพื่อคะแนนของตนโดยไม่คำนึงถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างตนกับผู้อื่น ส่วนครูไม่มีจุดหมายที่จะพัฒนาผู้เรียนให้มีความเจริญในด้านต่างๆ เท่าที่ควรเพียงแต่ต้องการให้นักเรียนสนใจบทเรียนที่ตนกำลังสอนเท่านั้น ครูใช้กฎเกณฑ์ตามที่ตนพอใจ บังคับให้นักเรียนปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดโดยไม่คำนึงถึงธรรมชาติจิตใจหรือความแตกต่างระหว่างบุคคล การเรียนการสอนแบบนี้ นักเรียนจะมีบุคลิกภาพแบบตัวใครตัวมัน ไม่มีทักษะการอยู่รวมเป็นกลุ่ม

(2.) การเรียนการสอนแบบประชาธิปไตยนั้น ครูจะเป็นผู้สร้างสถานการณ์ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการวางแผนและตัดสินใจเกี่ยวกับการเรียนการสอน ครูยอมรับในเรื่องความแตกต่างของนักเรียนทั้งด้านความสนใจ ความสามารถ ทัศนคติ ส่วนนักเรียนต้องการได้รับความรู้มากกว่าคะแนนสูงๆ และครูเป็นเพียงที่ปรึกษาของนักเรียนเท่านั้น การเรียนการสอนแบบอัตตาธิปไตยจึงเป็นการเรียนการสอนที่สร้างบรรยากาศให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนซึ่งบรรยากาศแบบนี้ช่วยให้นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์

แฟลนเดอร์และเลวิส (ชีรวัดน์ นิจนตร. 2528 : 27 – 28 ; อ้างอิงจาก Flanders and Lewis. 1971) ได้ทดลองให้เด็กนักเรียนเรียนเนื้อหาเดียวกัน แต่สร้างบรรยากาศให้ต่างกัน พบว่าเด็กในชั้นเรียนที่เป็นประชาธิปไตย ครูสนใจนักเรียนเป็นอันดับแรก เน้นให้เด็กแสดงบทบาทต่างๆ และลงมือแก้ปัญหาด้วยตนเอง ทำให้นักเรียนไม่ค่อยมีความวิตกกังวล สามารถแก้ปัญหาได้ดี และมีบุรณาการทางอารมณ์ ส่วนในชั้นเรียนที่ยึดครูเป็นศูนย์กลาง เด็กจะมีความวิตกกังวลสูง เนื่องจากครูชอบออกคำสั่งและคอยบงการให้นักเรียนทำตามอยู่เสมอทำให้เด็กมีพฤติกรรมถอยหนี เฉื่อยชา ในด้านการเรียน ก้าวร้าวและเป็นปฏิปักษ์กับเพื่อนนักเรียนด้วยกัน รวมทั้งมีความสับสนทางอารมณ์ด้วย

โคแกน (Cogan. 1975 : 135 – 139) ศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ที่เป็นมิตรระหว่างครูกับนักเรียนจะทำให้ผลการเรียนดีขึ้น ยิ่งครูและนักเรียนมีความสัมพันธ์ต่อกันมากเท่าใด นักเรียนจะพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ให้สูงถึงขีดสุดได้มากเพียงนั้น และลักษณะความสัมพันธ์ของครูกับนักเรียนจะมีอิทธิพลต่อความสนใจในวิชาที่เรียน นักเรียนที่มีความศรัทธาในตัวครูจะทำให้ นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน การมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนจะทำให้ผลการเรียนของนักเรียนดีขึ้น

จากงานวิจัยดังกล่าว สรุปได้ว่า สัมพันธภาพที่ดีระหว่างนักเรียนกับครู ส่งผลให้นักเรียนมีความรับผิดชอบด้านการเรียน ทั้งนี้เพราะครูให้ความรัก ความเข้าใจนักเรียนอย่างจริงใจ พร้อมทั้งยอมรับและให้ความเป็นกันเองกับนักเรียนทุกคน ทำให้นักเรียนมีความสุขการเรียน และตั้งใจศึกษาเล่าเรียน

11.2.2 งานวิจัยในประเทศ

สมศักดิ์ ชินพันธ์ (2522 : 22 , 27 , 53 – 55) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปฏิสัมพันธ์ของครูกับนักเรียนในชั้นเรียนกับความรับผิดชอบ และมโนคติขิงตนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 – 5 จำนวน 263 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีปฏิสัมพันธ์กับครูแบบประชาธิปไตยมีความรับผิดชอบสูงที่สุด ส่วนนักเรียนที่มีปฏิสัมพันธ์กับครูแบบปล่อยปละละเลยมีความรับผิดชอบต่ำที่สุด และการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนแบบประชาธิปไตยสัมพันธ์ทางบวกกับความรับผิดชอบของนักเรียนแบบอัตตาธิปไตยกับแบบปล่อยปละละเลยสัมพันธ์กับความรับผิดชอบในทางลบ

สุมาลี วงศ์ปลุกแก้ว (2526 : 54) ศึกษาความสัมพันธ์ของครูกับนักเรียนในชั้นเรียนกับความรับผิดชอบต่อความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 634 คน พบว่า นักเรียนที่มีปฏิสัมพันธ์กับครูแบบประชาธิปไตยและแบบอัตตาธิปไตย มีความรู้สึกรับผิดชอบต่อความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่านักเรียนที่มีปฏิสัมพันธ์กับครูแบบปล่อยปละละเลย

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2527 : 130 – 142) ได้ศึกษาเกี่ยวกับนิสิตนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยของรัฐ 10 แห่ง พบว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนการสอน คือ ความสนใจในวิชาที่เรียน ผู้สอนมีความเป็นกันเอง และวิธีการสอนของ

อาจารย์ ส่วนปัจจัยที่มีผลให้นักเรียนนักศึกษาสนใจเรียนมากที่สุด 3 ปัจจัย คือ ผู้สอนเตรียมการสอนอย่างดี มีความเป็นกันเอง และกระตือรือร้นในการสอน ส่วนปัญหาด้านการเรียนการสอนพบว่า ปัญหาด้านอาจารย์ผู้สอนใช้วิธีการสอนไม่ดี บรรยายภาคไม่ถูกวิธี ทำให้ชั้นเรียนน่าเบื่อ ปัญหาของนักศึกษา คือ เกียจคร้าน ง่วงนอน เบื่อ และขาดสมาธิ

ศรีระพร จันทโนทก (2538 : 36) ได้ศึกษาตัวประกอบที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพการสอนระดับอุดมศึกษา สาขาสังคมศึกษา ผลการศึกษาพบว่าตัวประกอบที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพการสอนระดับอุดมศึกษา สาขาสังคมศึกษา คือ ความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ต่อวิชาที่สอน

จากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนที่ดีมีความเป็นกันเอง หรือเป็นแบบประชาธิปไตย มีผลต่อความเอาใจใส่ทางการเรียนของนักเรียน ได้แก่ ความรับผิดชอบ เป็นต้น

12. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

12.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

อัลแมน (เมตดา จินดารักษ์ 2525 : 48 ; อ้างอิงจาก Ulman. 1957) กล่าวว่าวัยรุ่นที่มีปัญหาสัมพันธภาพกับเพื่อนจะมีปัญหาด้านการเรียนและมีปัญหาทางด้านอารมณ์ตามมาด้วย

ณรงค์ เสียงประชา (2538 : 166) กล่าวว่าไว้ว่า กลุ่มเพื่อนจะช่วยให้เด็กได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆที่อาจไม่ได้รับจากครอบครัว หรือผู้ใหญ่ เช่น เพศศึกษา ความเสมอภาค ความเป็นผู้นำในกลุ่มเพื่อน เด็กจะเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น เด็กจะเลือกคบเพื่อนที่ถูกใจ และอาจนำเอาพฤติกรรมต่างๆของเพื่อนมาเป็นแนวปฏิบัติของตน

เมดิสัน (สุธีดา หงสาชาติ. 2539 : 44 – 45 ; อ้างอิงจาก Medison. 1985) กล่าวว่าสิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัยมีส่วนทำให้นักศึกษามันบุคลิกภาพเปลี่ยนแปลงไป คือ เนื้อหาวิชาที่เรียน อิทธิพลของเพื่อน วัฒนธรรมของนักศึกษา เช่น การแต่งกาย บุคลิกภาพของอาจารย์ผู้สอน

ศุภวดี บุญวงศ์ (2539 : 19) กล่าวว่า กลุ่มเพื่อนเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยของนิสิต ถ้านิสิตสามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อนได้ ได้รับการยอมรับนับถือจากเพื่อน นิสิตจะสามารถเรียนรู้บทบาทของตนเกี่ยวกับการปฏิบัติตนเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อน ช่วยให้เกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ มีความมั่นคง เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง มีสุขภาพจิตที่ดีสามารถศึกษาเล่าเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ชมนุช บุญสิทธิ์ (2541 : 24) ได้สรุปการปฏิบัติตนของวัยรุ่นกับเพื่อนสัมพันธภาพอันดีไว้ดังนี้ แสดงกริยายิ้มแย้มแจ่มใส แสดงความสนใจกับบุคคลอื่น ตั้งใจฟังผู้อื่นพูด แสดงกริยาตอบสนองข้อคิดเห็น ทำตนให้เป็นคนมองโลกในแง่ดี อย่าจับผิดผู้อื่น มีความเกรงใจต่อบุคคลอื่น รู้จักระวัง

อารมณ์ วางตัวอย่างเหมาะสม ไม่โอ้อวด รู้จักปฏิเสธคำขอร้องที่ไม่มีเหตุผล และจดจำข้อมูล เล็ก ๆ น้อย ๆ ของเพื่อนไว้เพื่อแสดงความยินดีในวาระสำคัญ

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน สรุปได้ว่า การอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม เป็นพวกจะทำให้นักเรียนรู้จักบทบาทและหน้าที่ของตนเอง และรู้จักการปรับตัวเข้ากับผู้อื่น ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

12.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

12.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

กรอนแลนด์ (สุรัชย์ โกศิตะกุล. 2526 : 32 ; อ้างอิงมาจาก Groulund. 1959) ศึกษาปัญหาในการปรับตัวของวัยรุ่น พบว่า วัยรุ่นที่ประสบปัญหาในการปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนและสภาพแวดล้อม มีปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ความขัดแย้งในกลุ่ม เป็นเหตุให้การเรียนไม่มีประสิทธิภาพ เกิดความตึงเครียดทางอารมณ์และไม่มีความสุข

เดวิด (David. 1971 : 578) พบว่านักศึกษามีความพร้อมใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นมากมีแนวโน้มที่จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่มีความพร้อมใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนต่ำ สำหรับกลุ่มที่มีบรรยากาศก้าวร้าว มีความคับข้องใจและมีความขัดแย้ง สมาชิกจะมีพฤติกรรมไม่พึงปรารถนาทำให้การเรียนการสอนไม่ค่อยได้ผล เดวิด (David. 1971 ช 578) ยังศึกษาผลของความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นเรียน การปรับตัวและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของมหาวิทยาลัยเฟรชแมน ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่มีความพอใจความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นเรียนมากและมีการปรับตัวที่ดีจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่มีความพึงพอใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นเรียนน้อยและมีการปรับตัวไม่ดี

เดอโคสเตอร์ (Decoster. 1971 : 5789 – A) ศึกษาความพึงพอใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นเรียนของนักเรียนโรงเรียนมัธยม พบว่า นักเรียนที่มีความพึงพอใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นเรียน มีแนวโน้มของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีความพอใจในความสัมพันธ์ในชั้นเรียนระหว่างเพื่อนในชั้นเรียนต่ำ

เฮิร์ด (Hurd. 1971 : 3793) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปรต่างๆกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัยโดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยจูเนออร์ ผลการศึกษาพบว่า การพัฒนาเป็นตัวของตัวเอง ได้รับอิทธิพลมาจากความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนและการมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัย

เลย์แมน (Layman. 1975 : 7210) ได้ศึกษาทัศนของนักศึกษาใหม่ที่มีต่อสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยรัฐโอกลาโฮมา ผลการศึกษาพบว่า ความเป็นเลิศทางวิชาการและการมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีมีความสัมพันธ์กับนักศึกษาที่ตั้งใจเรียนมากกว่านักศึกษาที่ไม่ตั้งใจเรียน

และการจัดสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยจะส่งผลต่อบุคลิกภาพของนักศึกษา ทั้งด้านความเป็นเลิศทางวิชาการและควมมีระเบียบวินัย

จากงานวิจัยดังกล่าว สรุปได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นเรียนดีมีผลต่อการปรับตัวในการอยู่ร่วมกันกับเพื่อนและทำให้สุขภาพจิตดีและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูง

12.2.2 งานวิจัยในประเทศ

สมบัติ วัจนะสาริกุล (2525 : 117) ได้ศึกษาทัศนะของผู้บริหารอาจารย์ และนักศึกษาที่มีต่อสภาพแวดล้อมและสถาบันการศึกษาเอกชน ทางด้านสภาพแวดล้อม กลุ่มเพื่อน พบว่า นักศึกษาใช้เวลาว่างไม่ถูกต้องอาจเป็นเพราะอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนชักนำไปในแนวทางที่ไม่ถูกต้องและไม่เกิดประโยชน์แก่นักศึกษา

รัตนา ศิริพาณิชย์ (2530 : 60) ได้ศึกษาปัญหาการปรับตัวของนักศึกษาไทย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต ผลการศึกษาพบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีปัญหาในการปรับตัวด้านการเรียนการสอนมากที่สุด คือมีความรู้สึกว่ามีการแข่งขันในการเรียน และรู้สึกว่า ตัวเองไม่อบอุ่นมั่นคง รองลงมาก็คือ ปัญหาด้านการปรับตัวด้านความสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษา กับเพื่อน คือรู้สึกว่า ตนเองว่าเหวเมื่อขาดเพื่อน เมื่อไปขอความช่วยเหลือ รู้สึกว่าเพื่อนไม่จริงใจต่อกัน

วัชรินทร์ แก้วลา (2531 : 85) ได้เสนอแนะการพัฒนาสภาพแวดล้อมสังคมกลุ่มเพื่อนเอื้ออำนวยต่อการเสริมสร้างบุคลิกภาพของนักศึกษานั้น วิทยาลัยครู ควรส่งเสริมให้นักศึกษาเห็นความสำคัญของเพื่อน กลุ่มพัฒนาคุณภาพของการจัดกิจกรรมนักศึกษา และการจัดให้คำปรึกษาแก่นักศึกษา

วัฒนา พุ่มเล็ก (2535 : 97) ได้ศึกษาถึงอิทธิพลขององค์ประกอบที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจะประสบปัญหาการคบเพื่อนมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

จากงานวิจัยดังกล่าว สรุปได้ว่า สัมพันธภาพที่ดีระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ทำให้นักเรียนมีความรับผิดชอบด้านการเรียน ทั้งนี้เพราะนักเรียนและเพื่อนมีการช่วยเหลือพึ่งพาซึ่งกันและกันในการเรียน มีความหวังใฝ่ไกลชีวิตสนิทสนมซึ่งกันและกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และทำกิจกรรมต่างๆร่วมกันในกลุ่มเพื่อความสามัคคี เพื่อให้เกิดความสำเร็จด้านการเรียน

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏิ จังหวัดนนทบุรี ปีการศึกษา 2548 จำนวน 300 คน เป็นนักเรียนชาย จำนวน 133 คน และนักเรียนหญิง จำนวน 167 คน ซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม มีจำนวน 8 ชุด ดังนี้

ชุดที่ 1 แบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไข ซึ่งแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ อายุ เพศ และระดับชั้น

ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไข

ชุดที่ 2 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต

ชุดที่ 3 แบบสอบถามบุคลิกภาพเก็บตัว - แสดงตัว

ชุดที่ 4 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ชุดที่ 5 แบบสอบถามการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน

ชุดที่ 6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ชุดที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

ชุดที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ชุดที่ 1 แบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไข ซึ่งแบ่งเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ อายุ เพศ และระดับชั้น

ตัวอย่าง แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดเติมข้อความลงในช่องว่าง หรือทำเครื่องหมาย ลงในช่องว่าง () ให้ตรงกับความเป็นจริง

1. เพศ

() ชาย

() หญิง

2. อายุ

() 9 – 10 ปี

() 10 – 11 ปี

() 11 – 12 ปี

3. ระดับชั้น

() ประถมศึกษาปีที่ 4

() ประถมศึกษาปีที่ 5

() ประถมศึกษาปีที่ 6

ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไข

1.2.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไข

1.2.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขของ สดใส นิยมจันทร์ (2541)

1.2.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ โดยใช้แนวคิดที่ได้จากข้อ 1.2.1 และ 1.2.2

ลักษณะของแบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท มี 5 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

ตัวอย่าง แบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไข

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไข

1. ให้นักเรียนอ่านข้อความต่อไปนี้ด้วยความรอบคอบ และพิจารณาเรื่องนั้นว่าตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนเพียงช่องเดียว

มากที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด

มาก หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก

ปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
น้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

2. ให้นักเรียนพิจารณาว่าเมื่อมีสภาพปัญหาในแต่ละข้อเกิดขึ้น นักเรียนแก้ไขอย่างไร ตามข้อ ก ข หรือ ค แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ทับข้อที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว

ข้อ	สภาพปัญหา	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	เมื่อนักเรียนมีปัญหาดังกล่าว นักเรียนทำอย่างไร
0	ครูสอนเร็วเกินไป						ก.ให้เพื่อนที่เข้าใจช่วยอธิบาย ข.บอกครูให้สอนช้าลงเพราะไม่เข้าใจ ค.สอนเร็วดีแล้ว จะได้จบชั่วโมงไวๆ
00	ข้าพเจ้าทำการบ้านไม่ได้						ก.ให้เพื่อนหรือครูอธิบายแล้วพยายามทำการบ้าน ข.ลอกการบ้านจากเพื่อน ค.ไม่ทำการบ้านส่ง

เกณฑ์การให้คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนนปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

1. นักเรียนเลือกตอบมากที่สุด	ให้	5	คะแนน
2. นักเรียนเลือกตอบมาก	ให้	4	คะแนน
3. นักเรียนเลือกตอบปานกลาง	ให้	3	คะแนน
4. นักเรียนเลือกตอบน้อย	ให้	2	คะแนน
5. นักเรียนเลือกตอบน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนนวิธีแก้ไข

นักเรียนใช้วิธีการแก้ไขแบบสู้ปัญหา	ได้	3	คะแนน
นักเรียนใช้วิธีการแก้ไขแบบยอม	ได้	2	คะแนน
นักเรียนใช้วิธีการแก้ไขแบบหนีปัญหา	ได้	1	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายแบบสอบถามปัญหา

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์(2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67 - 5.00	หมายถึง	ประสบปัญหาในระดับมาก
-------------	-------------	---------	----------------------

คะแนนเฉลี่ย	2.34 - 3.66	หมายถึง	ประสบปัญหาในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.00 - 2.33	หมายถึง	ประสบปัญหาในระดับน้อย
เกณฑ์การให้คะแนนวิธีแก้ปัญหา			
นักเรียนใช้วิธีแก้ปัญหาแบบสู้		ได้ 3	คะแนน
นักเรียนใช้วิธีแก้ปัญหาแบบยอมยอม		ได้ 2	คะแนน
นักเรียนใช้วิธีแก้ปัญหาแบบถอยหนี		ได้ 1	คะแนน
เกณฑ์การแปลความหมายวิธีแก้ปัญหา			
ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายในการวิจัยครั้งนี้ แปลผลได้ดังนี้			
คะแนนเฉลี่ย	2.64 - 3.00	หมายถึง	ใช้วิธีแก้ปัญหาแบบสู้
คะแนนเฉลี่ย	1.34 - 2.63	หมายถึง	ใช้วิธีแก้ปัญหาแบบยอมยอม
คะแนนเฉลี่ย	1.00 - 1.33	หมายถึง	ใช้วิธีแก้ปัญหาแบบถอยหนี

ชุดที่ 2 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต

- 2.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคต
 - 2.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต ของ สมจิตต์ เพิ่มพูน และกนกวรรณ อุ๋นใจ (2535)
 - 2.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ โดยใช้แนวคิดที่ได้จากข้อ 2.1 และ 2.2
- ลักษณะของแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย จริงน้อยที่สุด

ตัวอย่าง แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนด้านการศึกษาและการประกอบอาชีพ ขอให้นักเรียนพิจารณาข้อความดังกล่าวว่าเป็นจริงตรงกับการกระทำของนักเรียนเพียงใด เมื่ออ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการกระทำของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการกระทำของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการกระทำของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการกระทำของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการกระทำของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่ สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0	ด้านการคาดการณ์ไกลและการตัดสินใจเลือกกระทำ ข้าพเจ้าคิดว่าการเรียนหนังสือมีส่วนช่วยให้ข้าพเจ้าประสบความสำเร็จในอนาคต					
00	ข้าพเจ้าคิดว่าการศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับอาชีพไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ใดๆ					
0	ด้านการแก้ปัญหาและการวางแผน ถ้าข้าพเจ้าเรียนอ่อนในวิชาใดข้าพเจ้าจะหาความรู้เพิ่มเติมในรายวิชานั้น					
00	ข้าพเจ้าคิดว่าจะประกอบอาชีพใดในอนาคต					
0	ด้านการรู้จักระออยและมีความเพียรพยายามในปัจจุบันเพื่อความสำเร็จในชีวิต ถ้าข้าพเจ้ามีงานทำ ข้าพเจ้าจะลาออกจากโรงเรียน แม้ว่าข้าพเจ้าจะเรียนไม่จบชั้น ม. ต้น					
00	ข้าพเจ้าพยายามหาโอกาสเรียนต่อสูงๆ เพื่อที่จะได้ทำงานที่มั่นคงในอนาคต					

เกณฑ์การให้คะแนนลักษณะมุ่งอนาคต

1. ข้อความที่มีเครื่องหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด

ให้

5

คะแนน

จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายลักษณะมุ่งอนาคต

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67 - 5.00	หมายถึง	มีลักษณะมุ่งอนาคตมาก
คะแนนเฉลี่ย	2.34 - 3.66	หมายถึง	มีลักษณะมุ่งอนาคตปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.00 - 2.33	หมายถึง	มีลักษณะมุ่งอนาคตน้อย

ชุดที่ 3 แบบสอบถามบุคลิกภาพเก็บตัว - แสดงตัว

3.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพเก็บตัว – แสดงตัว

3.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามบุคลิกภาพเก็บตัว – บุคลิกภาพแสดงตัว ของ บงกช

สุขะจิระ(2538)

3.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ โดยใช้แนวคิดที่ได้จาก

ข้อ 3.1 และ 3.2

ลักษณะของแบบสอบถามบุคลิกภาพเก็บตัว – แสดงตัว เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่าง แบบสอบถามบุคลิกภาพเก็บตัว - แสดงตัว

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามคุณลักษณะ และความรู้สึกนึกคิดทั่วไป เกี่ยวกับตัวนักเรียน ขอให้นักเรียนพิจารณาว่าคำตอบตรงกับความเป็นจริงที่ท่านรู้สึกนึกคิด หรือที่กระทำอยู่

แล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือ ช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนเพียงข้อเดียว ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรกระทำของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรกระทำของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรกระทำของนักเรียนบางครั้ง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรกระทำของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรกระทำของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0	ข้าพเจ้าจะเข้าไปทักทายทันทีเมื่อพบเจอคน					
00	ข้าพเจ้าเป็นคนที่ชอบคิดไตร่ตรองก่อนลงมือทำสิ่งต่างๆ					

เกณฑ์การให้คะแนนบุคลิกภาพเก็บตัว - แสดงตัว

1. ข้อความที่มีเครื่องหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายบุคลิกภาพเก็บตัว – แสดงตัว

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของสมจิตร์ อภิธนาพงศ์.(2523 : 2)
ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนน	44-85	หมายถึง	มีบุคลิกภาพแสดงตัว
คะแนน	17-43	หมายถึง	มีบุคลิกภาพเก็บตัว

ชุดที่ 4 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

4.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

4.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของ ปริยดา ยะวงศา (2546)

4.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ โดยใช้แนวคิดที่ได้จาก
ข้อ 4.1 และ 4.2

ลักษณะแบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นแบบมาตราส่วน
ประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท มี 5 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง
น้อย น้อยที่สุด

ตัวอย่าง แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เมื่ออ่าน
ข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงเก็บ
ข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรกระทำของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรกระทำของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรกระทำของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรกระทำของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรกระทำของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0	ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกในการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษที่ชอบ					
00	ข้าพเจ้าไม่ยอมมาเรียนวิชา ภาษาอังกฤษเพราะเป็นวิชาที่น่า เบื่อ					

เกณฑ์การให้คะแนนแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

1. ข้อความที่มีเครื่องหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67 – 5.00	หมายถึง	มีแรงจูงใจในการเรียนมาก
คะแนนเฉลี่ย	2.34 – 3.66	หมายถึง	มีแรงจูงใจในการเรียนปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 2.33	หมายถึง	มีแรงจูงใจในการเรียนน้อย

ชุดที่ 5 แบบสอบถามการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน

5.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน

5.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียนของ พระมาทิตย์ บุญเสริม (2548)

5.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ โดยใช้แนวคิดที่ได้จากข้อ 5.1 และ 5.2

ลักษณะของแบบสอบถามการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียนเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริงจริงบ้าง จริงน้อย จริงน้อยที่สุด

ตัวอย่าง แบบสอบถามการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน เมื่ออ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย $\sqrt{\quad}$ ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรกระทำของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรกระทำของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรกระทำของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรกระทำของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรกระทำของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	ผู้ปกครองไม่ค่อยสนใจซักถามเกี่ยวกับการเรียนของข้าพเจ้า					
00	ผู้ปกครองสอนการบ้านให้แก่ข้าพเจ้า					

เกณฑ์การให้คะแนนการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน

1. ข้อความที่มีเครื่องหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67 – 5.00	หมายถึง	การเอาใจใส่ของผู้ปกครองมาก
คะแนนเฉลี่ย	2.34 – 3.66	หมายถึง	การเอาใจใส่ของผู้ปกครองปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 2.33	หมายถึง	การเอาใจใส่ของผู้ปกครองน้อย

ชุดที่ 6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

6.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

6.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของเนตรชนก พุ่มพวง (2546)

6.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ โดยใช้แนวคิดที่ได้จากข้อ 6.1 และ 6.2

ลักษณะของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย จริงน้อยที่สุด

ตัวอย่าง แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เมื่ออ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย \checkmark ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรกระทำของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรกระทำของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรกระทำของนักเรียนบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรกระทำของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรกระทำของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	วิธีการสอนของครู ครูสอนโดยไม่สนใจว่านักเรียนเข้าใจหรือไม่					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
00	สถานที่เรียน ห้องเรียนมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย					
000	สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน สื่อและอุปกรณ์มีจำนวนเพียงพอกับ จำนวนนักเรียน					

เกณฑ์การให้คะแนนลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

1. ข้อความที่มีเครื่องหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์(2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67 – 5.00	หมายถึง	ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนดี
คะแนนเฉลี่ย	2.34 – 3.66	หมายถึง	ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนดีพอใช้
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 2.33	หมายถึง	ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนไม่ดี

ชุดที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

7.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

7.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ของ เนตรชนก พุ่มพวง (2546)

7.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ โดยใช้แนวคิดที่ได้จากข้อ 7.1 และ 7.2

ลักษณะแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู เป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย จริงน้อยที่สุด

ตัวอย่าง แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู เมื่ออ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย \checkmark ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรกระทำของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรกระทำของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรกระทำของนักเรียนบางครั้ง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรกระทำของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรกระทำของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0	การปฏิบัติตนของนักเรียนกับครู ข้าพเจ้าไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนของครู					
00	การปฏิบัติตนของครูต่อนักเรียน ครูรับฟังเหตุผลของนักเรียน					

เกณฑ์การให้คะแนนสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

1. ข้อความที่มีเครื่องหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริง	ให้	4	คะแนน

จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน
2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนน ดังนี้			
จริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67 – 5.00	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูดี
คะแนนเฉลี่ย	2.34 – 3.66	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูพอใช้
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 2.33	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูไม่ดี

ชุดที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

8.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

8.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ของ พระมหาสุพจน์ สมเพชร (2547)

8.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ โดยใช้แนวคิดที่ได้จากข้อ 8.1 และ 8.2

ลักษณะของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย จริงน้อยที่สุด

ตัวอย่าง แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน เมื่ออ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย \checkmark ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรกระทำของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรกระทำของนักเรียนมาก

การหาคุณภาพเครื่องมือ

1. หาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face validity) ของแบบสอบถาม โดยผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรณรัตน์ พลอยล้อมแสง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ และอาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา เป็นผู้ตรวจสอบความเหมาะสมสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ และภาษาที่ใช้แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดลองใช้

2. การหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (Item Discrimination) ของแบบสอบถาม ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 ของโรงเรียนวัดลานนาบุญ จังหวัดนนทบุรี ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คน แล้วนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดเพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (Item Discrimination) โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง - กลุ่มต่ำ นำคะแนนกลุ่มที่สูงและต่ำ มาเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายข้อโดยใช้ t-test โดยเลือกเฉพาะข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาใช้เป็นแบบสอบถามในการวิจัย ได้ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม ดังนี้

2.1 แบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 20 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.719 - 9.684

2.2 แบบสอบถามวิธีแก้ไข จำนวน 20 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.273 - 6.892

2.3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต จำนวน 16 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 3.383 - 8.290

2.4 แบบสอบถามบุคลิกภาพ จำนวน 17 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.483 - 5.584

2.5 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 19 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.638 - 9.467

2.6 แบบสอบถามการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน จำนวน 21 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.343 - 8.236

2.7 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 15 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 3.032 - 7.564

2.8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู จำนวน 18 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.662 - 9.707

2.9 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน จำนวน 15 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 3.174 - 8.795

3. การหาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยใช้เฉพาะข้อที่เลือกแล้วในข้อ 2 ไปหาความเชื่อมั่น โดยหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (α Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ปรากฏว่าได้ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามดังนี้

3.1 แบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ได้ความเชื่อมั่นเท่ากับ .8611

- 3.2 แบบสอบถามวิธีแก้ไข ได้ความเชื่อมั่นเท่ากับ .7290
 3.3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต ได้ความเชื่อมั่นเท่ากับ .8301
 3.4 แบบสอบถามบุคลิกภาพ ได้ความเชื่อมั่นเท่ากับ .7330
 3.5 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ได้ความเชื่อมั่น

เท่ากับ .7909

3.6 แบบสอบถามการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน ได้ความเชื่อมั่นเท่ากับ .8248

3.7 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ได้ความเชื่อมั่นเท่ากับ .7399

3.8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ได้ความเชื่อมั่นเท่ากับ .8274

3.9 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ได้ความเชื่อมั่น

เท่ากับ .8251

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยทำหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒไปยังโรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏิ จังหวัดนนทบุรี เพื่อขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์จากผู้อำนวยการโรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏิ ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. ผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยตนเอง ระหว่างวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2549 ถึงวันที่ 1 มีนาคม 2549 โดยแจกแบบสอบถามให้นักเรียน จำนวน 300 ฉบับ ได้แบบสอบถามคืนมาครบทุกฉบับ

3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามมาตรวจสอบความสมบูรณ์ คือตอบคำถามครบทุกข้อ ปรากฏว่าสมบูรณ์ทุกฉบับ แล้วจึงนำมาให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด จากนั้นจึงนำมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐานต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขจำแนกตามตัวแปรเพศ บุคลิกภาพ ลักษณะมุ่งอนาคต แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ การเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

2. วิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหาทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขจำแนกตามอายุ และระดับชั้น

สถิติที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรม SPSS (Statistical Package for the Social Science) โดยกำหนดระดับความมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ที่ใช้สถิติวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

- 1.สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
- 2.สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ ได้แก่

2.1 หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถาม โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง – กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t- test

2.2 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 วิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขจำแนกตามตัวแปรเพศ บุคลิกภาพ ลักษณะมุ่งอนาคต แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ การเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน โดยใช้ t-test

3.2 วิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหาทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขจำแนกตามตัวแปรอายุ และระดับชั้น โดยใช้การวิเคราะห์การแปรปรวนทางเดียว (One – Way Analysis of Variance) เมื่อพบความแตกต่างของตัวแปร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทดสอบเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของเชฟเฟ (Scheffe's Method)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ศึกษาค้นคว้า

ในการวิเคราะห์และการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้แทนความหมายดังต่อไปนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
n	แทน	จำนวนนักเรียน
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of freedom)
SS	แทน	ผลบวกกำลังสองของคะแนนแต่ละตัว(Sum of Squares)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยกำลังสองของคะแนนแต่ละตัว(Mean Squares)
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน t - distribution
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน F - distribution

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1.เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างตามตัวแปรที่ศึกษา โดยคำนวณหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2.เสนอผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขจำแนกตามเพศ บุคลิกภาพ ลักษณะมุ่งอนาคต แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ การเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน โดยใช้ t -test

3.เสนอผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขเรียนจำแนกตามอายุ และระดับชั้น โดยใช้การวิเคราะห์การแปรปรวนทางเดียว (One - Way Analysis of Variance) เมื่อพบความแตกต่างของตัวแปรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของเชฟเฟ (Scheffe's Method)

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เสนอผลการวิเคราะห์ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของนักเรียน จำแนกตามเพศ อายุ ระดับชั้น ลักษณะมุ่งอนาคต บุคลิกภาพ แรงจูงใจในการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ การเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ตอนที่ 2 เสนอผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขจำแนกตามเพศ บุคลิกภาพ ลักษณะมุ่งอนาคต แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ การเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ตอนที่ 3 เสนอผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขเรียนจำแนกตามอายุ และระดับชั้น โดยใช้การวิเคราะห์การแปรปรวนทางเดียว (One - Way Analysis of Variance) เมื่อพบความแตกต่างของตัวแปรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่

ตอนที่ 1 เสนอผลการวิเคราะห์ค่าร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของนักเรียน จำแนกตามเพศ อายุ ระดับชั้น ลักษณะมุ่งอนาคต บุคลิกภาพ แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ การเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ดังแสดงในตาราง 1 - 3

ตาราง 1 แสดงค่าร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาการเรียน วิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏิจำแนกตามตัวแปรเพศ อายุ และระดับชั้น

ตัวแปร	ระดับตัวแปร	จำนวน (คน)	ร้อยละ	ปัญหาการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ			วิธีแก้ไข		
				\bar{X}	S.D.	การแปลผล	\bar{X}	S.D.	การแปลผล
เพศ	ชาย	133	44.33	3.37	.40	ปานกลาง	2.70	.16	สูง
	หญิง	167	55.67	3.40	.42	ปานกลาง	2.68	.16	สูง
	รวม	300	100.0	3.39	.41	ปานกลาง	2.69	.16	สูง

ตาราง 1 (ต่อ)

ตัวแปร	ระดับตัวแปร	จำนวน (คน)	ร้อยละ	ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ			วิธีแก้ไข		
				\bar{X}	S.D.	การแปลผล	\bar{X}	S.D.	การแปลผล
อายุ	9-9.11	90	30.00	3.42	.43	ปานกลาง	2.70	.18	ปานกลาง
	10-10.11	95	31.67	3.37	.45	ปานกลาง	2.67	.16	ปานกลาง
	11-12	115	38.33	3.39	.37	ปานกลาง	2.70	.15	ปานกลาง
	รวม	300	100.00	3.39	.41	ปานกลาง	2.69	.16	ปานกลาง
ระดับชั้น	ป.4	159	53.00	3.41	.43	ปานกลาง	2.68	.16	ปานกลาง
	ป.5	61	20.33	3.42	.40	ปานกลาง	2.66	.15	ปานกลาง
	ป.6	80	26.67	3.32	.38	ปานกลาง	2.73	.16	ปานกลาง
	รวม	300	100.00	3.39	.41	ปานกลาง	2.69	.16	ปานกลาง

จากตาราง 1 เมื่อพิจารณานักเรียน จำนวน 300 คน จำแนกตามเพศ พบว่าส่วนใหญ่เป็นนักเรียนหญิง จำนวน 167 คน คิดเป็นร้อยละ 55.67 รองลงมาเป็นนักเรียนชาย จำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 44.33 เมื่อพิจารณาปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไข พบว่านักเรียนชายมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลางและมีวิธีแก้ไขแบบสู้ นักเรียนหญิงมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลางและมีวิธีแก้ไขแบบสู้

จำแนกตามอายุ พบว่าส่วนใหญ่เป็นนักเรียนที่มีอายุ 11 – 12 ปี จำนวน 115 คน คิดเป็นร้อยละ 38.33 รองลงมา เป็นนักเรียนที่มีอายุ 10 – 10 ปี 11 เดือน จำนวน 95 คน คิดเป็นร้อยละ 31.67 และเป็นนักเรียนที่มีอายุ 9 – 9 ปี 11 เดือน จำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 30.00 เมื่อพิจารณาปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไข พบว่า นักเรียนอายุ 9 – 9 ปี 11 เดือน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลางและมีวิธีแก้ไขแบบสู้ นักเรียนอายุ 10 – 10 ปี 11 เดือน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลางและมีวิธีแก้ไขแบบสู้ นักเรียนอายุ 11 – 12 ปี มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลางและมีวิธีแก้ไขแบบสู้

จำแนกตามระดับชั้น พบว่าส่วนใหญ่เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 159 คน คิดเป็นร้อยละ 53.00 รองลงมาเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 26.67 และเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 20.33 เมื่อพิจารณาปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไข พบว่า นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลางและมีวิธีแก้ไขแบบสู้ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลางและมีวิธีแก้ไขแบบสู้ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลางและมีวิธีแก้ไขแบบสู้ และพบว่านักเรียนทั้งหมด มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง และมีวิธีแก้ไขแบบสู้

ตาราง 2 แสดงค่าร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาการเรียน วิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏิ จำแนกตามตัวแปร ลักษณะมุ่งอนาคต บุคลิกภาพ แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ การเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ตัวแปร	ระดับตัวแปร	จำนวน (คน)	ร้อยละ	ปัญหาการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ			วิธีแก้ไข		
				\bar{X}	S.D.	การแปลผล	\bar{X}	S.D.	การแปลผล
ลักษณะมุ่งอนาคต	มาก	155	51.66	3.45	.46	ปานกลาง	2.71	.16	สู้
	ปานกลาง	145	48.33	3.33	.34	ปานกลาง	2.66	.17	สู้
	น้อย	-	-	-	-	-	-	-	-
	รวม	300	100.00	3.39	.41	ปานกลาง	2.69	.16	สู้
บุคลิกภาพ	เก็บตัว	147	49.00	3.44	.46	ปานกลาง	2.66	.14	สู้
	แสดงตัว	153	51.00	3.35	.36	ปานกลาง	2.72	.17	สู้
	รวม	300	100.00	3.39	.41	ปานกลาง	2.69	.16	สู้
แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	มาก	99	33.00	3.56	.43	ปานกลาง	2.71	.12	สู้
	ปานกลาง	201	67.00	3.30	.38	ปานกลาง	2.68	.18	สู้
	น้อย	-	-	-	-	-	-	-	-
	รวม		100.00	3.39	.41	ปานกลาง	2.69	.16	สู้

ตาราง 2 (ต่อ)

ตัวแปร	ระดับ ตัวแปร	จำนวน (คน)	ร้อยละ	ปัญหาการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ			วิธีแก้ไข		
				\bar{X}	S.D.	การแปล ผล	\bar{X}	S.D.	การแปล ผล
การเอาใจ ใส่ของ ผู้ปกครอง ที่มีต่อการ เรียนของ นักเรียน	มาก	128	42.67	3.45	.42	ปานกลาง	2.69	.15	ปานกลาง
	ปานกลาง	172	57.33	3.35	.41	ปานกลาง	2.69	.17	
	น้อย	-	-	-	-	-	-	-	
	รวม	300	100.00	3.39	.41	ปานกลาง	2.69	.16	
ลักษณะ ทาง กายภาพ ทางการ เรียนวิชา ภาษา อังกฤษ	ดี	57	19.00	3.57	.40	ปานกลาง	2.70	.15	ปานกลาง
	ดีพอใช้	242	80.67	3.35	.41	ปานกลาง	2.69	.17	
	ไม่ดี	1	0.33	-	-	-	-	-	
	รวม	300		3.39	.41	ปานกลาง	2.69	.16	
สัมพันธ ภาพ ระหว่าง นักเรียน กับครู	ดี	151	50.33	3.48	.42	ปานกลาง	2.70	.16	ปานกลาง
	ดีพอใช้	149	49.67	3.31	.39	ปานกลาง	2.69	.19	
	ไม่ดี	-	-	-	-	-	-	-	
	รวม	300	100.00	3.39	.41	ปานกลาง	2.69	.16	
สัมพันธ ภาพ ระหว่าง นักเรียน กับเพื่อน	ดี	78	26.00	3.58	.41	ปานกลาง	2.71	.16	ปานกลาง
	ดีพอใช้	222	74.00	3.33	.40	ปานกลาง	2.69	.16	
	ไม่ดี	-	-	-	-	-	-	-	
	รวม	300	100.00	3.39	.41	ปานกลาง	2.69	.16	

ได้รับลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษดีพอใช้มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับปานกลางและมีวิธีแก้ไขแบบสู้

เมื่อจำแนกตามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู พบว่า ส่วนใหญ่เป็นนักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูดี จำนวน 151 คน คิดเป็นร้อยละ 50.33 รองลงมาเป็นนักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูดีพอใช้ จำนวน 149 คิดเป็นร้อยละ 49.67 เมื่อพิจารณาปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไข พบว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูดีมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับปานกลางและมีวิธีแก้ไขแบบสู้ นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูดีพอใช้มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับปานกลางและมีวิธีแก้ไขแบบสู้

เมื่อจำแนกตามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน พบว่า ส่วนใหญ่เป็นนักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนดีพอใช้ จำนวน 222 คน คิดเป็นร้อยละ 74.00 รองลงมา เป็นนักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนดี จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 26.00 เมื่อพิจารณาปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไข พบว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนดีมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับปานกลางและมีวิธีแก้ไขแบบสู้ นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนดีพอใช้มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับปานกลางและมีวิธีแก้ไขแบบสู้ และพบว่า นักเรียนทั้งหมด มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลางและมีวิธีแก้ไขแบบสู้

ตาราง 3 แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของนักเรียน จำแนกตามลักษณะ มุ่งอนาคต บุคลิกภาพ แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ การเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และวิธีแก้ไข

ตัวแปรที่ศึกษา	\bar{X}	S.D.	การแปลผล
ลักษณะมุ่งอนาคต	3.73	.42	มาก
บุคลิกภาพ	55.52	6.74	แสดงตัว
แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	3.42	.43	ปานกลาง
การเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน	3.56	.43	ปานกลาง

ตาราง 3 (ต่อ)

ตัวแปรที่ศึกษา	\bar{X}	S.D.	การแปลผล
ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ	3.28	.36	ดีพอใช้
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู	3.68	.42	ดี
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับ เพื่อน	3.40	.34	ดีพอใช้
ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	3.39	.41	ปานกลาง
วิธีแก้ไข	2.69	.16	แบบสู้

จากตาราง 3 พบว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 2 จำนวน 300 คน มีลักษณะมุ่งอนาคตระดับมาก มีบุคลิกภาพแสดงตัว มีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระดับปานกลาง มีการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียนระดับปานกลาง มีลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษดีพอใช้ มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูดี มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนดีพอใช้ มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระดับปานกลาง และมีวิธีแก้ไขแบบสู้

ตอนที่ 2 เสนอผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขจำแนกตามตัวแปรเพศ ลักษณะมุ่งอนาคต บุคลิกภาพ แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ การเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน โดยใช้ t-test ดังแสดงในตาราง 4 และ ตาราง 5

ตาราง 4 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

จำแนกตามตัวแปรเพศ ลักษณะมุ่งอนาคต บุคลิกภาพ แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ การเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ตาราง 4 (ต่อ)

ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ				t
ตัวแปรที่ศึกษา	ระดับตัวแปร	\bar{X}	S.D.	
เพศ	ชาย	3.37	.40	-569
	หญิง	3.40	.42	
ลักษณะมุ่งอนาคต	มาก	3.45	.46	2.698**
	ปานกลาง	3.33	.34	
บุคลิกภาพ	เก็บตัว	3.44	.46	1.897
	แสดงตัว	3.35	.36	
แรงจูงใจในการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ	มาก	3.56	.43	4.916**
	ปานกลาง	3.30	.38	
การเอาใจใส่ของ ผู้ปกครอง ที่มีต่อการเรียน ของนักเรียน	มาก	3.45	.42	2.141*
	ปานกลาง	3.35	.41	
ลักษณะทางกาย ภาพทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ	ดี	3.57	.40	3.668**
	ดีพอใช้	3.35	.41	
สัมพันธภาพระหว่าง นักเรียนกับครู	ดี	3.48	.42	3.568**
	ดีพอใช้	3.31	.39	

ตาราง 4 (ต่อ)

ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ				t
ตัวแปรที่ศึกษา	ระดับตัวแปร	\bar{X}	S.D.	
สัมพันธภาพระหว่าง นักเรียนกับเพื่อน	ดี	3.58	.41	4.726**
	ดีพอใช้	3.33	.40	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตมากและปานกลางมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัว และแสดงตัว มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นักเรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากและปานกลาง มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นักเรียนที่มีการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียนมากและปานกลาง มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นักเรียนที่ได้รับลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษดีและดีพอใช้ มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูดีและดีพอใช้ มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนดีและดีพอใช้ มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 5 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างวิธีแก้ไข จำแนกตามตัวแปรเพศ ลักษณะมุ่งอนาคต บุคลิกภาพ แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ การเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ตาราง 5 (ต่อ)

วิธีแก้ไขปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ				t
ตัวแปรที่ศึกษา	ระดับตัวแปร	\bar{X}	S.D.	
เพศ	ชาย	2.70	.16	1.486
	หญิง	2.68	.16	
ลักษณะมุ่งอนาคต	มาก	2.71	.16	1.617
	ปานกลาง	2.68	.17	
บุคลิกภาพ	เก็บตัว	2.72	.14	2.587*
	แสดงตัว	2.66	.17	
แรงจูงใจในการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ	มาก	2.71	.12	1.427
	ปานกลาง	2.68	.18	
การเอาใจใส่ของ ผู้ปกครองที่มีต่อ การเรียนของนักเรียน	มาก	2.69	.15	-.157
	ปานกลาง	2.69	.17	
ลักษณะทางกายภาพ ทางการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ	ดี	2.70	.15	.936
	ดีพอใช้	2.69	.17	
สัมพันธภาพระหว่าง นักเรียนกับครู	ดี	2.70	.16	.485
	ดีพอใช้	2.69	.19	

ตาราง 5 (ต่อ)

วิธีแก้ไขปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ				t
ตัวแปรที่ศึกษา	ระดับตัวแปร	\bar{X}	S.D.	
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน	ดี	2.71	.16	1.003
	ดีพอใช้	2.69	.16	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 5 พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีวิธีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตมากและปานกลาง มีวิธีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัว มีวิธีแก้ไขแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นักเรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากและปานกลาง มีวิธีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นักเรียนที่มีการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียนมากและปานกลางมีวิธีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นักเรียนที่มีลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษดีและดีพอใช้ มีวิธีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูดีและดีพอใช้ มีวิธีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนดีและดีพอใช้ มีวิธีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตอนที่ 3 เสนอผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขเรียนจำแนกตามอายุ ระดับชั้น โดยใช้การวิเคราะห์การแปรปรวนทางเดียว (One – Way Analysis of Variance) เมื่อพบความแตกต่างของตัวแปรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของเชฟเฟ (Scheffe's Method) ดังแสดงในตาราง 6 – 10

ตาราง 6 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน จำแนกตามตัวแปรอายุ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	.118	.059	.341
ภายในกลุ่ม	297	51.245	.173	
รวม	299	51.362		

จากตาราง 6 พบว่านักเรียนที่มีอายุต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 7 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน จำแนกตามตัวแปรระดับชั้น

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	.533	.266	1.556
ภายในกลุ่ม	297	50.830	.171	
รวม	299	51.362		

จากตาราง 7 พบว่านักเรียนที่มีระดับชั้นต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 8 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างวิธีแก้ไขของนักเรียน จำแนกตามตัวแปรอายุ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	.038	.019	.708
ภายในกลุ่ม	297	7.867	.026	
รวม	299	7.904		

จากตาราง 8 พบว่านักเรียนที่มีอายุต่างกัน มีวิธีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 9 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างวิธีแก้ไขของนักเรียน จำแนกตามตัวแปรระดับชั้น

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	.187	.094	3.60*
ภายในกลุ่ม	297	7.717	.026	
รวม	299	7.904		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 9 พบว่านักเรียนที่มีระดับชั้นต่างกัน มีวิธีแก้ไขแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยวิธีการของ เชฟเฟ (Scheffe' s Method) ดังแสดงในตาราง 10

ตาราง 10 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ของวิธีแก้ไขของนักเรียนจำแนกตามระดับชั้น ด้วยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe' s Method)

วิธีแก้ไขปัญหาการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ	วิธีแก้ไขปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ		
	ป. 5	ป. 4	ป. 6
\bar{X}	2.66	2.68	2.73
ป.5	-	.02	.13 *
ป.4		-	.05
ป.6			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 10 พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีวิธีแก้ไขแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีวิธีแก้ไขแบบสู้ได้ดีกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 คู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏิ จังหวัดนนทบุรี
2. เพื่อเปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไข ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏิ จังหวัดนนทบุรี ตามตัวแปร เพศ อายุ ระดับชั้น ลักษณะมุ่งอนาคต บุคลิกภาพ แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ การเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขแตกต่างกัน
2. นักเรียนที่มีอายุต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขแตกต่างกัน
3. นักเรียนที่เรียนอยู่ในระดับชั้นต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขแตกต่างกัน
4. นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขแตกต่างกัน
5. นักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัว มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขแตกต่างกัน
6. นักเรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขแตกต่างกัน
7. นักเรียนที่มีการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียนต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขแตกต่างกัน
8. นักเรียนที่มีลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขแตกต่างกัน
9. นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขแตกต่างกัน

10. นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏิ จังหวัดนนทบุรี ปีการศึกษา 2548 จำนวน 300 คน เป็นนักเรียนชาย จำนวน 133 คน และนักเรียนหญิง จำนวน 167 คน ซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ (Independent Variable)

- 1.1 เพศ
- 1.2 อายุ
- 1.3 ระดับชั้น
- 1.4 ลักษณะมุ่งอนาคต
- 1.5 บุคลิกภาพ
- 1.6 แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
- 1.7 การเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน
- 1.8 ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
- 1.9 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
- 1.10 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

2. ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่

- 2.1 ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
- 2.2 วิธีแก้ไข

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไข ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏิ จังหวัดนนทบุรี ซึ่งประกอบด้วย

1. แบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไข ซึ่งแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ อายุ เพศ และระดับชั้น
- ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไข

- 2 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต
- 3 แบบสอบถามบุคลิกภาพเก็บตัว และแสดงตัว
- 4 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
- 5 แบบสอบถามการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน
- 6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
- 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
- 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรม (SPSS Statistical Package for the Social Science) โดยกำหนดระดับความมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ที่ใช้สถิติวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ ได้แก่
 - 2.1 หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถาม โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง - กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t - test
 - 2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)
3. สถิติที่ใช้ในทดสอบสมมติฐาน
 - 3.1 วิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขจำแนกตามเพศ บุคลิกภาพ ลักษณะมุ่งอนาคต แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ การเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน โดยใช้ t-test
 - 3.2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขจำแนกตามอายุ ระดับชั้น โดยใช้การวิเคราะห์การแปรปรวนทางเดียว (One - Way Analysis of Variance) เมื่อพบความแตกต่างของตัวแปรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของเชฟเฟ (Scheffe's Method)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้ามี่ดังนี้

1. นักเรียนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง และมีวิธีแก้ไขแบบสุ
2. นักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
3. นักเรียนที่มีอายุต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
4. นักเรียนที่เรียนอยู่ในระดับชั้นต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่มีวิธีแก้ไขแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณารายคู่ พบว่า นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีวิธีแก้ไขแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีวิธีแก้ไขแบบสุดีกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
5. นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แต่มีวิธีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
6. นักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัว มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่มีวิธีแก้ไขแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
7. นักเรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่มีวิธีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
8. นักเรียนที่มีการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียนต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แต่มีวิธีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
9. นักเรียนที่ได้รับลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่มีวิธีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
10. นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่มีวิธีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
11. นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่มีวิธีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผล

ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า

1. นักเรียนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง และมีวิธีแก้ไขแบบสู้อภิปรายผลได้ดังนี้

1.1 นักเรียนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้เพราะในปัจจุบัน นักเรียนมีสื่อที่จะหาความรู้เพิ่มเติมมากขึ้น จากการสัมภาษณ์นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏิ จะเห็นได้ว่าสื่อมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตและการเรียนรู้ของนักเรียนมาก ไม่ว่าจะเป็นทางโทรทัศน์ ทางวิทยุ ทางหนังสือพิมพ์ และทางอินเทอร์เน็ต ซึ่งสื่อเหล่านี้สามารถช่วยให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาอังกฤษมากกว่าในห้องเรียน โดยเฉพาะทางอินเทอร์เน็ต ยิ่งมีผลต่อการเรียนของนักเรียนมาก เพราะอินเทอร์เน็ตมีความรู้มากมายทั่วโลกที่มีประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจ และภาษาอังกฤษก็เป็นภาษากลางในการสื่อสารทางอินเทอร์เน็ต ผู้เล่นจึงเกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษไปในตัว ซึ่งช่วยให้นักเรียนที่เล่นอินเทอร์เน็ตเข้าใจภาษาอังกฤษมากขึ้น เพราะต้องพยายามเข้าใจข้อความที่ใช้สื่อสารกันทางอินเทอร์เน็ต ซึ่งก่อให้เกิดผลดีต่อนักเรียนในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ นอกจากนั้นสื่อทางโทรทัศน์ก็มีการให้ความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษมากขึ้น มีรายการที่สอนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะทุกวันทำให้นักเรียนได้รับความรู้ทางด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น ส่วนสื่อทางวิทยุก็มีรายการเพื่อการศึกษาที่สอนเกี่ยวกับภาษาอังกฤษทุกวัน นักเรียนก็สามารถได้ฝึกฝนการฟังภาษาอังกฤษจากรายการวิทยุได้ ส่วนทางหนังสือพิมพ์ ก็จะมีหนังสือ Student Weekly ซึ่งเป็นหนังสือเกี่ยวกับการศึกษาที่เป็นภาษาอังกฤษ และเป็นหนังสือเกี่ยวกับเด็กนักเรียนโดยเฉพาะ นักเรียนที่สนใจการอ่านก็จะได้รับความรู้ด้านคำศัพท์ และสามารถอ่านได้คล่องขึ้น จากสื่อต่างๆเหล่านี้ทำให้ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏิอยู่ในระดับปานกลาง

1.2 นักเรียนมีวิธีแก้ไขแบบสู้อ ทั้งนี้เพราะ วิธีแก้ไขแบบสู้อ คือ วิธีการที่นักเรียนพยายามที่จะเอาชนะอุปสรรคและนำตนไปสู่เป้าหมายให้ได้ โดยเพิ่มความพยายามหรือเพิ่มกิจกรรมขึ้น หรือหาวิธีการไปให้ถึงเป้าหมายอีกหลายๆ วิธี และลงมือแก้ปัญหานั้นด้วยตนเอง (สุภาพรรณ โคตรจรัส : 2531 : 304 – 319) ซึ่งวิธีการแก้ไขปัญหาแบบสู้อนี้จะช่วยให้นักเรียนได้ฝึกสมองและความคิดในการแก้ปัญหในการเรียนได้ดี และเป็นการแสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนมาก และมีความพยายามแก้ไขปัญหาการเรียนด้วยความตั้งใจและพยายาม ซึ่งจะเป็นสิ่งที่ดีต่อตัวนักเรียนเอง เพราะจะทำให้นักเรียนได้มีการพัฒนาทักษะในด้านการคิดแก้ปัญหได้ดี และสามารถที่จะนำหลักวิธีการแก้ไขปัญหาแบบสู้อไปปรับใช้กับปัญหาในการเรียนวิชาอื่นๆได้อีกด้วย

2 นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อภิปรายผลได้ดังนี้

2.1. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน แสดงว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมี

ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษใกล้เคียงกัน ทั้งนี้เพราะนักเรียนชายและนักเรียนหญิงอยู่ในสิ่งแวดล้อมและสภาพการเรียนรู้อันใหญ่เป็นแบบเดียวกัน ผู้สอนมักเป็นคนๆเดียวกัน ส่วนมากครูมักใช้วิธีการสอนที่คล้ายกันทุกห้องเรียน จึงเป็นเหตุผลที่ทำให้นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขที่ไม่แตกต่างกันดังที่ สุมิตรรา อังวัฒนคุณ (2535 : 47) กล่าวว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ คุณภาพการสอนเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผู้เรียน ผู้เรียนจะเรียนดีหรือมีประสิทธิผลเพียงใด ขึ้นอยู่กับพฤติกรรมและวิธีการสอนของผู้สอนแสดงออกมาในกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งผู้สอนจะเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญมากในการสอน เป็นผู้ก่อให้เกิดการเรียนรู้ และทำให้การสอนเกิดประสิทธิผล ทั้งนี้ นักศึกษาชายและหญิงอยู่ในสภาพการเรียนรู้อันใกล้เคียงกันจึงทำให้มีปัญหาการเรียนไม่ต่างกัน

2.2 นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมี วิธีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน แสดงว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมี วิธีแก้ไขปัญหาได้ใกล้เคียงกัน นั่นคือนักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีวิธีแก้ไขแบบสับสนเหมือนกัน ทั้งนี้เพราะวิธีการแก้ไขปัญหาแบบสับสนจะช่วยให้ นักเรียนได้ฝึกสมองและความคิดในการแก้ปัญหาในการเรียนได้ดี และเป็นการแสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนมาก และมีความพยายามแก้ไขปัญหาการเรียนด้วยความตั้งใจและพยายาม ซึ่งจะเป็นสิ่งที่ดีต่อตัวนักเรียนเอง เพราะจะทำให้ นักเรียนได้มีการพัฒนาทักษะในด้านการคิดแก้ปัญหาได้ดี และสามารถที่จะนำหลักวิธีการแก้ไขปัญหาแบบสับสนไปปรับใช้กับปัญหาในการเรียนวิชาอื่นๆได้อีกด้วย การที่นักเรียนชายและนักเรียนหญิงอยู่ในสภาพการเรียนรู้อันคล้ายคลึงกัน มีพื้นฐานความรู้ ความคิดในการแก้ปัญหาในระดับที่ใกล้เคียงกัน ซึ่งส่วนมากครูมักจะมีวิธีการสอนและฝึกฝนให้นักเรียนมีวิธีแก้ไขปัญหามาแบบเดียวกันในทุกห้องเรียน ซึ่งทำให้นักเรียนมีวิธีแก้ไขปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน เพราะการคิดแก้ปัญหา นั้นต้องได้รับการปลูกฝังและการฝึกฝนจากครู นักเรียนจึงจะสามารถแก้ปัญหาได้ดี ดังที่ สุมิตรรา อังวัฒนคุณ (2535 : 47) กล่าวว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ คุณภาพการสอนเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผู้เรียน ผู้เรียนจะเรียนดีหรือมีประสิทธิผลเพียงใด ขึ้นอยู่กับพฤติกรรมและวิธีการสอนของผู้สอนแสดงออกมาในกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งผู้สอนจะเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญมากในการสอน เป็นผู้ก่อให้เกิดการเรียนรู้ และทำให้การสอนเกิดประสิทธิผล ทั้งนี้ นักศึกษาชายและหญิงอยู่ในสภาพการเรียนรู้อันใกล้เคียงกันจึงทำให้มีวิธีแก้ไขไม่แตกต่างกัน

3 นักเรียนที่มีอายุต่างกันมี ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อภิปรายผลได้ดังนี้

3.1 นักเรียนที่มีอายุต่างกันมี ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน แสดงว่านักเรียนที่มีอายุต่างกันมี ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษใกล้เคียงกัน ทั้งนี้เพราะ เด็กในวัย 9 - 12 ปี เป็นวัยที่สมอง เชาว์ปัญญา และ

ความสามารถของเด็กกำลังพัฒนา การเรียนรู้ของเด็กในวัยนี้จึงไม่แตกต่างกันมาก นอกจากนั้นแล้ว รูปแบบการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ วิธีสอนของครูในห้องเรียนที่อาจจะคล้ายคลึงกัน จึงทำให้นักเรียนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ไม่แตกต่างกัน ดังที่ สุมิตรา อังวัฒนคุณ (2535 : 47) กล่าวว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ คุณภาพการสอนเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผู้เรียน ผู้เรียนจะเรียนดีหรือมีประสิทธิผลเพียงใด ขึ้นอยู่กับพฤติกรรมและวิธีการสอนของผู้สอนแสดงออกมาในกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งผู้สอนจะเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญมากในการสอน เป็นผู้ก่อให้เกิดการเรียนรู้ และทำให้การสอนเกิดประสิทธิผล ดังนั้นไม่ว่าผู้เรียนจะอายุเท่าไรก็ตาม ถ้าครูผู้สอนมีการจัดการเรียนการสอนที่คล้ายคลึงกัน นักเรียนก็จะมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ไม่แตกต่างกัน

3.2 นักเรียนที่มีอายุต่างกันมีวิธีแก้ไขไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน แสดงว่า นักเรียนที่มีอายุต่างกันมีวิธีแก้ไขใกล้เคียงกัน นั่นคือนักเรียนที่มีอายุต่างกันมีวิธีแก้ไขแบบสับสนเหมือนกัน ทั้งนี้เพราะวิธีการแก้ไขปัญหาแบบสับสนนี้จะช่วยให้นักเรียนได้ฝึกสมองและความคิดในการแก้ปัญหาในการเรียนได้ดี และเป็นการแสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนมาก และมีความพยายามแก้ไขปัญหาคำเรียนด้วยความตั้งใจและพยายาม ซึ่งจะเป็นสิ่งที่ดีต่อตัวนักเรียนเอง เพราะจะทำให้นักเรียนได้มีการพัฒนาทักษะในด้านการคิดแก้ปัญหาได้ดี และสามารถที่จะนำหลักวิธีการแก้ไขปัญหาแบบสับสนไปปรับใช้กับปัญหาในการเรียนวิชาอื่นๆ ได้อีกด้วย นอกจากนี้เป็นการแสดงให้เห็นว่าอายุไม่ใช่ตัวบ่งชี้ว่านักเรียนจะแก้ปัญหาได้ดีหรือไม่ดี การจัดการเรียนการสอนของครู และการฝึกฝนให้นักเรียนรู้จักแก้ปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในแต่ละครั้งมีความคล้ายคลึงกันอาจจะเนื่องมาจาก วิธีการสอนวิธีแก้ไขปัญหาคำเรียนวิชาภาษาอังกฤษ รูปแบบการสอนวิชาภาษาอังกฤษของครูในโรงเรียนที่คล้ายคลึงกัน แนวความคิดที่เป็นไปในทิศทางเดียวกันของนักเรียน นอกจากนั้นอาจเป็นเพราะเด็กในวัย 9 – 12 ปี ซึ่งเป็นวัยรุ่นตอนต้น เป็นวัยที่สมอง เซาว์ปัญญา ความสามารถของเด็กกำลังพัฒนา จึงทำให้นักเรียนที่มีอายุต่างกันในช่วง 9 – 12 ปี มีความสามารถในการเข้าใจสิ่งต่างๆ ที่ได้เรียนรู้และสามารถแก้ปัญหาในสิ่งต่างๆ ได้ใกล้เคียงกัน ดังที่ แลชแมน แลชแมน และโรเนสบูรี (จักรินทร์ พริ้งทองฟู. 2546 : 15 ; อังอิงจาก อิงกร ตันทวุทโฒ และลักขณา การกรณ. 2529 : 13) กล่าวว่า เซาว์ปัญญาและความสามารถในการเรียนรู้ของบุคคลมีลักษณะคงที่ในช่วงอายุระหว่าง 20 – 50 ปี ดังนั้นเด็กที่อยู่ในวัยรุ่นตอนต้น คือ 9 – 12 ปี เซาว์ปัญญาและความสามารถยังมีการพัฒนาได้อีก จึงทำให้นักเรียนที่มีอายุต่างกันในช่วงวัยนี้มีความสามารถในการเรียนรู้และแก้ปัญหาคำเรียนไม่แตกต่างกัน

4. นักเรียนที่เรียนอยู่ในระดับชั้นต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่มีวิธีแก้ไขแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อภิปรายผลได้ดังนี้

4.1 นักเรียนที่เรียนอยู่ในระดับชั้นต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน แสดงว่า นักเรียนที่อยู่ในระดับชั้น

ต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษใกล้เคียงกัน ทั้งนี้เพราะนักเรียนส่วนใหญ่เรียนที่โรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏิมาตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นแล้วมีเพียงบางส่วนเท่านั้นที่มาจากโรงเรียนอื่น จึงมีพื้นฐานวิชาภาษาอังกฤษใกล้เคียงกัน ทำให้มีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ซึ่งทั้งวิธีการสอน และการรับความรู้จากสื่อและวัสดุอุปกรณ์ช่วยสอน ตลอดจนห้องเรียนและห้องปฏิบัติการทางภาษาที่ใช้ และบรรยากาศการเรียนการสอนที่คล้ายกัน เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ให้นักศึกษาที่ต่างระดับชั้นกันมีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ดังที่ สุนทร หลุ่นประพันธ์ (2547 : 80) กล่าวว่า ระดับชั้นที่แตกต่างกันทำให้นักศึกษามีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันเนื่องจาก นักศึกษาส่วนใหญ่เคยเรียนรายวิชาการใช้ภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษพื้นฐานมาแล้ว นักศึกษาส่วนใหญ่จึงมีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษที่ใกล้เคียงกัน ทำให้มีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

4.2 นักเรียนที่อยู่ในระดับชั้นต่างกันมีวิธีแก้ไขแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณารายคู่ พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีวิธีแก้ไขแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ส่วนคู่อื่นๆ ไม่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีวิธีแก้ไขแบบสู้ดีกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งแม้ว่าวิธีแก้ปัญหาแบบสู้ หมายถึง การที่นักเรียนเพิ่มความพยายามหรือหาวิธีการเพื่อแก้ปัญหา และลงมือแก้ปัญหาด้วยตนเองโดยการพัฒนาความสามารถของตนเอง ได้แก่ การค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง ท่องคำศัพท์ เพิ่มความพยายามให้มากขึ้นกว่าเดิม ขยันมากขึ้นกว่าเดิม และปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของตนเอง แต่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความเข้าใจในปัญหาและค้นหาวิธีแก้ไขได้ดีกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่อยู่ในระดับชั้นสูงกว่าย่อมมีประสบการณ์เดิม พื้นความรู้ และวุฒิภาวะ อายุ ความสามารถในการเรียนรู้ และการปรับตัวของมากกว่า ทำให้การรับรู้สาเหตุของปัญหา ดีกว่าตามประสบการณ์ พื้นความรู้ และวุฒิภาวะ ดังที่ วิวัฒน์ รัชชาเคน (2531 : 81) กล่าวว่า เด็กนักเรียนที่เรียนในระดับสูงกว่าจะมีความสามารถในการแก้ปัญหาสูงกว่าเด็กนักเรียนที่มีระดับชั้นต่ำกว่า เนื่องจากอายุ ประสบการณ์ การเรียนรู้ที่แตกต่างกัน จึงทำให้เด็กนักเรียนที่อยู่ในระดับชั้นที่ต่างกัน มีวิธีแก้ปัญหาก็แตกต่างกัน

5. นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตต่างกันมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่มีวิธีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอภิปรายผลได้ดังนี้

5.1 นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน แสดงว่านักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง นักเรียนที่มีความคิด ความรู้สึก และการกระทำที่สามารถคาดการณ์ไกลและเห็นความสำคัญของผลดีผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ศึกษาแนวทางแก้ปัญหา วางแผนเพื่อเป้าหมายในอนาคตและปฏิบัติเกี่ยวกับอนาคต เพื่อไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ ลักษณะมุ่งอนาคต

ประกอบด้วย ความสามารถคาดการณ์ไกลหวังผลที่อาจเกิดขึ้นจากการกระทำเกี่ยวกับการศึกษา และการประกอบอาชีพ การศึกษาแนวทางแก้ปัญหาและวางแผนดำเนินการเพื่อเป้าหมาย เกี่ยวกับการศึกษาและการประกอบอาชีพในอนาคต การรู้จักเลือกกระทำและระอคอยผลที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตเกี่ยวกับการศึกษา การประกอบอาชีพ และการมีความเพียรพยายามในปัจจุบัน เพื่อประสบความสำเร็จในชีวิต ซึ่งแตกต่างกันออกไป นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตมาก จึงมี แรงผลักดัน และการกระตือรือร้นมากกว่านักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตปานกลาง และลักษณะ ดังกล่าวนี้มักได้รับอิทธิพลจากการอบรมเลี้ยงดูจากพ่อแม่ด้วย ดังที่ ดวงเดือน พันธุมนาวิน และ เพ็ญแข ประจันปัจจนึก (2520 : 102 – 109) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคตมีความสัมพันธ์ทางบวก กับการอบรมเลี้ยงดู 3 แบบ คือ ผู้ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก แบบใช้เหตุผล และ แบบลงโทษทางจิต จะมีลักษณะมุ่งอนาคตสูง ซึ่งสอดคล้องกับ เนอร์มี (Nurmi. 1987 : 977 – 991) ที่กล่าวว่า ลักษณะของการปะทะสังสรรค์ในครอบครัวมีผลต่อลักษณะมุ่งอนาคตของ วัยรุ่น เนื่องจาก การพูดคุยกันในครอบครัว จะส่งผลให้เด็กได้รับการถ่ายทอดทางสังคม และมีการ วางแผนเป้าหมายในอนาคต

5.2 นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตต่างกันมี วิธีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน แสดงว่านักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตต่างกันมีวิธีแก้ไข ใกล้เคียงกัน นั่นคือนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตมากและนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตปาน กลางมีวิธีแก้ไขแบบสับสนเหมือนกัน ทั้งนี้เพราะวิธีการแก้ไขปัญหาแบบสับสนนี้จะช่วยให้นักเรียนได้ฝึก สมองและความคิดในการแก้ปัญหาในการเรียนได้ดี และเป็น การแสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความ กระตือรือร้นในการเรียนมาก และมีความพยายามแก้ไขปัญหาการเรียนด้วยความตั้งใจและพยายาม ซึ่งจะเป็นสิ่งที่ดีต่อตัวนักเรียนเอง เพราะจะทำให้นักเรียนได้มีการพัฒนาทักษะในด้านการคิด แก้ปัญหาได้ดี และสามารถที่จะนำหลักวิธีการแก้ไขปัญหาแบบสับสนไปปรับใช้กับปัญหาในการเรียนวิชา อื่นๆได้อีกด้วย นอกจากนี้การเรียนการสอนในห้องเรียนนั้น นักเรียนมีการเรียนรู้วิธีการแก้ไข ปัญหาที่เหมือนกัน จึงทำให้มีวิธีแก้ไขในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน เนื่องจาก นักเรียนอาจได้รับการฝึกฝนวิธีแก้ไขปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษจากครูทั้งในห้องเรียนและ นอกห้องเรียนคล้ายคลึงกัน ซึ่งทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ว่าควรจะมีวิธีการที่จะใช้ในการ แก้ปัญหาอย่างไรซึ่งถือว่าเป็นการปลูกฝังวิธีแก้ไขปัญหาให้แก่ นักเรียนโดยที่บางครั้งนักเรียนอาจจะ ไม่รู้ตัว และสามารถนำไปใช้ได้โดยอัตโนมัติ จึงทำให้นักเรียนสามารถแก้ไขปัญหาการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษได้ แม้ว่าลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนแต่ละคนจะแตกต่างกันก็ตาม ดังที่ ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ (2543 : 103) กล่าวว่า การคิดแก้ปัญหาเป็นทักษะสำคัญและจำเป็นใน ภาวะสังคมปัจจุบัน ซึ่งในระบบการศึกษาจำเป็นต้องให้ความสำคัญในการพัฒนาฝึกฝนเยาวชนทั้ง ในห้องเรียนและนอกห้องเรียนให้มีโอกาสฝึกทักษะในการคิดให้มากขึ้น

6. นักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัว มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่มีวิธีแก้ไขแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อภิปรายผลได้ดังนี้

6.1 นักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัว มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน แสดงว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัว มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษใกล้เคียงกัน ทั้งนี้เพราะการที่นักเรียนจะมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่ขึ้นอยู่กับบุคลิกภาพ แต่ขึ้นอยู่กับพื้นฐานความรู้วิชาภาษาอังกฤษมากกว่า โดยที่นักเรียนอาจจะมีพื้นฐานความรู้คล้ายๆ กัน เนื่องจากวิธีการสอนของครูที่เหมือนกัน จึงทำให้นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแตกต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ดังที่ บานิสเตอร์ (Banister. 1972 : 4327) ที่ได้ทำการศึกษานักเรียนมัธยมตอนปลายในการทำงานเป็นรายบุคคลและทำงานเป็นกลุ่ม โดยใช้วิธีการสอนด้วยการบรรยาย ปรากฏว่าผลการเรียนของนักเรียนในแต่ละกลุ่มบุคลิกภาพ ไม่มีความแตกต่างกัน ซึ่งเนื่องมาจากวิธีการสอนของครูที่เหมือนกัน เด็กจึงมีปัญหาในการเรียนไม่แตกต่างกัน

6.2 นักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัว มีวิธีแก้ไขแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน แสดงว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัว มีวิธีแก้ไขแตกต่างกัน นั่นคือนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแสดงตัวมีวิธีแก้ไขแบบสู้ดีกว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพแสดงตัว ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัว มีวิธีการคิด วิธีการตัดสินใจในการแก้ปัญหาที่แตกต่างกัน นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแสดงตัว จะมีลักษณะเป็นคนชอบแสดงออก กล้าคิดกล้าทำ ปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ง่าย เนื่องจากคนที่มีบุคลิกภาพแสดงตัวจะชอบพบปะผู้คนมากมาย ไม่ชอบอยู่ตัวคนเดียว ส่วนนักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัว จะชอบอยู่คนเดียว ไม่ชอบพบปะผู้คน มีโลกส่วนตัวสูง จึงทำให้นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแสดงตัวมีวิธีแก้ไขที่เป็นไปในทางสู้ปัญหาได้ดีกว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัว ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อูโรสิงโต (2521 : 7) ที่ได้ศึกษาบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายหญิง อายุระหว่าง 15 – 17 ปี ซึ่งกำลังเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนรัฐบาล 2 แห่ง จำนวน 160 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันกับนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

7. นักเรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01 แต่มีวิธีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อภิปรายผลได้ดังนี้

7.1 นักเรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน แสดงว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนมาก เป็นผู้ที่ต้องการจะเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้เข้าใจ อยากประสบความสำเร็จในการเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และสามารถนำความรู้ในวิชาภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ความกระตือรือร้นในการเรียนและร่วมแสดงกิจกรรมเกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษเมื่อมีโอกาส ความพยายามในการฝึกทักษะด้าน

ต่างๆในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ได้แก่ ฝึกการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนอย่างสม่ำเสมอ มีความกระตือรือร้นสูง สามารถเรียนรู้ได้เร็วและประสบความสำเร็จในการเรียนมากกว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนน้อย ดังนั้นการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนจึงเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง ดังที่ การมาร์ (Kharmar, 1971 : 111) ได้ทำการสำรวจแรงจูงใจของผู้เรียนภาษาอังกฤษในประเทศคูนา ผลสำรวจพบว่าความสนใจในการเรียนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนนั้นขึ้นอยู่กับผู้สอน และชนิดของเนื้อหาที่ใช้สอนว่าสอดคล้องกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียนมากน้อยเพียงใด หากมีความสอดคล้องกันมาก ผู้เรียนก็就会有ความสนใจและมีแรงจูงใจมาก ดังนั้นผู้สอนจึงจำเป็นต้องใส่ใจในเรื่องของเนื้อหาและวิธีการสอนว่าเหมาะสมกับนักเรียนมากน้อยเพียงใด และจะสามารถสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นแก่นักเรียนได้มากน้อยเพียงใดเช่นกัน

7.2 นักเรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่างกัน มีวิธีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน แสดงว่า นักเรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่างกัน มีวิธีแก้ไขใกล้เคียงกัน นั่นคือ นักเรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากและนักเรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษปานกลางมีวิธีแก้ไขแบบสุ่มเหมือนกัน ทั้งนี้เพราะวิธีการแก้ไขปัญหแบบนี้จะช่วยให้นักเรียนได้ฝึกสมองและความคิดในการแก้ปัญหาในการเรียนได้ดี และเป็นการแสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนมาก และมีความพยายามแก้ไขปัญหการเรียนด้วยความตั้งใจและพยายาม ซึ่งจะเป็นสิ่งที่ดีต่อตัวนักเรียนเอง เพราะจะทำให้นักเรียนได้มีการพัฒนาทักษะในด้านการคิดแก้ปัญหาได้ดี และสามารถที่จะนำหลักวิธีการแก้ไขปัญหแบบนี้ไปปรับใช้กับปัญหาในการเรียนวิชาอื่นๆได้อีกด้วย ซึ่งไม่ว่าแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนจะมากหรือน้อย แต่นักเรียนก็สามารถมีวิธีแก้ไขปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เหมาะสมได้ ครูผู้สอนมีการอบรมสั่งสอน ฝึกฝนให้นักเรียนรู้จักวิธีการแก้ไขปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เมื่อนักเรียนมีปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนก็สามารถคิดวิธีแก้ไขปัญหได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม ดังที่ ฉันทนา ภาคบงกช (2528 : 53 – 55) กล่าวว่า การแก้ปัญหา เป็นเป้าหมายที่สำคัญที่สุดของการศึกษาคูจึงจำเป็นต้องปลูกฝังทัศนคติที่ดีต่อการคิดและมุ่งพัฒนาความสามารถในการคิดด้วยตนเองของเด็ก โดยครูจำเป็นต้องปลูกฝัง ส่งเสริม ให้โอกาสได้ฝึกคิดอยู่เสมอเพื่อจะทำให้เด็กมีความสามารถในการแก้ปัญหอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งการแก้ปัญหอย่างมีประสิทธิภาพนี้จะสามารถช่วยให้เด็กแก้ปัญหในชีวิตประจำวันและปฏิบัติงานให้ลุล่วงด้วยดีได้

8. นักเรียนที่มีการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียนต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แต่มีวิธีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อภิปรายผลได้ดังนี้

8.1 นักเรียนที่มีการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียนต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน แสดงว่า นักเรียนที่มีการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียนต่างกัน มีปัญหาการเรียน

เรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียนมีความสำคัญเป็นอย่างมาก เนื่องจากการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน หมายถึง การรับรู้ของนักเรียนเกี่ยวกับการเอาใจใส่ในการเรียนที่ผู้ปกครองมีต่อเรียนในด้านต่างๆ ได้แก่ ให้การสนับสนุนนักเรียนในด้านการเรียน ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียนที่ทางโรงเรียนจัดขึ้น ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการเรียนของนักเรียน ให้กำลังใจแก่นักเรียนเมื่อนักเรียนประสบปัญหา แสดงความคิดเห็นในด้านการเรียนของนักเรียน และไว้วางใจนักเรียนในการทำกิจกรรมกับเพื่อน นักเรียนที่ประสบความสำเร็จในชีวิตมักมาจากครอบครัวที่บิดามารดามีทัศนคติที่ดีต่อลูกและมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ถ้านักเรียนมีบิดามารดาที่เข้าใจตน ให้ความรัก ความอบอุ่น และช่วยเหลือในเวลาที่ต้องการ เด็กย่อมมีสุขภาพจิตดีและทำให้เด็กเรียนได้อย่างเต็มที่และประสบความสำเร็จในการเรียน เนื่องจากการเอาใจใส่ของผู้ปกครองนั้นเป็นแรงกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้น มีกำลังใจในการเรียนมากขึ้น เพราะนักเรียนจะรู้สึกว่าคุณปกครอง เอาใจใส่ดูแลเรา ให้ความสำคัญกับเราในทุกๆเรื่อง คอยเป็นห่วงเป็นใยเรา ซึ่งความรู้สึกเหล่านี้จะให้นักเรียนมีกำลังใจในการเรียน และไม่เกิดความเครียดเมื่อเกิดปัญหาในการเรียนขึ้น ดังที่ สมทรง สุวรรณเลิศ (2541 : 7 – 9) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนของเด็กที่เรียนไม่ตี หรือเรียนต่ำกว่าความสามารถในเกณฑ์เฉลี่ย และในเด็กที่ฉลาดมากแต่เรียนไม่ตีเท่าที่ควร ทั้งนี้เนื่องจากเด็กมีปัญหาทางอารมณ์ ซึ่งมีสาเหตุหลายอย่าง เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว พ่อแม่ ไม่ลงรอยกันทำให้เด็กวิตกกังวล ไม่มีความสุข หรือบางทีพ่อแม่ไม่เข้าใจและไม่สนใจเด็ก ทำให้เด็กรู้สึกว่าการเรียนไม่มีประโยชน์และขาดกำลังใจในการเรียน ดังนั้นความเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครองที่มีต่อนักเรียนจึงมีความสำคัญในการที่จะพัฒนาการด้านการเรียนของเด็กเป็นอย่างมาก

8.2 นักเรียนที่มีการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียนต่างกัน มีวิธีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน แสดงว่านักเรียนที่มีการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียนต่างกัน มีวิธีแก้ไขใกล้เคียงกัน นั่นคือนักเรียนที่มีการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียนมาก และนักเรียนที่มีการเอาใจใส่ต่อการเรียนของนักเรียนปานกลางมีวิธีแก้ไขแบบสุ่มเหมือนกัน ทั้งนี้เพราะวิธีการแก้ไขปัญหาแบบสุ่มนี้จะช่วยให้นักเรียนได้ฝึกสมองและความคิดในการแก้ปัญหาในการเรียนได้ดี และเป็นการแสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนมาก และมีความพยายามแก้ไขปัญหาคำเรียนด้วยความตั้งใจและพยายาม ซึ่งจะเป็นสิ่งที่ดีต่อตัวนักเรียนเอง เพราะจะทำให้นักเรียนได้มีการพัฒนาทักษะในด้านการคิดแก้ปัญหาได้ดี และสามารถที่จะนำหลักวิธีการแก้ไขปัญหาแบบสุ่มไปปรับใช้กับปัญหาในการเรียนวิชาอื่นๆได้อีกด้วย การเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียนนั้น มีความสำคัญต่อการเรียนของนักเรียนแต่ไม่ได้ก่อให้เกิดความแตกต่างในด้านความคิดในการแก้ไขปัญหาคำเรียน การคิดแก้ไขปัญหาคำเรียนนั้น เป็นการเรียนรู้ เป็นการพัฒนาด้านความคิดที่จะเข้าใจปัญหา และหาวิธีแก้ที่เหมาะสม การพัฒนาในด้านความคิดนี้ เกิดขึ้นจากการที่นักเรียนได้รับการสอนในเรื่องการคิดแก้ปัญหาการเรียนจากครูในห้องเรียนซึ่งจะมีความคล้ายคลึง

กัน อาจเนื่องมาจากแนวความคิดของครูในโรงเรียนที่เหมือนกัน มีสิ่งแวดล้อมที่คล้ายกัน จึงทำให้ครูมีแนวการสอนเป็นไปในทิศทางเดียวกัน นักเรียนจึงมีวิธีแก้ไขปัญหาการเรียนที่เหมือนกัน ดังที่ ฉันทนา ภาคบงกช (2528 : 53 – 55) กล่าวว่า การแก้ปัญหา เป็นเป้าหมายที่สำคัญที่สุดของการศึกษาคูจึงจำเป็นต้องปลูกฝังทัศนคติที่ดีต่อการคิดและมุ่งพัฒนาความสามารถในการคิดด้วยตนเองของเด็ก โดยครูจำเป็นต้องปลูกฝัง ส่งเสริม ให้โอกาสได้ฝึกคิดอยู่เสมอเพื่อจะทำให้เด็กมีความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งการแก้ปัญหาอย่างมีประสิทธิภาพนี้จะสามารถช่วยให้เด็กแก้ปัญหาในชีวิตประจำวันและปฏิบัติงานให้ลุล่วงด้วยดีได้

9. นักเรียนที่ได้รับลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่มีวิธีแก้ไขที่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อภิปรายผลได้ดังนี้

9.1 นักเรียนที่ได้รับลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน แสดงว่านักเรียนที่ได้รับลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะลักษณะทางกายภาพทางการเรียนหมายถึง สภาพแวดล้อมทางการเรียนการสอนที่มีผลต่อนักเรียน ประกอบด้วย สถานที่เรียน ได้แก่ ขนาดของห้องเรียนที่เหมาะสมเมื่อเทียบกับปริมาณของนักเรียน ความเป็นระเบียบเรียบร้อยภายในห้องเรียน บริเวณห้องเรียนปราศจากสิ่งรบกวนต่างๆ ได้แก่ เสียงดัง และ กลิ่นที่ไม่พึงประสงค์ และยังประกอบด้วย สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน ประกอบด้วยสื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน ได้แก่ ชนิดของสื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอนที่นำมาใช้เพียงพอกับจำนวนนักเรียน ปริมาณและคุณภาพของสื่อและอุปกรณ์ชนิดต่างๆ รวมทั้งความสามารถในการใช้สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอนของครูและนักเรียน เนื่องจากลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีความจำเป็นอย่างยิ่งในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ สื่อ อุปกรณ์ และสถานที่เรียนที่พร้อมและดีพอ จะเป็นตัวช่วยให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะเรียน มีความอยาก رؤ้อยากเห็น อยากลองใช้สื่อที่แปลกใหม่ ซึ่งเป็นการกระตุ้นนักเรียนให้เกิดการสนใจในวิชาที่จะเรียนมากยิ่งขึ้นเมื่อนักเรียนเกิดความสนใจที่จะเรียนแล้ว นักเรียนก็จะพยายามที่จะศึกษาหาความรู้ในเรื่องที่เรียนมากขึ้น ซึ่งทำให้การเรียนการสอนเกิดประสิทธิภาพมากขึ้นตามไปด้วย ดังที่ ไฮโรวิทซ์ และออตโต้ (สมบัติ วัจนะสาริกุล. 2524 : 25 ; อ้างอิงจาก Hirowitz and Otto. 1973) ได้เปรียบเทียบผลการเรียนของนักศึกษาสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่เรียนในห้องที่จัดแบบเดิมกับกลุ่มที่เรียนในห้องเรียนแบบใหม่ ที่นั่งนุ่มสบายและเคลื่อนย้ายได้ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน แต่มีพฤติกรรมในห้องเรียนแตกต่างกัน นักศึกษาในห้องเรียนแบบใหม่มาเข้าเรียนเข้าพบอาจารย์ผู้สอนและมีการรวมกลุ่มในหมู่นักศึกษามากกว่า นักศึกษาในห้องเรียนแบบเก่า ดังนั้นลักษณะทางกายภาพทางการเรียนจึงมีความจำเป็นในการส่งเสริมความสนใจในการเรียนแก่นักเรียนได้เป็นอย่างดี

9.2 นักเรียนที่มีลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่างกัน มีวิธีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน แสดงว่า นักเรียนที่มีลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่างกัน มีวิธีแก้ไขใกล้เคียงกัน นั่นคือ นักเรียนที่มีลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษดีและนักเรียนที่มีลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษดีพอใช้ มีวิธีแก้ไขแบบสลับเหมือนกัน ทั้งนี้เพราะวิธีการแก้ไขปัญหาแบบสลับนี้จะช่วยให้นักเรียนได้ฝึกสมองและความคิดในการแก้ปัญหาในการเรียนได้ดี และเป็นการแสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนมาก และมีความพยายามแก้ไขปัญหาคำเรียนด้วยความตั้งใจและพยายาม ซึ่งจะเป็นสิ่งที่ดีต่อตัวนักเรียนเอง เพราะจะทำให้นักเรียนได้มีการพัฒนาทักษะในด้านการคิดแก้ปัญหาได้ดี และสามารถที่จะนำหลักวิธีการแก้ไขปัญหาแบบสลับไปปรับใช้กับปัญหาในการเรียนวิชาอื่นๆ ได้อีกด้วย สื่ออุปกรณ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ไม่ได้มีความสำคัญต่อนักเรียนในการแก้ปัญหา แต่เกิดจากการที่ครูผู้สอนได้จัดการเรียนการสอนได้ดีเหมาะสมกับระดับของนักเรียน ทำให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียน เกิดความรู้สึกรักสนใจในบทเรียนและอยากที่จะทำความเข้าใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากขึ้น และยังมี ความพยายามในการคิดแก้ปัญหา เมื่อมีความไม่เข้าใจในบทเรียน แม้ว่าอุปกรณ์ในการเรียนการสอนจะไม่พร้อมแต่นักเรียนก็เกิดความกระตือรือร้นในการเรียนได้เนื่องจากเนื้อหาในบทเรียนที่ครูจัดให้แก่ นักเรียนสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนเข้าใจและสามารถแก้ไขปัญหาคำเรียนได้อย่างเหมาะสม ดังที่สมศักดิ์ นาวายุทธ (2527 : 71) กล่าวว่า ความยากง่ายของบทเรียนควรเหมาะสมกับระดับผู้เรียน เพราะหากบทเรียนยากหรือง่ายเกินไปสำหรับผู้เรียนจะมีผลทำให้บทเรียนนั้นน่าเบื่อ บทเรียนที่ดีและเหมาะสมกับระดับผู้เรียนจะช่วยส่งเสริมให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ได้ดีขึ้น หากเป็นบทเรียนที่ยากเกินระดับของผู้เรียนก็ควรอยู่ในระดับที่ไม่สูงเกินไป เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้สึกว่าการทำ ทายความสามารถและติดตามด้วยความสนใจ ดังนั้นถ้านักเรียนมีความเข้าใจในบทเรียนแล้ว อุปกรณ์ และสื่อในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษก็ไม่จำเป็นจะทำให้ความสามารถในการเรียนรู้ และแก้ไขปัญหาคำเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนน้อยลง

10. นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่มีวิธีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อภิปรายผลดังนี้

10.1 นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู หมายถึง การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อครู ทั้งภายในและภายนอกห้องเรียนได้แก่ การที่นักเรียนตั้งใจเรียน การขอคำแนะนำและซักถามเมื่อมีข้อสงสัยเกี่ยวกับการเรียน การให้ความเคารพเชื่อฟังครู และการปฏิบัติตามคำสั่งของครู อีกทั้ง การปฏิบัติตนของครูต่อนักเรียนทั้งภายในและภายนอกห้องเรียนได้แก่ การให้ความรักความเอาใจ

ใส่แก่นักเรียน ให้ความรู้และคำแนะนำต่างๆ ยอมรับฟังความคิดเห็นของนักเรียน ให้ความสำคัญกับตนเองและดูแลให้คำปรึกษาเมื่อนักเรียนเกิดปัญหาขึ้น ให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน การที่ครูมีความกรุณาเห็นอกเห็นใจนักเรียน สนใจนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ มีความยุติธรรม ไม่มีความลำเอียง หรือเลือกที่รักมักที่ชัง ตลอดจนมีความสัมพันธ์อันดีกับนักเรียน ทำให้นักเรียนรักที่จะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งแตกต่างกับครูที่ไม่ใส่ใจนักเรียน มีความลำเอียง ไม่ใส่ใจในการเรียนการสอนอย่างจริงจัง ไม่มีความเมตตา กรุณาแก่นักเรียน ก็จะส่งผลให้นักเรียนมีปัญหาในการเรียนได้เพราะนักเรียนอาจจะกลัวครูจนไม่ยอมที่จะเรียนวิชานั้น ซึ่งจะก่อให้เกิดผลเสียโดยตรงกับตัวนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของโคแกน (Cogan, 1975 : 135 – 139) กล่าวว่า ความสัมพันธ์ที่เป็นมิตรระหว่างครูกับนักเรียนจะทำให้ผลการเรียนดีขึ้น ยิ่งครูและนักเรียนมีความสัมพันธ์ต่อกันมากเท่าใด นักเรียนจะพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ให้สูงถึงขีดสุดได้มากเพียงนั้น และลักษณะความสัมพันธ์ของครูกับนักเรียนจะมีอิทธิพลต่อความสนใจในวิชาที่เรียน นักเรียนที่มีความศรัทธาในตัวครูจะทำให้ให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน การมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนจะทำให้ผลการเรียนของนักเรียนดีขึ้น และสอดคล้องกับผลการวิจัยของสมศักดิ์ ชินพันธ์ (2522 : 22 , 27 , 53 – 55) ที่ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปฏิสัมพันธ์ของครูกับนักเรียนในชั้นเรียนกับความรับผิดชอบ และมโนคติขิงตนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 – 5 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีปฏิสัมพันธ์กับครูแบบประชาธิปไตยมีความรับผิดชอบสูงที่สุด ส่วนนักเรียนที่มีปฏิสัมพันธ์กับครูแบบปล่อยปละละเลยมีความรับผิดชอบต่ำที่สุด และการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนแบบประชาธิปไตยสัมพันธ์ทางบวกกับความรับผิดชอบของนักเรียนแบบอัตตาธิปไตยกับแบบปล่อยปละละเลยสัมพันธ์กับความรับผิดชอบในทางลบ ดังนั้นครูผู้สอนจึงควรตระหนักถึงเรื่องนี้เป็นอย่างมาก เพราะถ้าครูผู้สอนใส่ใจนักเรียนอย่างเพียงพอ ก็จะทำให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างราบรื่น และเกิดประสิทธิภาพสูงสุด

10.2 นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูต่างกัน มีวิธีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน แสดงว่านักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูต่างกัน มีวิธีแก้ไขใกล้เคียงกัน นั่นคือนักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูดีและนักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูดีพอใช้ มีวิธีแก้ไขแบบสู้เหมือนกัน ทั้งนี้เพราะวิธีการแก้ไขปัญหาแบบสู้นี้จะช่วยให้นักเรียนได้ฝึกสมองและความคิดในการแก้ปัญหาในการเรียนได้ดี และเป็นการแสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนมาก และมีความพยายามแก้ไขปัญหาคำเรียนด้วยความตั้งใจและพยายาม ซึ่งจะเป็นสิ่งที่ดีต่อตัวนักเรียนเอง เพราะจะทำให้นักเรียนได้มีการพัฒนาทักษะในด้านความคิดแก้ปัญหาได้ดี และสามารถที่จะนำหลักวิธีการแก้ไขปัญหาแบบสู้ไปปรับใช้กับปัญหาในการเรียนวิชาอื่นๆ ได้อีกด้วย สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูไม่มีผลกระทบต่อการศึกษาเลือกวิธีแก้ไขปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูส่วนมากจะเป็นไปในทิศทางที่ดี เนื่องจากครูส่วนมากจะทำหน้าที่ของการเป็นครูที่ดีและเอื้ออาทรต่อนักเรียน โดยการเอาใจใส่ดูแล

นักเรียนอย่างทั่วถึงและเท่าเทียมกัน ครูมักจะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้คิดเอง ทำเอง และหาวิธีแก้ไข ปัญหาเอง ซึ่งโอกาส และความอิสระในความคิดที่ครูฝึกฝนให้นักเรียนนั้นจะทำให้ให้นักเรียนเกิด ความคิดที่กว้างไกล และเป็นไปในรูปแบบเดียวกัน จากลักษณะและรูปแบบการสอนที่เปิดโอกาสให้ นักเรียนได้แสดงความสามารถและความคิดอย่างเต็มที่ จึงทำให้วิธีการคิดแก้ไขปัญหานักเรียน นั้นออกมาในรูปแบบที่เหมือนกัน ดังที่ ฉันทนา ภาคบงกช (2528 : 53 – 55) กล่าวว่า การ แก้ปัญหา เป็นเป้าหมายที่สำคัญที่สุดของการศึกษาครูจึงจำเป็นต้องปลูกฝังทัศนคติที่ดีต่อการคิด และมุ่งพัฒนาความสามารถในการคิดด้วยตนเองของเด็ก โดยครูจำเป็นต้องปลูกฝัง ส่งเสริม ให้ โอกาสได้ฝึกคิดอยู่เสมอเพื่อจะทำให้เด็กมีความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่ง การแก้ปัญหาอย่างมีประสิทธิภาพนี้จะสามารถช่วยให้เด็กแก้ปัญหาในชีวิตประจำวันและปฏิบัติงาน ให้ลุล่วงด้วยดีได้ ดังนั้น ถ้าครูผู้สอนฝึกฝนวิธีการแก้ปัญหาในการเรียนให้แก่ นักเรียน นักเรียนก็จะ สามารถแก้ไขปัญหามาได้ดีมากขึ้น

11. นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่มีวิธีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติ

11.1 นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน หมายถึง การปฏิบัติตนของนักเรียนและเพื่อนที่มี ต่อกันทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน การปฏิบัติตนดังกล่าว ได้แก่ การช่วยเหลือพึ่งพาซึ่งกันและกัน การแสดงความเป็นห่วงเป็นใยกัน การแลกเปลี่ยนความ คิดเห็นทั้งในด้านการเรียนและด้านอื่นๆ การรับฟังความคิดเห็นของกันและกัน การทำกิจกรรมต่างๆ ทั้งกิจกรรมการเรียนและกิจกรรมโดยทั่วไปร่วมกัน และส่งเสริมกันและกันในการเรียนให้ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ จึงเห็นได้ว่าเพื่อนมีอิทธิพลต่อเด็กในวัย 9 – 12 ปีในทุก ๆ เรื่องรวมทั้งเรื่อง การเรียนด้วย ซึ่งถ้าเพื่อนชักนำไปในทางที่ไม่ดีเด็กก็จะตามเพื่อนไปในทางที่ไม่ดีด้วย แต่ถ้าเพื่อนชัก นำไปในทางที่ดี ให้ขยันเรียน เด็กก็จะทำตามกลุ่มของตัวเองด้วยเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัย ของ กรอนลันด์ (สุรชัย โกศิยะกุล. 2526 : 32 ; อ้างอิงมาจาก Groulund. 1959) ที่ศึกษาปัญหาในการ ปรับตัวของวัยรุ่น ผลการวิจัยพบว่า วัยรุ่นที่ประสบปัญหาในการปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนและ สภาพแวดล้อม มีปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ความขัดแย้งในกลุ่ม เป็นเหตุให้การเรียนไม่มี ประสิทธิภาพ เกิดความตึงเครียดทางอารมณ์และไม่มีความสุข และสอดคล้องกับผลการวิจัยของสมบัติ วิจารณ์สาริกุล (2525 : 117) ที่ได้ศึกษาทัศนคติของผู้บริหารอาจารย์และนักศึกษาที่มีต่อสภาพแวดล้อม และสถาบันการศึกษาเอกชน ทางด้านสภาพแวดล้อม กลุ่มเพื่อน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาใช้เวลา

ว่างไม่ถูกต้องอาจเป็นเพราะอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนชักนำไปในแนวทางที่ไม่ถูกต้องและไม่เกิดประโยชน์แก่นักศึกษา ดังนั้นเพื่อนจึงสำคัญต่อการพัฒนาด้านการเรียนการสอนในทุกๆวิชา

11.2 นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนต่างกัน มีวิธีแก้ไขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน แสดงว่านักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนต่างกัน มีวิธีแก้ไขใกล้เคียงกัน นั่นคือนักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนดีและนักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนดีพอใช้วิธีแก้ไขแบบสุ่มเหมือนกัน ทั้งนี้เพราะวิธีการแก้ไขปัญหาแบบสุ่มนี้จะช่วยให้นักเรียนได้ฝึกสมองและความคิดในการแก้ปัญหาในการเรียนได้ดี และเป็นการแสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนมาก และมีความพยายามแก้ไขปัญหาคือการเรียนด้วยความตั้งใจและพยายาม ซึ่งจะเป็นสิ่งที่ดีต่อตัวนักเรียนเอง เพราะจะทำให้นักเรียนได้มีการพัฒนาทักษะในด้านการคิดแก้ปัญหาได้ดี และสามารถที่จะนำหลักวิธีการแก้ไขปัญหาแบบสุ่มไปปรับใช้กับปัญหาในการเรียนวิชาอื่นๆได้อีกด้วย สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนอาจจะมียุทธผลต่อความคิด และการตัดสินใจของนักเรียนบ้าง แต่ไม่ถึงกับทำให้ความคิดของนักเรียนเปลี่ยนไปซึ่งเนื่องมาจากการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษที่นักเรียนทุกคนได้รับมีความคล้ายคลึงกัน ครูผู้สอนมีวิธีการสอนที่คล้ายกัน มีสิ่งแวดล้อมที่ใกล้เคียงกัน พื้นฐานในการเรียนและพื้นฐานในการคิดแก้ไขปัญหาก็ออกมาในรูปแบบที่เหมือนกัน ซึ่งจะทำให้สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่แตกต่างกันนั้นไม่มีผลต่อวิธีแก้ไขปัญหาคือการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ดังที่ ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ (2543 : 103) กล่าวว่า การคิดแก้ปัญหาเป็นทักษะสำคัญและจำเป็นในภาวะสังคมปัจจุบัน ซึ่งในระบบการศึกษาจำเป็นต้องให้ความสำคัญในการพัฒนาฝึกฝนเยาวชนทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนให้มีโอกาสฝึกทักษะในการคิดให้มากขึ้น ดังนั้น การที่สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนจะต่างกัน แต่ก็ไม่ได้ทำให้วิธีการแก้ไขปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ผลการวิจัยที่ได้จากการศึกษาปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษพบว่า มีตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ การเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ที่ทำให้นักเรียนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ดังนั้นจึงขอเสนอแนะผู้บริหารและครูผู้สอน ดังนี้

1.1.1 โรงเรียนควรสนับสนุนอาจารย์ให้มีการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาเทคนิคต่างๆ ในการสอนเพื่อให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนเพิ่มมากขึ้น

1.1.2 โรงเรียนควรสนับสนุนและจัดสรรงบประมาณในการจัดซื้อสิ่งต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยสอนที่ทันสมัยให้มีความเพียงพอและเหมาะสมกับจำนวนนักเรียน

1.1.3 โรงเรียนควรสนับสนุนและส่งเสริมการจัดกิจกรรมและโครงการ ภาษาอังกฤษเพื่อเสริมสร้างการเรียนรู้ทั้งในและนอกชั้นเรียน เช่น โครงการค่ายภาษาอังกฤษ กิจกรรมแข่งขันทักษะภาษาอังกฤษ เป็นต้น เพื่อพัฒนาทักษะด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียนของ นักเรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น รวมทั้งสามารถพัฒนาสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนด้วย

1.2 ผลการวิจัยที่ได้จากการศึกษาวิธีแก้ไขปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษพบว่า มีตัวแปรระดับชั้นและบุคลิกภาพ ที่ทำให้นักเรียนมีวิธีแก้ไขปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ดังนั้นจึงขอเสนอแนะผู้บริหารและครูผู้สอน ดังนี้

1.2.1 โรงเรียนควรสนับสนุนและส่งเสริมให้ครูทุกระดับชั้นได้รับการฝึกอบรมการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้มากขึ้น เพื่อพัฒนาให้นักเรียนมีวิธีแก้ไขปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

1.2.2 โรงเรียนควรสนับสนุนและส่งเสริมให้นักเรียนทุกระดับชั้นได้รับการฝึกอบรมและพัฒนาบุคลิกภาพโดยเชิญวิทยากรมาฝึกอบรมเพื่อพัฒนาให้นักเรียนมีวิธีแก้ไขปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขกับกลุ่มตัวอย่างอื่น เช่น ผู้ศึกษาในระดับอาชีวศึกษา ระดับอุดมศึกษา และการศึกษาออกโรงเรียน เป็นต้น

2.2 ควรศึกษาตัวแปรที่น่าจะมีผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขเพิ่มเติมนอกเหนือจากตัวแปรที่ศึกษาแล้ว เช่น รายได้ของผู้ปกครอง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นิสัยทางการเรียน ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นต้น

2.3 ควรศึกษาปัญหาการสอนวิชาภาษาอังกฤษของครูควบคู่ไปกับการศึกษาปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขของนักเรียนด้วย

2.4 ควรนำตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ บุคลิกภาพ การเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มาพัฒนาโดยใช้เทคนิคทางจิตวิทยา เช่น กลุ่มสัมพันธ์ การปรับพฤติกรรม เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนกวรรณ อุ๋นใจ. (2535). ผลของการใช้เทคนิคการพยากรณ์ที่มีต่อลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสามร้อยยอดวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์. ปรินิพนธ์
กศ.ม.กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา
- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. (2528). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนคริน
ทรวิโรฒ. กรมวิชาการ. (2545). คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ ศูนย์การพัฒนาหลักสูตร กระทรวงศึกษาธิการ.
- กรรณิการ์ พินศิริกุล. (2521). การสำรวจปัญหาการเรียน สังคมและส่วนตัว ของนักเรียนโรงเรียน
สารพัดช่าง ในกรุงเทพมหานคร. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- กวินทร์ ธรรมนุติ. (2522). การศึกษาเปรียบเทียบการพัฒนาการคิดโดยยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง
ของเด็กที่มีความแตกต่างกันในด้านการอบรมเลี้ยงดูและการยอมรับของกลุ่มเพื่อน. ปรินิพนธ์
กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- กาญจนา ปราบพล. (2532). การทดสอบและการประเมินผลสำหรับครูผู้สอนภาษา. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- เกษตรศาสตร์, มหาวิทยาลัย. (2542). ภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ.
- จรรยา สุวรรณทัต. (2531). ประมวลบทความวิชาการระหว่างปีพุทธศักราช 2526 – 2531 ฉบับ
อภิธานนาการครบรอบ 33 ปี สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ : เยาวชนไทยกับการมุ่งอนาคต.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- จรรยา เกษศรีสังข์. (2537). วิธีเผชิญปัญหาของนักเรียนนายร้อยตำรวจ. ปรินิพนธ์ กศ.ม.
(จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่าย
เอกสาร.
- จักรินทร์ พริ้งทองฟู. (2546). ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
หลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียน สายสามัญ เขตคลองสาน กรุงเทพมหานคร 1 สังกัด
กรมการศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกจิตวิทยา
การศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จักรวาล ภูพานิช. (2537). ผลของการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียน
สถานสงเคราะห์เด็กหญิง บ้านราชวิถี กรุงเทพมหานคร. ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- จันทร์ คุปตะวาทีน. (2521). ความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษต่อปัญหาการสอนระดับประถม
ศึกษษตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
(ภาควิชาประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

- จันทนา นนทิกร. (2533). การทดลองใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างคุณลักษณะการทำงานโดยวางเป้าหมายสำหรับเยาวชน. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ด. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- เจษฎา สุภางคเสน. (2530). การศึกษาความคิดสร้างสรรค์และการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าของเด็กปฐมวัย. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จันทนา ภาคบงกช. (2528). สอนให้เด็กคิด " โมเดลกับการพัฒนาทักษะการคิดเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตและสังคม". คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชม ภูมิภาค. (2516). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ชมพูนุท พงษ์ศิริ. (2535). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการปฏิบัติงานในหอผู้ป่วยของนักศึกษาพยาบาลวิทยาลัยพยาบาลสหราชอาณาจักรไทย กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ กศ. ม.กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- ซูชีพ อ่อนโคกสูง. (2522). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- เชิดศักดิ์ โหมวาสินธ์. (2525). การวัดผลการศึกษา. สำนักทดสอบการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. การพัฒนาจริยธรรม : ตำราจิตวิทยา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2522
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจวบปัจฉิม. (2520). " จริยธรรมของเยาวชนไทย." รายงานการวิจัย ฉบับที่ 21. กรุงเทพฯ : กรมศาสนา.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน , อรพินทร์ ชุชม และสุภาพ ลอยด์. (2529). รายงานการควบคุมอิทธิพลสื่อมวลชน กับครอบครัวกับจิตลักษณะที่สำคัญของเยาวชนไทย. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ทรายทอง ตั้งวงษ์ถาวรกิจ. (2537). การเปรียบเทียบผลของการใช้สถานการณ์จำลองและการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดธาตุทอง(เรียนเขี้ยวสะอาด) กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ทศพร ประเสริฐสุข. (2518). คู่มือวิชาการศึกษา 3. จิตวิทยาการศึกษา วิทยาลัยครูนครสวรรค์.
- ทันทิวา สุรวัด. (2540). การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง – พูด และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยวิธีสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารของคีย์ จอห์นสัน กับวิธีการสอนตามคู่มือครู. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ทิพวัลย์ มาแสง. (2532). การสอนภาษาอังกฤษสำหรับคนไทย. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ทิพย์อักษร.
- นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์. (2527). นักบริหาร : ผู้สร้างบรรยากาศการเรียนรู้ใน ก้าวเข้าสู่ผู้บริหาร.

- กรุงเทพฯ : อนงค์ศิลป์การพิมพ์.
- นันทิกา แยม์สรวล. (2522). การศึกษาสถานภาพของครอบครัวที่สัมพันธ์กับมโนภาพแห่งตนและพฤติกรรมตอบสนองระหว่างบุคคลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดราชบุรี. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- นิยม สารรัตน์. (2524). การเปรียบเทียบเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างผู้เรียนในโปรแกรมวิทยาศาสตร์กับผู้เรียนในโปรแกรมศิลปภาษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษาที่ 9. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อัดสำเนา.
- นิยม สุขประพันธ์. (2515). สถานภาพบางประการที่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ในโรงเรียนประถมศึกษา 9 แห่ง. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- เนตรชนก พุ่มพวง. (2546). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนราชวินิตบางแก้ว จังหวัดสมุทรปราการ. ปรินูญานินพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต (วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บงกช สุขะจิระ. (2538). การสร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพการแสดงตัว สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. ปรินูญานินพนธ์ (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บุญรับ สักดิ์มณี. (2532). การเสริมสร้างจิตลักษณะเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการทำงานราชการ. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ด. (พัฒนาศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- บัวทอง สว่างโสภากุล. (2524). สุขภาพจิต. ภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ประดินันท์ อุปรนัย. (2523). การเรียนการจัดบรรยากาศในชั้นเรียน เอกสารการสอน ชุดระบบการสอน. กรุงเทพฯ : สารมวลชน.
- ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ. (2540). เอกสารการจัดค่ายแคมป์อัจฉริยะ. กรุงเทพฯ : ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ประสาธ อิศรปริดา. (2523). จิตวิทยาการเรียนรู้กับการสอน. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์กราฟฟิคอาร์ต.
- ประเสริฐ จันท์อุดม. (2536). ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษพื้นฐานในวิทยาลัยครูกำแพงเพชร. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกภาษาอังกฤษ). พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.
- ปรินูญา เกื้อหนุน. (2538, กุมภาพันธ์ – พฤษภาคม). "เทคโนโลยี : ทางเลือกที่จำเป็นในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในยุคโลกาภิวัตน์," สุทธิปริทัศน์. 9(27) : 45 – 53.

- ปริญญา ยะวงศา. (2546). การศึกษาแรงจูงใจในการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากการร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปรีชา ศรีเรืองฤทธิ์. การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูด เพื่อสื่อสารและจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้วีซีดีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร , 2536. อัดสำเนา.
- เปรมสุรีย์ เชื่อมทอง. (2526). การเปรียบเทียบปัญหาสุขภาพจิตของเด็กวัยรุ่นในสถานสงเคราะห์ เด็กวัยรุ่นในโรงเรียน. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปัญญา สมบูรณ์ศิลป์. (2523). หลักการจัดโครงการสุขภาพในโรงเรียนฉบับสมบูรณ์. กรุงเทพฯ : อักษรแจญทัศน์.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2538). เอกสารประกอบการสอนวิชาการทดสอบทางจิตวิทยา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พนิดา สิ้นสุวรรณ. (2527). การเปรียบเทียบลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ในวิชาสังคมศึกษา เรื่องปัญหาสิ่งแวดล้อมด้วยการสอนโดยใช้เทคนิคการพยากรณ์กับการสอนแบบบรรยาย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา และการแนะแนว) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พนัส หันนาคินทร์. (2524). แบบทดสอบพฤติกรรมเรื่องตัวเรา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- เพ็ญแข ประจวบปัจฉิม. (2527). "ลักษณะนิสัยมุ่งอนาคต," เอกสารการสอนวิชาพัฒนาการวัยรุ่น และการอบรม หน่วยที่ 9 – 15. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- พรณี ชูทัย เจนจิต. (2533). ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรม ในจิตวิทยาพื้นฐานเพื่อการแนะแนว. กรุงเทพฯ : สมาคมแนะแนวแห่งประเทศไทย.
- พรณี ชูชัย. (2522). จิตวิทยาการสอน. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- พรทิพภา อินทปัญญา. (2532). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและการเขียนกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการอ่านและการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยวิธีสอนอ่านแบบเอสเอสอาร์กับวิธีสอนตามคู่มือครู. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พรพิมล จันทร์พลับ. (2539). เอกสารประกอบการสอนจิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ :

วัฒน์นภาพร.

- พรพิมล เจียมนาคินทร์. (2539). พัฒนาการวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : ดันอ้อ แกรมมี.
- พระมหาทิตย บัญเสริม. (2547). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อจิตตะด้านการเรียนของนักเรียน
ช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวัดปากน้ำวิทยาคม เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณินพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต (วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ
โรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. (2542). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : พัฒนาศึกษา.
- พิมพา นาคสุข. (2527). ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัด
กรุงเทพมหานคร : การศึกษาเฉพาะกรณีของเขตหน่วยศึกษานิเทศก์ หน่วย 6. วิทยานิพนธ์
ค.ม. (ภาควิชาประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- พิมศรี เปาณิล. (2530). บรรยากาศการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสาน
มิตร ตามทัศนะของนิสิตและอาจารย์. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (บริหารการศึกษา) กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ไพฑูรย์ สีนลารัตน์. (2524). การพัฒนาการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชา
อุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มัญญุ แป้นเจริญ. (2522). การศึกษาเปรียบเทียบปัญหาส่วนตัว ปัญหาสังคม และปัญหาการเรียน
ของนักเรียนอาชีวศึกษา นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และศึกษาผู้ใหญ่ระดับ 5 จังหวัด
สงขลา. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- มยุรี สุขวิวัฒน์ และคณะ. (2539). เอกสารการสอนชุดวิชาการสอนภาษาอังกฤษระดับ
ประถมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- มาลี จุฑา. (2542). จิตวิทยาการเรียนการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : อักษรวิพัฒน์.
- เมตตา จินดารัตน์. (2525). ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มในการพัฒนาความสามารถในการปรับตัวทาง
สังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี กรุงเทพมหานคร. ปรินญา
ณินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ
โรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เมธี โพธิพัฒน์. (2523). ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์และความ
ซื่อสัตย์ของเด็กไทย. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รัตนา ศิริพาณิชย์. (2530). ปัญหาการปรับตัวของนักศึกษาไทยศูนย์รังสิต มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ : สาขาจิตวิทยา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- รุ่งทิวา จักร์กร. (2526). การมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะ
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ลัดดาวัลย์ หกสุวรรณ. (2518). การเปรียบเทียบปัญหาการเรียน สังคมและส่วนตัว ของนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร กับโรงเรียนสาธิตในกรุงเทพมหานคร. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

ล้วน และอัศณา สายยศ. (2528). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์สุวีริยาสาส์น.

วรรณ จารุทัศน์. (2519). การเปรียบเทียบการดำรงชีวิตของครอบครัวที่ใช้เทคนิคใหม่ในการทำนา กับครอบครัวที่ทำนาแบบดั้งเดิมในเขตตำบลเสม็ด และตำบลตระกรบ อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.

วลีวรรณ ศรีเตชะวิวัฒน์. (2536). ปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคเหนือ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา). เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.

วิชัย วงษ์ใหญ่. (2528, กุมภาพันธ์ – มีนาคม). ศิลปการพัฒนาลักษณะบุคคล. Main Entry. ปีที่ 11 ฉบับที่ 109 สถาบันพัฒนาหลักสูตร.

วิชัย เอียดบัว. (2534). ลักษณะจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมทางวิชาการของครูประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.

วิเชียร เกตุสิงห์. (2538 , กุมภาพันธ์ – มีนาคม). ค่าเฉลี่ยการแปลความหมายเรื่องง่าย ๆ ที่บางครั้งก็พลาดได้. ข่าวสาร การวิจัยการศึกษา. 18 (3) : 8 – 11

วิวัฒน์ รักษาเคน. (2531). ความสำคัญในความรับผิดชอบและความสามารถในการแก้ปัญหาของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาในจังหวัดขอนแก่น. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

วัชรินทร์ แก้วลา. (2531). สภาพแวดล้อมสังคมในกลุ่มเพื่อนในทัศนะของนักศึกษาวิทยาลัยครูนครราชสีมา. ปริญญาโท กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

วันชัย ช่องดารากุล. (2538). สถานภาพและความคาดหวังในการดำเนินงานของฝ่ายบริการการศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้. รายงานการวิจัยสงขลา : สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้.

วรสิริ ลิขิตวงศ์. (2547). ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดกระจัดปนิช เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

วีระพล สุวรรณนันต์. (2534). กระบวนการแก้ปัญหา. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : ไทยพีเรียร์ ฟรินดิง จำกัด.

- วิลโลว์ ชิวเจริญกุล. (2523). ความสามารถทางการฟัง การอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา
ฝึกหัดครูระดับปริญญาตรีปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในสถาบันอุดมศึกษาภาคใต้ของไทย.
ปริญญาานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2544). การพัฒนาการเรียนการสอนทางอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ
: ภาควิชาอุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศุภาวดี บุญวงศ์. (2539). รายงานการวิจัยเรื่องการแก้ปัญหาการปรับตัวของนิสิตในหอพักด้วยการ
ให้คำปรึกษารายกลุ่ม. คณะศึกษาศาสตร์ ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภาคใต้
- ศรีธรรม ธนภูมิ. (2535). พัฒนาการทางอารมณ์และบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ : ชวนพิมพ์.
- ศรีระพร จันทโนทก. (2538). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาคณะ
บริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ กรุงเทพมหานคร. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยา
การศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศรีวิลัย ดอกจันทร์. (2527, ตุลาคม - กันยายน). "นโยบายการสอนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัย
ไทย : ESP และหรือ EGP", ศึกษาสาร. 12(1 - 4) : 101 - 102.
- ศดิพิมล บุญภาพ (2548). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและ
วิธีการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน อรัญประเทศ อำเภอ อรัญประเทศ
จังหวัดสระแก้ว. ปริญญาานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต (วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา).
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สดใส นิยมจันทร์. (2541). การศึกษาปัญหาด้านการเรียน ส่วนตัวและสังคม และวิธีการเผชิญ
ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร. ปริญญาานิพนธ์
กศ.ม. (วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ
โรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมจิตต์ เพิ่มพูน. (2532). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและลักษณะมุ่งอนาคตของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนวิชาสังคมโดยใช้เทคนิคการพยากรณ์กับการสอนตามคู่มือ
ครู. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- สมพร พรหมจรรย์. (2540). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา
จังหวัดนครศรีธรรมราช. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมศักดิ์ ชินพันธ์. (2523). ความสัมพันธ์ระหว่างปฏิสัมพันธ์ของครูกับนักเรียนในชั้นเรียนกับ
ความรู้สึกับผิดชอบและมโนภาพแห่งตน. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สังเวียน สฤชดิกุล และคนอื่นๆ. (2521). วิธีการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา.

- กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สิรินาฏ ราชเดิม. (2534). *ความคิดเห็นในการพบกลุ่มของนักศึกษาทางไกลระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตการศึกษา 3*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- สิริชัย ประทีปฉาย. (2533). *การพัฒนาบุคลิกภาพและการปรับตัว*. จันทบุรี : วิทยาลัยครูรำไพพรรณณณี.
- สุชา จันท์เอม. (2540). *จิตวิทยาทั่วไป*. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุชาติ ศิริสุขไพบูลย์. (2528). *ทฤษฎีการเรียนรู้(จิตวิทยา)*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาครุศาสตร์เครื่องกล สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- สุธิดา หงษาชาติ. (2539). *ความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมในสถาบัน บุคลิกภาพและพฤติกรรมรับข่าวสารกับความรู้และการตอบสนองต่อภาวะวิกฤตทางสังคมและสิ่งแวดล้อมของนักศึกษาพยาบาล*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุภาพรณ โคตรจรัส. (2531). *ความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาการปรับตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (ครุศาสตร์มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร
- สุมาลี วงศ์ปลุกแก้ว. (2526). *ความสัมพันธ์ระหว่างปฏิสัมพันธ์ของครูกับนักเรียนในชั้นเรียน กับความรู้สึกรับผิดชอบและความเชื่อมั่นในตนเอง*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุรางค์ โค้วตระกูล. (2541). *จิตวิทยาการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรพงษ์ ชูเดช. (2531). *ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยกับจิตลักษณะที่สำคัญของนิสิต*. ปรินญาณินพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- หทัย ดันหยง. (2535). *การปรุงรสการสอนด้วยอารมณ์ขัน*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์
- อัญชลี พันธุ์มณี. (2534). *แรงจูงใจในการเรียนการศึกษานอกโรงเรียนสายสามัญ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรม จังหวัดราชบุรี*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่อง). นครปฐม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.
- อารี พันธุ์มณี. (2534). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ : ดันอ้อ 1999.
- อรพิน ชูชม. (2522). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพื้นความรู้เดิม สภาพแวดล้อมทางบ้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทักษะทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

- อุดมลักษณ์ อุปจันทร์. (2547). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดธาตุทอง เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร. ปรินญา การศึกษามหาบัณฑิต (วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา) . กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อุไร สิงโต. (2521). ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแบบแสดงตัว กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

Anderson, S.A. and W.M. Fleming. (1970, Winter). " Lates Adolescents Identity Formation : Individuation from the Family of Origin". *Adolescence*. 31 (7) : 4327.

Anastasi, Anne. (1982). *Psychological Testing*. 5 th. ed. New York : Macmillan, Co, Inc.

Bratcher, Donald Lee. (1976, February) " *Counseling Program to Meet the needs of Students at A small Liberal Art College ,*" *Disseeyation Abstracts International*. 37(8) : 4855 – A.

Breckrnridge, M.E. (1955). *Child Development*. London : W.B.Saunders Co. Inc.

Brown, Douglas. "Affective Factors in Second Language Learning," in *The Second Language Classroom : Direction for the 1980' S*. P. 113 – 129, New York : Oxford University Press,1981.

Child Dennis. (1964,June). " *The Relationship Between Introversion Extroversion, Neuroticism and Performance in School Examination*". *The British Journal of Education Psychology*. 34(2) : 187 – 195.

Clark, Willis W. (1961, Febuary). " *Boy and Girl Are There Significant Ability and Achievement Difference?*," *Journal of Education Research*. 54 : 210 – 212.

Coleman, Jamees C. (1981). *Abnormal Psychology and Modern Life*. Bonbaby D.B. : Taraporevala.

Cronbach, Lee J. *Essential of Psychological Testing*. 3 nd. ed. New York : Harper and Row, 1970.

David, Arthur De coster. (1971,May). " *Some Effects of Different Classroom Conditions upon Lnterpersonal Relationship Personal Adjustment and Achievement For College Freshmen*". *Dissertation Abstracts International*. 31(3) : 5789 A.

Eysenck, Han J. (1969,June). " *Personality in Primary School Children (part II)*". *The British Journal of Education Psychology*. 34(2) . : 187 – 195.

Good, Carter V. *Dictionary of Education*. 3 rd ed. New York : Mc Graw Hill, Book Company,1973.

- Hurlock, Elizabeth B (1959). *Developmental Psychology*. New York : McGraw – Hill.
- Kohlberg, Lawrence. (1969). " *the Child as a Moral Philosopher,*" in *Reading in Education Psychology Today*. California : CRM Book Inc.
- Layman, Barbara Jean. (1975, May). " *Perception of college Environment at Akalahoma Stage University by Incoming Freshman Students*". *Dissertation Abstracts International*. 36 (11) : 721 0 – A.
- Lazarus, R.S. *Patterns of adjustment and Human Effectivemeat*. New York, McGraw-Hill Book Company, 1971.680p.
- Mead, Oobert D. (1971) " Future Time Perspective of College Students in America and India," *Journal of Social Psychology*, 83 : 175 – 182.
- Moor, Helena. (1957). *Adult Awareness of Problems of High School Youth*. Boston University.
- Nurmi J.E. (1991) " *How Do Adolescents See Their Future? A Review of the Development of Future orientation and Planning*".*Development Review*.11 :1 – 5
- Piaget, Jean. (1962) *The Moral Judgment of the Child*. New York : Collier Book.
- Saggaf, A. (1980,December). " An Investigation of the English Program at the Department of English. College of Education, King Abdul – Aziz University, In Mecca, Saudiarabie". *Dissertation Abstracts International*. 43 : 1820 A.
- Sherman, Marsha Sue Berkwity. (1977,May). " Selected Affective Characteristic and Creative Problem Solving Performance in Gifted Elementary School Children," *Dissertation Abstracts International*. 35 (10) : 519.
- Tomon, S.H.O. (1977, Lanuary). " A Diachronic and Synchornic Study of The Motivation for Learning English in Nigeria," *English Language Teaching Journal*. 31 (22) : 149 – 158.
- Weir, John Joseph. (1974, April). " Problem Solving is Everbody 's Problem," *The Science Teacher*. 4 (30) : 16 – 18.
- Willy, Ruth C.(1961). *The Self – Concept*. Lincoln : University of Nebraska Press.
- Wright, Andrew, Betteridge and Buckby, Michael. (1994). *Games for Language Learning*. 13 th ed. New York : Cambridge University Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือในการวิจัย
ตัวอย่างสำเนาหนังสือขอความอนุเคราะห์

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการแนะนำ ตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรณรัตน์ พลอยล้อมแสง
ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ
ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
3. อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา
ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5731

ที่ ศธ 0519.12/14 ๒๕

วันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ 2549

เรื่อง ขอบเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวกมลรัตน์ พิชัยวงศ์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และวิธีแก้ไข ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏิ จังหวัดนนทบุรี”. โดยมี รองศาสตราจารย์ชูชีพ อ่อนโคกสูง และ รองศาสตราจารย์วรินทร์ กรีทอง เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำ ปริญญานิพนธ์ ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แส่นคำเครือ และ อาจารย์วีไลลักษณ์ พงษ์โสภา เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจ แบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไข

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวกมลรัตน์ พิชัยวงศ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญสิริ จีระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 0519.10.02/๕๗

ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

1 กรกฎาคม 2548

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการสำรวจสภาพการเรียนการสอน
เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนชุมชนวัดสมร โกฏ

ด้วยภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ได้เปิดสอนวิชา EP652 : สัมมนาการวิจัยด้านจิตวิทยาการศึกษา ให้กับนิสิตระดับปริญญาโทสาขาวิชา
จิตวิทยาการศึกษา ชั้นปีที่ 2 ซึ่งในรายวิชานี้ นิสิตจำเป็นต้องเข้าไปสำรวจสภาพการเรียนการสอนเพื่อนำ
ข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ปัญหาในเชิงจิตวิทยาการศึกษา ในการนี้ภาควิชาฯ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้
นางสาวกมลรัตน์ พิษฐ์วงศ์ และนางสาวสุวี ปิ่นเจริญ เข้าไปสำรวจสภาพการเรียนการสอนกับนักเรียนระดับ
ช่วงชั้นที่ 1-2 (ป1-ป.6) ในสถาบันของท่าน ในวันศุกร์ที่ 1 กรกฎาคม 2548 ระหว่างเวลา 08.30 – 16.30 น.

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา ภาควิชาการแนะแนวฯ หวังเป็นอย่างยิ่งในความอนุเคราะห์
จากท่าน และขอขอบพระคุณล่วงหน้ามา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง)

รักษาการหัวหน้าภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา

ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา

โทร.02-664-1000 ต่อ 5543 โทรสาร 0-2261-2089

ที่ ศร 0519.12/1234

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๑๓ กุมภาพันธ์ 2549

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนวัดลานนาบุญ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวกมลรัตน์ พิชัยวงศ์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาานิพนธ์ เรื่อง “ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และวิธีแก้ไข ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏิ จังหวัดนนทบุรี” โดยมี รองศาสตราจารย์ชูชีพ อ่อนโคกสูง และ รองศาสตราจารย์เวณี กรีทอง เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำ ปริญญาานิพนธ์ ในกรณีนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขอให้นักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 จำนวน 100 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และวิธีแก้ไข ในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ - มีนาคม 2549

จึงเรียนมาเพื่อขอบความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวกมลรัตน์ พิชัยวงศ์ ได้เก็บข้อมูล เพื่อการวิจัย ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญสิริ จิระเชชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ มือถือ 01-918-4108

ภาคผนวก ข

- แบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
- แบบสอบถามวิธีแก้ไข
- แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต
- แบบสอบถามบุคลิกภาพ
- แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
- แบบสอบถามการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน
- แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
- แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
- แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง ปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไขปัญหานักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียน
ชุมชนวัดสมรโกฏิ จังหวัดนนทบุรี

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถาม มีจำนวน 8 ชุด ดังนี้

ชุดที่ 1 แบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไข ซึ่งแบ่งเป็น 2
ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ อายุ เพศ และระดับชั้น

ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไข

ชุดที่ 2 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต

ชุดที่ 3 แบบสอบถามบุคลิกภาพ

ชุดที่ 4 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ชุดที่ 5 แบบสอบถามการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน

ชุดที่ 6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ชุดที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

ชุดที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไข
ปัญหา ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏิ จังหวัดนนทบุรี นักเรียนสามารถแสดง
ความรู้สึกหรือความคิดเห็นได้อย่างอิสระ คำตอบของนักเรียนไม่มีข้อถูกหรือผิด และไม่มี
ผลกระทบต่อการเรียนแต่อย่างใด นักเรียนไม่ต้องลงชื่อในแบบสอบถามนี้ คำตอบทั้งหมดจะเก็บ
เป็นความลับไม่มีการเปิดเผยให้ผู้อื่นทราบ ให้นักเรียนตอบให้ตรงกับความรู้สึกและความคิดเห็นที่
แท้จริงของนักเรียนมากที่สุด ตอบให้ครบทุกข้อ

ขอขอบคุณในความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้

นางสาวกมลรัตน์ พิชัยวงศ์
นิสิตปริญญาโท สาขาจิตวิทยาการศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ชุดที่ 1 แบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไข ซึ่งแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน เมื่ออ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย \checkmark ลงในช่อง () หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงหรือเติมข้อความให้ครบถ้วน

1. เพศ

() ชาย

() หญิง

2. อายุ

() อายุ 9 - 10 ปี

() อายุ 10 - 11 ปี

() อายุ 11 - 12 ปี

3. ระดับชั้น

() ประถมศึกษาปีที่ 4

() ประถมศึกษาปีที่ 5

() ประถมศึกษาปีที่ 6

ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไข

คำชี้แจง 1. ให้นักเรียนอ่านข้อความต่อไปนี้ในช่องสภาพปัญหาด้วยความรอบคอบ และพิจารณาเรื่องนั้นๆว่าตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนมากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย \checkmark ลงในช่องว่างที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงช่องเดียว ดังนี้

มากที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
น้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

2. ให้นักเรียนพิจารณาว่าเมื่อมีสภาพปัญหาในแต่ละข้อเกิดขึ้น นักเรียนแก้ปัญหาวางไรตามวิธีแก้ไขในช่องขวามือสุด ตามข้อ ก ข หรือ ค แล้วทำเครื่องหมาย X ทับข้อที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว ดังนี้

ข้อ	สภาพปัญหา	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	เมื่อนักเรียนมีปัญหาดังกล่าว นักเรียนทำอย่างไร
1	ครูสอนเร็วเกินไป						ก. ให้เพื่อนช่วยอธิบาย ข. บอกครูให้สอนช้าลงเพราะไม่เข้าใจ ค. สอนเร็วก็ดี จะได้จบชั่วโมงไวๆ
2.	ข้าพเจ้าทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษไม่ได้						ก. ให้เพื่อนหรือครูอธิบายแล้วพยายามทำการบ้าน ข. ลอกการบ้านจากเพื่อน ค. ไม่ทำการบ้านส่ง
3.	การบ้านวิชาภาษาอังกฤษมีมากเกินไปจนทำไม่ทันส่งตามกำหนด						ก. ทำไม่เสร็จก็ไม่ต้องทำ ข. พยายามทำการบ้านให้เสร็จทั้งหมด ค. แบ่งเวลาเพื่อทำการบ้านให้เสร็จ เช่น ตอนเลิกเรียน
4.	เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนยากเกินไป						ก. พยายามอ่านทบทวน ทำความเข้าใจก่อนสอบ ข. สอบถามอาจารย์ผู้สอนเพิ่มเติม ค. ไม่ต้องสนใจมาก
5.	ข้าพเจ้าลืมบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนผ่านมาแล้วง่าย						ก. เมื่อเรียนจบแล้วกลับมาทบทวนที่บ้านทันที ข. ทำเครื่องหมายในที่ที่สำคัญๆไว้ขณะที่อาจารย์สอน ค. เอาไว้ใกล้สอบแล้วค่อยถามเพื่อน

6.	ข้าพเจ้าไม่ เข้าใจ เนื้อหาวิชา ภาษาอังกฤษที่ เรียน					<p>ก. สอบถามอาจารย์และเพื่อน เมื่อไม่เข้าใจ</p> <p>ข. ให้ความสนใจใน เนื้อหาวิชามากขึ้น เพราะวิชา ที่เรียนมีประโยชน์</p> <p>ค. หากิจกรรมอื่นทำ เช่น คุย กับเพื่อน หรือไม่เข้าชั้นเรียน</p>
7.	ข้าพเจ้าว่าง นอนขณะนั่ง เรียนวิชา ภาษาอังกฤษ					<p>ก. หาสาเหตุว่าเพราะเหตุใด จึงว่างนอนและพยายาม ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง ของตน</p> <p>ข. ขออนุญาตอาจารย์ออกไป ล้างหน้า</p> <p>ค. ไม่ทำอะไรเพราะการว่าง นอนในห้องเรียนเป็นเรื่อง ธรรมดา</p>
8.	ข้าพเจ้าจำ คำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ไม่ได้					<p>ก. จำไม่ได้ก็ไม่ใช่ไร</p> <p>ข. ฝึกท่องคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ เป็นประจำทุก วัน</p> <p>ค. ให้เพื่อนช่วยบอกเมื่อมี ความ จำเป็นต้องใช้</p>
9.	ข้าพเจ้ามักจะ อ่านออกเสียง ภาษาอังกฤษไม่ ถูกต้อง					<p>ก. อ่านไม่ได้ก็ไม่ใช่ไร</p> <p>ข. ปรีกษาคครู ให้ครูช่วยฝึกฝน การอ่านออกเสียง ภาษาอังกฤษให้</p> <p>ค. ฝึกการอ่านออกเสียง ภาษาอังกฤษให้เพื่อนและ ผู้ปกครองฟังทุกวัน</p>
10.	ข้าพเจ้ามักจะ ไม่เข้าใจเรื่องไวยา -กรณ์					<p>ก. พยายามอ่านทบทวน ไวยากรณ์อังกฤษให้มากขึ้น</p> <p>ข. ปรีกษาคครูผู้สอนเมื่อไม่</p>

	อังกฤษ						เข้าใจ ค. ไม่เข้าชั้นเรียน หรือคุยกับเพื่อน
11.	ข้าพเจ้าลืมคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ท่องไปแล้วเสมอ						ก. เมื่อท่องคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่โรงเรียนแล้วกลับมาทบทวนที่บ้านทันที ข. ทำเครื่องหมายไว้ที่คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ยากๆจะได้ไม่ลืม ค. ใกล้เคียงแล้วค่อยท่องคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
12.	ข้าพเจ้าอ่านหนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ						ก. พยายามอ่านให้เข้าใจ ข. ให้ครูช่วยอธิบาย ค. เลิกอ่านไปเลย
13.	ข้าพเจ้าอ่านภาษาอังกฤษไม่ออก						ก. พยายามฝึกการอ่านให้มากขึ้น ข. ให้เพื่อนช่วยอธิบาย ค. อ่านไม่ออกก็ไม่ต้องอ่าน
14.	ข้าพเจ้าไม่เข้าใจที่ครูสอน						ก. ตั้งใจเรียนให้มากขึ้น ข. ให้เพื่อนช่วยอธิบาย ค. ไม่ต้องฟังครูสอน
15.	ข้าพเจ้ามักจะตอบคำถามภาษาอังกฤษเวลาที่ครูถามไม่ได้						ก. พยายามทำความเข้าใจกับสิ่งที่เรียนให้มากขึ้น ข. ถามคำตอบจากเพื่อน ค. ไม่ตอบ
16.	ข้าพเจ้าฟังการสอนไม่ชัดเจน						ก. พยายามตั้งใจฟังให้มากขึ้น ข. ให้เพื่อนช่วยอธิบายให้ฟัง ค. คุยกับเพื่อน

17.	ข้าพเจ้าไม่ เข้าใจ ความหมายของ คำศัพท์ ภาษาอังกฤษ					<p>ก. ศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับ ความหมายของคำศัพท์ ภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น</p> <p>ข. สอบถามเพื่อนเมื่อไม่ เข้าใจ</p> <p>ค. ไม่เข้าใจก็ไม่ใช่เพราะ ไม่ได้ใช้อยู่แล้ว</p>
18.	ข้าพเจ้านำคำ มาใช้ในการ สร้างประโยค ภาษาอังกฤษไม่ เป็น					<p>ก. พยายามฝึกทำแบบฝึกหัด การสร้างประโยค ภาษาอังกฤษให้มากขึ้น</p> <p>ข. ให้ครูช่วยอธิบายวิธีการ สร้างประโยคภาษาอังกฤษ</p> <p>ค. สร้างประโยคไม่เป็นก็ไม่ เป็นไร</p>
19.	ข้าพเจ้าท่องจำ คำศัพท์ ภาษาอังกฤษที่ ยากๆไม่ได้					<p>ก. พยายามฝึกท่องคำศัพท์ ภาษาอังกฤษให้มากขึ้นบ่อย ขึ้น</p> <p>ข. ทำเครื่องหมายไว้ที่คำศัพท์ ภาษาอังกฤษที่ยากๆเพื่อที่จะ ได้ไม่ลืม</p> <p>ค. ไม่ต้องท่องก็ได้ ค่อยไป ถามเพื่อนตอนสอบ</p>
20.	ข้าพเจ้าเรียน วิชา ภาษาอังกฤษไม่ รู้เรื่อง					<p>ก. ตั้งใจเรียนในห้องเรียนให้ มากขึ้น และทบทวนทุกครั้ง หลังเลิกเรียน</p> <p>ข. ให้เพื่อนช่วยสอน ภาษาอังกฤษให้</p> <p>ค. หากิจกรรมอื่นทำ เช่น กิน ขนม อ่านหนังสือการ์ตูน</p>

ชุดที่ 2 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียน เมื่ออ่านข้อความเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนคิดไว้ในอนาคตหลังจากเรียนจบแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1.	ความสามารถคาดการณ์ไกลหวังผลจากผลการกระทำเกี่ยวกับการศึกษาและการประกอบอาชีพ					
2.	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนเพื่อประสบความสำเร็จในชีวิต					
3.	ข้าพเจ้าสำรวจตนเองก่อนตัดสินใจเลือกศึกษาต่อ					
4.	ข้าพเจ้าคิดถึงการศึกษาประกอบอาชีพในอนาคต					
5.	ก่อนที่ข้าพเจ้าจะตัดสินใจเลือกศึกษาต่อ ข้าพเจ้าจะศึกษารายละเอียดของแต่ละสาขาวิชา					
6.	ข้าพเจ้าคิดว่าการศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับอาชีพ ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ใดๆ					
7.	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนเพื่อประสบความสำเร็จในชีวิต					
8.	การศึกษาแนวทางแก้ปัญหาและวางแผนเพื่อเป้าหมายเกี่ยวกับการศึกษาและการประกอบอาชีพในอนาคต					
9.	ข้าพเจ้าไม่ชอบการวางแผนการทำงานไว้ล่วงหน้า เพราะเหตุการณ์ต่างๆไม่เป็นไปตามแผน					
10.	ถ้าข้าพเจ้าเรียนอ่อนในวิชาใด ข้าพเจ้าริบหาความรู้เพิ่มเติมในวิชานั้น					

9.	เมื่อข้าพเจ้าทำงาน ข้าพเจ้าจะวางแผนทุกอย่างไว้ล่วงหน้า					
10.	ข้าพเจ้าวางแผนกับการเรียนเพื่อให้ผลการเรียนดี					
11.	ข้าพเจ้าวางแผนการทำงานให้สามารถส่งตามเวลาที่กำหนดทุกครั้ง					
12.	ข้าพเจ้าอดทนต่อการเรียน ไม่ว่าจะยากลำบากเพียงใด เพื่อความสำเร็จในอนาคต					
13.	ข้าพเจ้าพยายามหาโอกาสเรียนต่อให้สูง เพื่อได้ทำงานที่มั่นคงในอนาคต					
14.	ถ้าข้าพเจ้าเรียนไม่เข้าใจวิชาใดวิชาหนึ่ง ข้าพเจ้าเลิกเรียนทันที					
15.	ข้าพเจ้าพยายามขยันเรียน แม้ว่าผลการเรียนในปัจจุบันของข้าพเจ้าไม่ดีเท่าที่ควร					
16.	ข้าพเจ้าเลือกอาชีพที่ตรงกับความสามารถและความสนใจของข้าพเจ้า					

ชุดที่ 3 แบบสอบถามบุคลิกภาพ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามถึงคุณลักษณะและความรู้สึกนึกคิดทั่วไปเกี่ยวกับตัวนักเรียน ขอให้นักเรียนทำเครื่องหมาย \checkmark ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนบางครั้ง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ลำดับ ที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1.	ข้าพเจ้าเป็นคนที่ชอบคิดไตร่ตรอง ก่อนลงมือทำสิ่งต่างๆ					
2.	ข้าพเจ้าชอบพูดต่อหน้าชุมชน					
3.	ข้าพเจ้าตั้งใจมากถ้าได้รับเลือกให้เป็น หัวหน้ากลุ่ม					
4.	ข้าพเจ้าเป็นคนเปิดเผยตรงไปตรงมา					
5.	เมื่อพบเพื่อนใหม่ ข้าพเจ้าเป็นฝ่าย เข้าไปทักทายก่อน					
6.	การทำกิจกรรมกลุ่ม ไม่ว่าจะอยู่กลุ่มใด ข้าพเจ้าก็ไม่กังวล					
7.	ข้าพเจ้าเข้ากับคนอื่นได้ง่าย					
8.	ข้าพเจ้าพร้อมทำงานร่วมกับคนอื่น					
9.	ข้าพเจ้ามักเปิดโอกาสให้เพื่อนแสดง ความคิดเห็น					
10.	ข้าพเจ้าชอบทำกิจกรรมที่ท้าทาย ความสามารถ					
11.	ข้าพเจ้ามองความคิดของแต่ละคนว่า มีประโยชน์ทั้งสิ้น					
12.	ข้าพเจ้าไม่ชอบพูดต่อหน้าชุมชน					
13.	ข้าพเจ้าไม่กล้าถามครูและเพื่อน เมื่อ มีปัญหาสงสัย					
14.	ข้าพเจ้าวิตกกังวลในการพูดคุยกับ เพื่อนใหม่					
15.	ข้าพเจ้าไม่ชอบทำตามคนอื่นในกลุ่ม					

16.	ข้าพเจ้าไม่ชอบรับฟังความคิดเห็นของคนอื่น					
17.	ข้าพเจ้าไม่ชอบอยู่ในกลุ่มคนจำนวนมาก					

ชุดที่ 4 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ขอให้นักเรียนทำเครื่องหมาย \checkmark ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่องที่ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ลำดับที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1.	ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ชอบ					
2.	ข้าพเจ้าไม่ยอมมาเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพราะเป็นวิชาที่น่าเบื่อ					
3.	ข้าพเจ้าพยายามท่องศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อให้จำได้แม่นยำ					
4.	ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่มีความสำคัญมาก ข้าพเจ้าจึงตั้งใจทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษให้ดีที่สุด					
5.	ข้าพเจ้าตั้งใจอย่างจริงจังที่จะเรียนภาษาอังกฤษให้เก่งเพราะข้าพเจ้าอยากเรียนต่อต่างประเทศ					

6.	ข้าพเจ้าอยากให้มีชั่วโมงภาษาอังกฤษทุกวันเพราะข้าพเจ้ารู้สึกสนุกที่ได้เรียน					
7.	ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่มีประโยชน์ข้าพเจ้าจึงสนใจและชอบอ่านภาษาอังกฤษ					
8.	ข้าพเจ้าต้องการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องเพื่อจะได้เรียนต่อในระดับการศึกษาที่สูงๆขึ้นไป					
9.	ถ้าเป็นไปได้ข้าพเจ้าอยากให้ลดเวลาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพราะรู้สึกง่วงนอนมากเวลาที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
10.	ข้าพเจ้าไม่ต้องการศึกษาต่อในสาขาวิชาที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษ					
11.	ข้าพเจ้ารู้สึกอึดอัดเมื่อต้องใช้ภาษาอังกฤษพูดโต้ตอบกับอาจารย์					
12.	ข้าพเจ้ามักจะฟังเพลงภาษาอังกฤษเพราะเพลงภาษาอังกฤษมีความไพเราะคล้องจองกัน					
13.	ถ้ามีโอกาสพบชาวต่างประเทศข้าพเจ้าจะรีบเข้าไปสนทนาทักทายทันที					
14.	ข้าพเจ้าพยายามมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมในชั่วโมงภาษาอังกฤษ					
15.	เมื่อเรียนวิชาภาษาอังกฤษแล้วทำให้ข้าพเจ้าอยากไปเรียนต่อที่ต่างประเทศ					
16.	เมื่อถึงชั่วโมงเรียนวิชาภาษาอังกฤษข้าพเจ้ามักจะง่วงนอน					
17.	ข้าพเจ้าไม่ต้องการทำกิจกรรมที่จะต้องใช้ภาษาอังกฤษ					

18.	ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อหน่ายวิชาภาษาอังกฤษ เพราะในชั่วโมงเรียนข้าพเจ้าฟังไม่รู้เรื่อง					
19	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการพูดภาษาอังกฤษเป็นเรื่องที่ยากจึงไม่พยายามพูดภาษาอังกฤษให้ได้ดีไปกว่านี้					

ชุดที่ 5 แบบสอบถามการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน ขอให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่องที่ตรงกับข้อความเป็นจริงมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ลำดับที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1.	ผู้ปกครองไม่ค่อยสนใจซักถามเกี่ยวกับการเรียนของข้าพเจ้า					
2.	ผู้ปกครองสอนการบ้านให้แก่ข้าพเจ้า					
3.	ผู้ปกครองสนใจการเข้าร่วมกิจกรรมที่ข้าพเจ้าปฏิบัติที่โรงเรียน					
4.	ผู้ปกครองไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับเรื่องเรียนของข้าพเจ้า					
5.	ผู้ปกครองมักตำหนิเมื่อข้าพเจ้าเรียนไม่ดี					
6.	ผู้ปกครองดีใจถ้าข้าพเจ้าเรียนดี					

7.	ผู้ปกครองมักพูดให้กำลังใจซ้ำพเจ้าเสมอ					
8.	ผู้ปกครองแสดงความรักให้เห็นด้วยการกระทำ					
9.	ผู้ปกครองไม่มีเวลาดูแลซ้ำพเจ้า					
10.	ผู้ปกครองลงโทษซ้ำพเจ้าก่อนฟังเหตุผล					
11.	ผู้ปกครองยอมรับความคิดเห็นของซ้ำพเจ้า					
12.	ผู้ปกครองส่งเสริมความสามารถพิเศษของซ้ำพเจ้า					
13.	เมื่อใกล้สอบผู้ปกครองให้กำลังใจในการเตรียมตัวอ่านหนังสือสอบ					
14.	ซ้ำพเจ้าเป็นคนเก่งในสายตาของผู้ปกครองทุกเรื่อง					
15.	ผู้ปกครองดูว่าซ้ำพเจ้าทุกครั้งที่ซ้ำพเจ้าทำการบ้านผิด					
16.	ผู้ปกครองไม่อนุญาตให้ซ้ำพเจ้าอยู่เรียนพิเศษหลังเลิกเรียน					
17.	ผู้ปกครองไม่เคยรู้ว่าซ้ำพเจ้าชอบเรียนวิชาอะไร					
18.	ผู้ปกครองไม่เคยถามซ้ำพเจ้าว่ามี การบ้านมากน้อยแค่ไหน					
19.	ผู้ปกครองมักจะหาหนังสือเกี่ยวกับวิชาที่ซ้ำพเจ้าเรียนมาให้ซ้ำพเจ้าเสมอ					
20.	ผู้ปกครองมักจะสอบถามเรื่องการเรียนของซ้ำพเจ้าเสมอ					
21.	ผู้ปกครองมักจะรำคาญเมื่อซ้ำพเจ้าปรึกษาเรื่องการบ้าน					

ชุดที่ 6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ขอให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ลำดับที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1.	สถานที่เรียน ไม่มีห้องเรียนชาวด์แลปสำหรับเรียน วิชาภาษาอังกฤษ				
2.	มีห้องฝึกภาคปฏิบัติในการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษที่ทันสมัย				
3.	มีห้องฉายวีดิทัศน์ที่ทันสมัยเกี่ยวกับ การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ				
4.	ไม่มีห้องสำหรับการเรียนภาษาอังกฤษ ภาคปฏิบัติ				
5.	ห้องเรียนชาวด์แลปมีขนาดกว้างเพียงพอ ที่จะรองรับผู้เรียน				
6.	ห้องสำหรับทำกิจกรรมการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษมีไม่เพียงพอ				
7.	สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน บัตรคำศัพท์ภาษาอังกฤษมีจำนวน เพียงพอกับจำนวนนักเรียน				

8.	มีคอมพิวเตอร์สำหรับเรียน ภาษาอังกฤษเพียงพอกับจำนวน ผู้เรียน					
9.	อุปกรณ์ในห้องขาดแคลนภาษาอังกฤษ มีไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน					
10.	โรงเรียนมีคอมพิวเตอร์ที่ทันสมัย สำหรับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ					
11.	ไม่มีเกมต่างๆที่สำหรับฝึกฝนทักษะใน การเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
12.	หนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีไม่ เพียงพอกับจำนวนนักเรียน					
13.	ไม่มีอินเทอร์เน็ตเพื่อช่วยเสริมในการ เรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ					
14.	มีเทพฝึกการฟังและพูดภาษาอังกฤษ เพื่อใช้ฝึกฝนทักษะในการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษเพียงพอกับจำนวน ผู้เรียน					
15.	อุปกรณ์ทุกชิ้นมีสภาพพร้อมใช้งาน					

ชุดที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ขอให้
นักเรียนทำเครื่องหมาย \surd ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่องที่ตรงกับความเป็นจริง
ของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ลำดับ ที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1.	การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อครู ข้าพเจ้าไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนของครู					
2.	ข้าพเจ้าปฏิบัติตามคำชี้แนะของครู					
3.	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน					
4.	ข้าพเจ้าไม่มีโอกาสแสดงความคิดเห็น					
5.	ข้าพเจ้าไม่มีโอกาสแสดงซักถามข้อ สงสัย					
6.	ข้าพเจ้าไม่ตอบเมื่อครูซักถาม					
7.	เมื่อพบครูข้าพเจ้าแสดงความเคารพ อยู่เสมอ					
8.	ข้าพเจ้าได้รับความอบอุ่นจากครูใน โรงเรียน					
9.	ข้าพเจ้ารู้สึกท้อใจ เพราะครูสนใจแต่ นักเรียนที่เรียนเก่ง					
10.	การปฏิบัติตนของครูต่อนักเรียน ครูรับฟังเหตุผลของนักเรียน					
11.	ครูสนใจนักเรียนทุกคนในห้องเรียน					
12.	ครูซักถามนักเรียนทุกคนในห้องเรียน					
13.	ครูชมเชยเมื่อข้าพเจ้าทำความดี					
14.	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าครูไม่เป็นกันเองกับ นักเรียน ทำให้ไม่กล้าถามครูเมื่อมีข้อ สงสัย					

15.	เมื่อนักเรียนขอคำปรึกษาจากครูเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้น ครูยินดีให้คำแนะนำแก่นักเรียน					
16.	เมื่อนักเรียนขอความร่วมมือในการทำกิจกรรมพิเศษจากครู ครูให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมพิเศษแก่นักเรียน					
17.	เมื่อนักเรียนเจ็บป่วย ครูให้ความดูแลอย่างใกล้ชิด					
18.	ครูไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน					

ชุดที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ขอให้
นักเรียนทำเครื่องหมาย \checkmark ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่องที่ตรงกับความเป็นจริง
ของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ลำดับ ที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1.	ข้าพเจ้าปรับตัวเข้ากับเพื่อนได้ดี					
2.	ข้าพเจ้าไม่ได้รับการยอมรับจากเพื่อน					
3.	ข้าพเจ้าสามารถทำงานร่วมกับเพื่อนในห้องได้					

4.	ข้าพเจ้าสามารถปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนได้					
5.	ข้าพเจ้าไม่สามารถปรึกษาปัญหาการเรียนกับเพื่อนได้					
6.	เพื่อนไม่มีความจริงใจต่อข้าพเจ้า					
7.	ข้าพเจ้าไม่ได้รับการยอมรับจากเพื่อน					
8.	ข้าพเจ้าเข้ากับกลุ่มเพื่อนได้ดี					
9.	ข้าพเจ้าให้ความช่วยเหลือเพื่อนที่เรียนอ่อน					
10.	เพื่อนในห้องต่างคนต่างอยู่ไม่สนใจกันและกัน					
11.	เพื่อยอมรับความคิดเห็นของข้าพเจ้า					
12.	เพื่อนมักชวนข้าพเจ้าเข้าร่วมกิจกรรมด้วยเสมอ					
13.	ข้าพเจ้ามีความสุขเมื่อได้ร่วมกิจกรรมกับเพื่อน					
14.	ข้าพเจ้าสามารถแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนกับเพื่อนได้					
15.	ข้าพเจ้าคุยกับเพื่อนได้บางเรื่อง					

ภาคผนวก ค

- คำอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) แบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
- คำอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) แบบสอบถามวิธีแก้ไข
- คำอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต
- คำอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) แบบสอบถามบุคลิกภาพ
- คำอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
- คำอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) แบบสอบถามการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน
- คำอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
- คำอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
- คำอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ตาราง 11 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	2.719
2	5.579
3	3.315
4	5.385
5	4.709
6	5.019
7	7.048
8	9.684
9	7.225
10	8.570
11	3.520
12	5.753
13	4.812
14	6.284
15	5.102
16	3.522
17	3.926
18	3.532
19	4.203
20	4.595

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .8611

ตาราง 12 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามวิธีแก้ไข

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	6.892
2	4.574
3	5.006
4	6.610
5	6.023
6	2.963
7	4.359
8	2.363
9	2.891
10	3.384
11	2.362
12	5.126
13	3.571
14	2.861
15	4.206
16	2.273
17	4.210
18	3.248
19	3.633
20	2.562

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .7290

ตาราง 13 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	7.195
2	3.383
3	4.113
4	4.855
5	3.599
6	5.584
7	4.824
8	7.167
9	5.148
10	8.373
11	5.378
12	8.290
13	5.898
14	5.695
15	8.057
16	3.614

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .8301

ตาราง 14 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามบุคลิกภาพ

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	3.507
2	4.113
3	3.118
4	4.543
5	2.483
6	4.205
7	4.493
8	4.844
9	3.257
10	5.584
11	3.717
12	3.959
13	4.252
14	3.045
15	3.244
16	4.364
17	5.218

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .7330

ตาราง 15 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	8.521
2	3.485
3	6.377
4	8.432
5	6.445
6	7.872
7	6.417
8	6.368
9	4.072
10	7.031
11	3.651
12	2.884
13	3.569
14	5.139
15	9.467
16	2.671
17	5.033
18	2.638
19	4.595

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .7909

ตาราง 16 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามการเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	4.608
2	3.737
3	5.150
4	5.775
5	2.343
6	4.472
7	6.240
8	2.739
9	7.708
10	4.878
11	5.114
12	3.951
13	7.408
14	2.248
15	3.101
16	3.564
17	7.134
18	5.677
19	3.344
20	6.045
21	8.236

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .8248

ตาราง 17 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพ
ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	4.671
2	4.208
3	3.389
4	3.990
5	7.564
6	4.945
7	4.548
8	3.149
9	4.455
10	4.403
11	3.060
12	3.482
13	3.032
14	6.688
15	5.943

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .7399

ตาราง 18 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	6.849
2	4.704
3	4.495
4	5.345
5	2.662
6	5.126
7	9.707
8	4.786
9	5.052
10	5.798
11	4.837
12	2.757
13	4.001
14	7.032
15	4.387
16	4.922
17	3.554
18	8.251

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .8274

ตาราง 19 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียน
กับ เพื่อน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	6.012
2	8.795
3	3.731
4	4.911
5	7.694
6	4.961
7	6.378
8	8.431
9	4.689
10	4.349
11	5.063
12	7.714
13	6.162
14	5.553
15	3.174

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .8251

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ - ชื่อสกุล	นางสาว กมลรัตน์ พิชัยวงศ์
วัน เดือน ปีเกิด	13 พฤศจิกายน 2521
ที่อยู่ปัจจุบัน	124/293 ซอยเรวัติ 24 ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี 11000 โทร 01 - 9184108
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2538	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตวิทยาลัยครูสวนสุนันทา
พ.ศ. 2541	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสตรีนนทบุรี จ.นนทบุรี
พ.ศ. 2545	ศิลปศาสตรบัณฑิต (ภาษาไทย) มหาวิทยาลัยทักษิณ
พ.ศ. 2549	การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ